

εργατική αλληλεγγυη

Κάθε Τετάρτη. Εφημερίδα
της Αντικοπιταλιστικής Αριστεράς

No 1694, 22 Οκτώβρη 2025 www.sekonline.gr τιμή 2 ευρώ

Αγώνας μέχρι να ανατρέψουμε
την κυβέρνηση του πολέμου,
της φτώχειας και του ρατσισμού
**ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΕΙΡΗΝΗ
ΧΩΡΙΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ**

18/10 Διαδήλωση στη βάση της Σούδας
φωτό: Στέλιος Μιχαηλίδης

**ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΜΑΣ
ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ Ο ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ**

Για μια κοινωνία
χωρίς πόλεμο,
φτώχεια, ρατσισμό,
σεξισμό

Μια μέρα με συζητήσεις
ΚΥΡΙΑΚΗ 9 ΝΟΕΜΒΡΗ
Πάντειο 11-7μμ
σημ. Σάκη Καράγιωργα

Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα

Το μέλλον μας
δεν είναι
ο καπιταλισμός σελ. 20

6 **Πανελλαδική**
ΝΟΕ **Απεργία**
ΜΒΡΗ **σε όλη την**
Υγεία

ΑΠΕΡΓΙΑΚΗ
ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ
Πλ. Μαβίλη
8.30πμ

ΑΥΞΗΣΕΙΣ
ΠΡΟΣΛΗΨΕΙΣ
ΣΤΑ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΑ
ΚΑΤΩ Η
ΝΕΑ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΙΚΟ
ΠΡΟΤΟΒΑΘΜΙΩΝ ΣΟΜΑΤΕΙΩΝ
ΕΠΙΤΡΟΠΗΝ ΑΓΩΝΑ ΚΑΙ
ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΩΝ

Η απεργιακή
σκυτάλη στα
Νοσοκομεία σελ. 4, 5

No Kings! σελ. 13

Να τιμωρηθούν οι
δολοφόνοι της Πύλου σελ. 10-11

Ο Τουφάν Ερχιουρμάν, ο πρόεδρος του Τουρκικού Ρεπουμπλικανικού Κόμματος που ηγήθηκε του ψηφοδελτίου της αντιπολίτευσης στις τουρκοκυπριακές εκλογές της περασμένης Κυριακής, είναι ο μεγάλος νικητής με ποσοστό 62,76%.

Παρά την τεράστια υποστήριξη που είχε από την Άγκυρα ο αντίπαλος του, Ερσίν Τατάρ, δεν κατάφερε να εξασφαλίσει παρά μόλις ένα 35,81%. Δεκάδες παράγοντες, βουλευτές και στελέχη της Τουρκικής Κυβέρνησης επισκέφτηκαν την βόρεια Κύπρο τους τελευταίους μήνες και συμμετείχαν ενεργά στην προεκλογική εκστρατεία υποστηρίζοντας τον Τατάρ.

Παρά όλα αυτά ο Ερχιουρμάν κέρδισε τις εκλογές με διπλάσιο σχεδόν ποσοστό. Τρεις ήταν οι παράγοντες που καθόρισαν το αποτέλεσμα των εκλογών.

Το πρώτο και σημαντικότερο είναι η οικονομική κρίση που επηρεάζει τη ζωή των τουρκοκυπρίων τα τελευταία χρόνια. Η ακρίβεια και οι ελλείψεις αγαθών κάνουν τη ζωή τους πολύ δύσκολη. Σε αυτό αν προσθέσουμε τα σκάνδαλα και τα φαινόμενα διαφθοράς που «ευδοκιμούν» στη τουρκοκυπριακή κοινότητα, εξαιτίας και της σύνδεσης της και της εξάρτησης της από την τουρκική οικονομία, προκαλείται μεγάλη αναταραχή και αντιδράσεις μέσα στους τουρκοκύπριους εργαζόμενους. Τα τελευταία χρόνια είδαμε μεγάλες διαδηλώσεις με αποκορύφωμα την μεγάλη κινητοποίηση τον περασμένο Απρίλη που συγκεντρώθηκαν πάνω από 15 χιλιάδες Τουρκοκύπριοι με συνθήματα όπως «σταματήστε τη φτώχεια, το φανατισμό και την εξεφάνιση» «η Κύπρος είναι κοσμική και κοσμική θα παραμείνει», «Άγκυρα πάρε τα χέρια σου από πάνω μας»

Ο έλεγχος και η εξάρτηση από την Άγκυρα είναι το δεύτερο στοιχείο που καθόρισε το αποτέλεσμα των εκλογών. Τα τελευταία χρόνια η κυβέρνηση Ερντογάν προσπάθησε να επιβάλει στους τουρκοκύπριους, τα θρησκευτικά σχολεία και την ισλαμική μαντήλα σε μια προσπάθεια να αλλοιώσει τον κοσμικό χαρακτήρα της τουρκοκυπριακής κοινότητας. Αυτό όχι μόνο προκάλεσε μεγάλες αντιδράσεις και κινητοποιήσεις αλλά καθόρισε και την ψήφο σε ένα σημαντικό κομμάτι των τουρκοκυπρίων.

Το τρίτο στοιχείο που καθόρισε τη στάση τους στις εκλογές ήταν οι θέσεις των υποψηφίων για τις εξελίξεις στο Κυπριακό. Ο Τατάρ υποστηρίζει την λύση δύο κρατών και αντιτίθεται στο διάλογο αν δεν

Απεργία δημοσίων υπαλλήλων στην Βόρεια Κύπρο. Φωτό: CNA

ΕΚΛΟΓΕΣ ΤΟΥΡΚΟΚΥΠΡΙΩΝ

Ήττα για Ερντογάν και Χριστοδουλίδη

γίνει προκαταβολικά αποδεκτή αυτή η θέση. Σε αυτό είχε και την πλήρη στήριξη της Άγκυρας. Ο Ερχιουρμάν υποστηρίζει λύση Διζωνικής Δικονομικής Ομοσπονδίας και την άμεση επανέναρχη των διαπραγματεύσεων για συνολική διευθέτηση του προβλήματος. Δεν είναι τυχαίο εξάλλου, που ο Τατάρ προεκλογικά χαρακτηρίζει τις εκλογές, σαν δημοψήφισμα για το Κυπριακό. Είναι φανερό από το αποτέλεσμα, ότι οι τουρκοκύπριοι ψήφισαν ενάντια στη λύση δύο κρατών.

Έλεγχος

Η εκλογή του Ερχιουρμάν δεν σημαίνει ότι θα ακολουθήσει μια πολιτική έξω από τον έλεγχο και τις επιλογές της Άγκυρας. Αυτό ξεκαθάρισε και ο ίδιος με δήλωσή του στο τουρκικό πρακτορείο «Αναντολού» αμέσως μετά τις εκλογές λέγοντας ότι: «ο καθορισμός μιας εξωτερικής πολιτικής στην Κύπρο χωρίς διαβούλευση με την Τουρκία δεν θα είναι ποτέ ζήτημα κατά τη διάρκεια της θητείας μου», υπογραμμίζοντας ότι οι «πολύ καλές σχέσεις» με την Τουρκία θα συνεχίσουν να αναπτύσσονται περαιτέρω».

Παρά όλα αυτά η νίκη του Ερχιουρμάν καταγράφεται σαν νίκη της αντιπολίτευ-

σης. Καταγράφεται σαν ψήφος διαμαρτυρίας, αφού τον ψήφισαν και πολλοί δεξιοί ψηφοφόροι που ανήκουν στα κόμματα της συγκυβέρνησης. Είναι μια θετική εξέλιξη γιατί βάζει πιέσεις όχι μόνο στον Ερχιουρμάν για την πολιτική που θα ακολουθήσει σε σχέση με τις προεκλογικές του υποσχέσεις, αλλά και στον πρόεδρο Χριστοδουλίδη, γιατί ο Ερχιουρμάν δήλωσε ότι θα επιδιώξει άμεσα συνάντηση μαζί του με στόχο την επανέναρχη των διαπραγματεύσεων για το Κυπριακό, στη βάση των ψηφισμάτων των Ηνωμένων Εθνών.

Μπορεί ο Χριστοδουλίδης να δηλώνει έτοιμος για συνομιλίες αλλά στην πραγματικότητα αυτή είναι μια εφιαλτική προοπτική γι αυτόν αφού τα κόμματα που τον στηρίζουν, ΔΗΚΟ, ΕΔΕΚ, ΕΛΑΜ δεν θέλουν καμιά διαπραγμάτευση με την άλλη πλευρά στη βάση της διζωνικής δικονομικής ομοσπονδίας με πολιτική ισότητα, αλλά ενιαίο κράτος και καθεστώς μειοψηφίας για τους τουρκοκύπριους.

Με βάση αυτά, μπορούμε να πούμε ότι ο μεγάλος χαμένος των τουρκοκυπριακών εκλογών ήταν ο ...Χριστοδουλίδης και οι ελληνοκύπριοι εθνικιστές.

Ντίνος Αγιωματίτης

Είναι απαραίτητο να υπάρχουν δράσεις σαν τη σημερινή συναυλία, ειδικά για το ναυάγιο της Πύλου που δεν το ακούμε πια. Αν δεν υπήρχε το κίνημα, δεν θα γνωρίζαμε καν το μεγαλύτερο μεταπολεμικό έγκλημα με τόσους πολλούς νεκρούς. Και επειδή οι οικογένειές τους δεν είναι σε θέση να διεκδικήσουν δικαιοσύνη για τους ανθρώπους τους, οφείλουμε να είμαστε εδώ. Το ίδιο ισχύει και για τα Τέμπη και για την Παλαιστίνη και γι' αυτό το σύνθημα που τα συνδέει όλα μας αγγίζει περισσότερο.

Είναι μία πολύ δύσκολη περίοδος, συμβαίνουν πολλά πράγματα, σήμερα έχει και την πορεία προς τη Σούδα για να κλείσει η βάση του θανάτου. Βλέπουμε τι συμβαίνει με την εκεχειρία στην Παλαιστίνη που καμιά ειρήνη δεν εξασφαλίζει, είναι όλα δυτικά αιτήματα που θέλουν ξεριζώσουν τους ανθρώπους από τη γη τους, να γίνουν όλα

Θα τα καταφέρουμε

με χρέος να υποστηρίζουμε, να στηρίζουμε και να διεκδικούμε. Η κυβέρνηση των δολοφόνων να πέσει, να δικαιωθούν τα θύματα της Πύλου, της Παλαιστίνης, των Τεμπών. Έχουμε τη δύναμη, και μόνο που βγήκε μία απεργία για την Παλαιστίνη στις 10/10 είναι τεράστιο βήμα. Στην Ελλάδα κάτι αντίστοιχο έχουμε χρόνια να δούμε. Πραγματικά οι δύο τελευταίοι μήνες είναι με τις μαζικότερες διαδηλώσεις, εκδηλώσεις, πορείες που έχω δει εγώ ως ενήλικη πια. Με ενέργεια και πίστη στη δύναμή μας θα τα καταφέρουμε.

Δανάη Σαραντοπούλου, ιδιωτική υπάλληλος, ερευνήτρια

Διαβάστε περισσότερα για τη συναυλία αλληλεγγύης για την Πύλο, στο Πασαλιμάνι στις σελίδες 10-11

ΑΓΩΓΗ SLAPP ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ

Ο εκφοβισμός και το φίμωμα δεν θα περάσουν

Την Πέμπτη 23 Οκτώβρη εκδικάζεται στο Πρωτοδικείο Αθηνών αγωγή SLAPP κατά της Εργατικής Αλληλεγγύης και των Αφροδίτη Φράγκου και Σταυρούλα Πανίδου για κείμενα που έγραψαν στην εφημερίδα τον Ιούλιο του 2023 και τον Μάρτιο του 2024.

Την αγωγή -που στρέφεται επίσης εναντίον του γνωστού σκιτσογράφου Ηλία Κυριαζή καθώς και άλλων μέσων ενημέρωσης και συντακτών διεκδικώντας αποζημιώσεις χιλιάδων ευρώ από τον καθένα- έχει κάνει ο Εμμανουήλ Γρυπάρης που αυτοσυστηνεται ως «συνεργάτης» ΜΜΕ, διαχειριστής ιστοσελίδας παιχνιδιών και διαχειριστής προσωπικού καναλιού «στο οποίο προβάλλονται θέματα της woke ατζέντας».

Η ιστοσελίδα του είναι το GameWorld.gr που τον Ιούλιο του 2023 είχε αποκλειστεί από χορηγός επικοινωνίας του Cyprus Comic Con (CCC) μετά από καταγγελίες του Κυριαζή για ρατσιστικές και ομοφοβικές απόψεις. Ως απάντηση στις καταγγελίες του Κυριαζή που έφεραν τον αποκλεισμό από το CCC, ο Γρυπάρης, αντί να δικαιολογηθεί για τις απόψεις του ή να τις διορθώσει, ξεκίνησε εκστρατεία συκοφάντησης του σκιτσογράφου στο κανάλι και την ιστοσελίδα του. Η επίθεση αυτή πριμοδότησε μια ολόκληρη διαδικτυακή στρατιά φασιστών που έφτασε να απειλεί ακόμα και με φυσική βία τον Κυριαζή αλλά και όποιον του συμπαρασκετόταν -συναδέλφους του, ανθρώπους των γραμμάτων και των τεχνών κ.α.

Η Αφροδίτη Φράγκου και η Σταυρούλα Πανίδου με άρθρο τους τότε στην Εργατική Αλληλεγγύη υπό τον τίτλο «Φασιστικές συκοφαντίες» στήριζαν τον σκιτσογράφο ενάντια στον Γρυπάρη καθώς και στις «απόπειρες των ακροδεξιών και των φασιστών να νομιμοποιήσουν τον δηλητηριώδη λόγο τους» και «να ξαναβγάλουν στο δρόμο τους μαχαιροβγάλτες χρυσαυγίτικων ταγμάτων».

Έξι μήνες μετά, τον Γενάρη του 2024, ο Γρυπάρης έστειλε εξώδικο στις συντάκτριες και την εφημερίδα αξιώνοντας οικονομική αποζημίωση για συκοφαντική δυσφήμιση και διαφυγόντα κέρδη καθώς και άρθρο αποκατάστασης για τον χαρακτηρισμό «φασίστας» που του απέδιδαν υπαγορεύοντας μάλιστα και τι θα γράφει.

Κάτι τέτοιο φυσικά δεν συνέβη. Οι συντάκτριες απάντησαν στο εξώδικο με νέο άρθρο τον Μάρτιο του 2024 θυμίζοντας κάποιες από τις προκλητικές απειλές του Γρυπάρη κατά του Κυριαζή και όσων τον στήριζαν και ξεκαθαρίζοντας ανάμεσα σε άλλα πως:

«Η Εργατική Αλληλεγγύη, εφημερίδα με δεκαετίες δράσης στην αντιφασιστική πάλη, έχει μια πολύ ξεκάθαρη άποψη για το τι είναι φασίστας. Είναι πολιτικός χαρακτηρισμός για κάποιον που δεν κρύβει τις ακροδεξιές απόψεις του και επί πλέον απειλεί και οργανώνει και τη φυσική βία για την επιβολή τους σε όποιον διαφωνεί ... Και ο Μ. Γρυπάρης δεν προσπάθησε καν να κρύψει ότι αυτό ακριβώς έκανε σε βάρος του Η. Κυριαζή και όσων τον στήριξαν, συμπεριλαμβανομένης της ΕΑ».

Ακολούθησε η αγωγή. Πρόκειται ξεκάθαρα για προσπάθεια εκφοβισμού, φιμώματος και οικονομικού χτυπήματος των εναγόμενων -όπως είναι ο στόχος όλων των αγωγών SLAPP οι οποίες τα τελευταία χρόνια έχουν αποκτήσει χαρακτήρα ολόκληρης βιομηχανίας. Αλλά είναι και μια ακόμα φασιστική επίθεση, από την οποία η Εργατική Αλληλεγγύη, «εφημερίδα με δεκαετίες δράσης στην αντιφασιστική πάλη», δεν πρόκειται να πτοηθεί.

Λ.Β

2/11/23: Απεργοί υγειονομικοί στο πλνυρό της Παλαιστίνης. Φωτό: Μάνος Νικοϊάου

Δεν υπάρχει ειρήνη χωρίς δικαιοσύνη

Οι «ειρηνευτικές πρωτοβουλίες» του Τραμπ και του Μητσοτάκη σπέρνουν πόλεμο, φτώχεια και ρατσισμό. Το δείχνουν οι Παλαιστίνιοι με την αντίστασή τους στις φονικές επιδρομές του Ισραήλ στη Γάζα, που βομβαρδίζει παραβιάζοντας την εκεχειρία. Το βροντοφώναξαν τα εκατομμύρια που βγήκαν στους δρόμους των ΗΠΑ το Σάββατο ενάντια στον Τραμπ και τις ρατσιστικές επιδρομές των μπάτσων του. Το έχουμε σαν σύνθημα που ενώνει τους αγώνες μας εδώ, από τους διαδηλωτές που πολιόρκησαν τη Βάση της Σούδας μέχρι τους εργάτες της Υγείας που ετοιμάζουν νέα απεργία για να μην γίνουν Τέμπη τα Νοσοκομεία.

Προκλητικά ο Μητσοτάκης φέρνει στη Βουλή ρυθμίσεις για να «προστατέψει τον Άγνωστο Στρατιώτη» από τους διαδηλωτές που πλημμυρίζουν ξανά και ξανά το Σύνταγμα. Πόσους νεκρούς απλούς στρατιώτες αλλά και άμαχους περιλαμβάνουν τα

σχέδια της κυβέρνησης;

Χωρίς ντροπή, ο ίδιος ο Μητσοτάκης μίλησε στη Βουλή την περασμένη βδομάδα για την εξωτερική πολιτική του, που αγκαλιάζει τη γενοκτονία του Ισραήλ σε βάρος των Παλαιστίνιων, το σφαγείο στον ατέλειωτο πόλεμο στην Ουκρανία, την κλιμάκωση των ανταγωνισμών με την Τουρκία. Μιλάει για «ήρεμα νερά» και την ίδια ώρα κλείνει συμφωνίες με αμερικάνικες πολυεθνικές για να κάνουν εξορύξεις όπου γουστάρουν στη Μεσόγειο και χώνεται στα εξοπλιστικά προγράμματα της ΕΕ με πατριωτικές κορώνες ότι έτσι πιέζει την Τουρκία. Έκανε ρελάνς ακόμη και στην ακροδεξιά, πως εκείνοι είναι «ψευτοπατριώτες του καναπέ», ενώ αυτός είναι του πεδίου...

Δουλειές, αυξήσεις- όχι βόμβες

Μέσα στη Βουλή ο Μητσοτάκης μπορεί να πουλάει τσαμπουκά, καθώς η κοινοβουλευτική αντιπολίτευση έχει τα χάλια της. Οι ομιλητές της περιορίστηκαν σε ειρωνείες για την παρουσία του Μητσοτάκη στο Σαρμ Ελ Σείχ «σε ρόλο κομπάρσου», στην πίσω σειρά από τον Τραμπ, ενώ ο Ερντογάν ήταν μπροστά.

Δεν θέλουμε την κυβέρνηση ούτε σαν πρωταγωνιστή, ούτε σαν κομπάρσο στις πολεμικές εκστρατείες. Λέμε όχι σε αντιδραστικούς ανταγωνισμούς για το ποιος θα συμμετέχει σε μια «ειρηνευτική δύναμη» που θα επιβάλει αφοπλισμό στην Παλαιστινιακή Αντίσταση. Λέμε όχι στα εξοπλιστικά

προγράμματα της ΕΕ, του ΝΑΤΟ, του Μητσοτάκη και του Δένδια που λεηλατούν τις κοινωνικές δαπάνες. Παλεύουμε για Δουλειές, αυξήσεις και όχι βόμβες, για να κλείσουν οι βάσεις και στη Σούδα και στην Αλεξανδρούπολη. Οι διαδηλωτές της Σούδας που, γυρνώντας με το πλοίο από την Κρήτη στον Πειραιά, συμπαραστάθηκαν στους πρόσφυγες μέσα στο πλοίο, έδωσαν ένα καλό δείγμα για την ενότητα των αγώνων μας στη δράση

Το οργανωμένο εργατικό κίνημα με την απεργιακή δράση του είναι η δύναμη που δίνει τις απαντήσεις που λείπουν από τη Βουλή. Οι εργαζόμενοι στα Νοσοκομεία παίρνουν τη σκυτάλη από τις Πανεργατικές απεργίες με την πανελλαδική απεργία τους στις 6 Νοέμβρη. Το σχέδιο του προϋπολογισμού για το 2026 προβλέπει μείωση (!) των κονδυλίων για τη μισθοδοσία στο ΕΣΥ, ενώ ανεβάζει τις δαπάνες για πολεμικούς εξοπλισμούς.

Όλοι και όλες που διαδηλώνουμε στο πλευρό της Παλαιστίνης και στο πλευρό των συγγενών των Τεμπών, πρέπει να σταθούμε πλάι στους απεργούς διεκδικώντας συνέχιση και κλιμάκωση. Ο γιορτασμός του Πολυτεχνείου και η ψήφιση του Προϋπολογισμού πρέπει να γίνουν πανεργατικοί σταθμοί στο δρόμο προς την ανατροπή της μισητής κυβέρνησης.

Αυτός είναι ο δρόμος για να έχουμε μέλλον. Οι Τραμπ και οι Μητσοτάκηδες είναι διαχειριστές ενός συστήματος που βουλιάζει μέσα στην κρίση του σπέρνοντας βαρβαρότητα. Στις 9 του Νοέμβρη συζητάμε για την εναλλακτική, για το ρόλο της εργατικής τάξης σαν «ιστορικού νεκροθάφτη» του καπιταλισμού, για την Αριστερά της επανάστασης, για τον Σοσιαλισμό σαν κοινωνία απελευθέρωσης από την εκμετάλλευση και κάθε μορφή καταπίεσης. Ελάτε να οργανωθούμε για να νικήσουμε.

Κλείστε τη Σούδα!

Ο διαχρονικός ρόλος της αμερικάνικης Βάσης της Σούδας στις αιματηρές πολεμικές εξορμήσεις των ιμπεριαλιστών στη Μέση Ανατολή και ιδιαίτερα η κρίσιμη συνδρομή της στη σφαγή του Παλαιστινιακού λαού, τα τελευταία δύο χρόνια της Γενοκτονίας στη Γάζα, αναδείχθηκαν με ηχηρό τρόπο στο διήμερο κινητοποιήσεων «Target Souda Base for Palestine» το παρασκευασάββατο 17 και 18 Οκτ μετείχαν στις δράσεις που καλούσαν το Παγκρήτιο Συντονιστικό για την Παλαιστίνη, το March to Gaza Greece, η Συμμαχία Σταματήστε τον Πόλεμο – Αλληλεγγύη στην Παλαιστίνη, το BDS, η Παλαιστινιακή Παροικία και πλήθος οργανώσεων και συλλογικοτήτων.

Οι δράσεις του διημέρου ξεκίνησαν με μια μαζική παγκρήτια πορεία μέσα στην πόλη των Χανίων το απόγευμα της Παρασκευής. Στην κεφαλή βάδιζε το μπλοκ του Παγκρήτιου Συντονισμού με πανό που θύμιζε την εξέγερση ενάντια στη Βάση της Σούδας τον Ιούλη του '90 και ότι «οι Βάσεις συνεχίζουν να σπέρνουν αρρώστια – αίμα – θάνατο». Πίσω από μια τεράστια Παλαιστινιακή σημαία ακολουθούσαν τα μπλοκ του March to Gaza και της Συμμαχίας Σταματήστε τον Πόλεμο, της ΕΛΜΕ, του ΣΕΠΕ Χανίων, του Σωματείου Μισθωτών Τεχνικών, των Φοιτητικών Συλλόγων κι οργανώσεων της Αριστεράς.

«Έξω οι Βάσεις του Θανάτου»

«Είμαι ξανά στα Χανιά μετά από 40 χρόνια που φώναζα Έξω οι Βάσεις του Θανάτου» μας λέει ο Γιώργος Τσαρμπόπουλος από το March to Gaza. «Να που πάλι εδώ παλεύουμε για το ίδιο πράγμα. Γνωρίζουμε πολύ καλά ότι η παρουσία της Βάσης εδώ είναι άμεσα συνδεδεμένη με τη γενοκτονία. Από εδώ ανεφοδιάζονται αεροπλάνα που βομβαρδίζουν, ακόμα και τα drones που χτύπησαν τα σκάφη του Στόλου Αλληλεγγύης στα νότια της Γαύδου, λένε ότι από εδώ ξεκίνησαν. Θα συνεχίσουμε τον αγώνα για να φύγουν οι βάσεις από εδώ και να κοπούν οι σχέσεις με το Ισραήλ».

«Είναι μια πολύ μαζική και δυναμική κινητοποίηση» τονίζει ο Μανώλης Φωτιάκης, από τον τοπικό πυρήνα του ΣΕΚ στα Χανιά. «Ξέρουμε ότι η εκεχειρία δεν σημαίνει τη λήξη της γενοκτονίας. Σήμερα το Ισραήλ βομβαρδίζει το νότιο Λίβανο. Η ελληνική κυβέρνηση είναι συνένοχη τόσο λόγω της παραχώρησης της Βάσης της Σούδας, όσο και με τη συνεργασία της με το Ισραήλ σε όλους τους τομείς. Βλέπουμε από τη μαζικότητα της διαδήλωσης ότι αυτό το καταλαβαίνει όλος ο κόσμος. Δεν θα σταματήσουμε να παλεύουμε για μια ενιαία Παλαιστινιακή ελεύθερη από το ποτάμι μέχρι τη θάλασσα. Θέλουμε πραγματικά ειρήνη. Ξέρουμε ότι δεν υπάρχει ειρήνη χωρίς δικαιοσύνη. Θέλουμε να πληρώσουν οι ένοχοι για τη Γενοκτονία, όπως και για τα Τέμπη, για την Πύλο, για όλα τα εγκλήματα που διαπράττουν Μητσοτάκης, Νετανιάχου και αμερικάνικος ιμπεριαλισμός».

Ανάμεσα στα μπλοκ, βάδιζαν πρωτοβουλίες αγωνιστών/ριών από όλα τα μέρη της Κρήτης και όχι μόνο. Όπως μια ομάδα Ισπανών αγωνιστών/ριών που από τη μεγάλη γενική απεργία της Τετάρτης 15/10 στο ισπανικό κράτος, βρέθηκαν στην Κρήτη και τη διαδήλωση της Παρασκευής, κρατώντας κι αυτοί μια μεγάλη Παλαιστινιακή σημαία και φωνάζοντας το γνωστό σύνθημα «El pueblo unido Jamas sera vencido».

η συνέχεια στην σελ.8

Κυκλοφορεί ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ από τα κάτω

www.socialismfrombelow.gr

ΑΤΤΙΚΟ

Οι μπάτσοι δεν μας σταματούν

Σε έκτακτη γενική συνέλευση προχώρησε το σωματείο εργαζομένων του Π.Γ.Ν. Αττικόν την Παρασκευή 17 Οκτώβρη για να συζητηθούν τα γεγονότα της καταστολής των εργαζομένων του νοσοκομείου στη συγκέντρωση της Τετάρτης 15 Οκτώβρη ενάντια στην επίσκεψη Μητσοτάκη και Άδωνι. Μαζί, συζητήθηκαν τα προβλήματα της υποστελέχωσης, των ράντζων στους διαδρόμους του νοσοκομείου, τα κλειστά χειρουργεία και τα χρωστούμενα ρεπό.

Η **Θένια Ασλανίδη**, γιατρός στο Αττικό μίλησε στην Εργατική Αλληλεγγύη: «Ο κόσμος που βρέθηκε στη συνέλευση ένωσε ότι έδωσε μία μάχη απέναντι στον υπουργό Υγείας και την κυβέρνηση και ότι την ξεφτίλισε. Η φιέστα του Άδωνι και του Μητσοτάκη έγινε στα μπουντρούμια της ογκολογικής, απομακρυσμένα από όλους. Μπήκαν από την πίσω πόρτα και έτσι έκαναν μία φιέστα με λίγους και εκλεκτούς, διευθυντές κλινικών κατά κύριο λόγο και παραπελάμενους.

Αφορμή της επίσκεψης ήταν τα εγκαίνια του νέου ΤΕΠ. Στην πραγματικότητα, κυβέρνηση και υπουργός Υγείας μιλάνε για εγκαίνια μονάδων αλλά δεν αλλάζει κάτι ουσιαστικό στη μοίρα των ασθενών. Συζητάνε για ντουβάρια. Το νέο ΤΕΠ εγκαινιάστηκε σε χώρο που δεν έχει καθόλου φυσικό φως για τους ασθενείς, αλλά το σημαντικότερο είναι ότι κανένας δεν μίλησε για το πόσοι θα λειτουργούν αυτό το τμήμα. Οι ασθενείς συνεχίζουν να έρχονται αντιμετώπιζονται με 10ωρες αναμονές και για νέες θέσεις γιατρών και νοσηλευτών δεν έχει γίνει καμία ουσιαστική προκήρυξη. Η τελευταία προκήρυξη θέσεων για τη 2η ΥΠΕ, ήταν για 12 θέσεις. 12 θέσεις για μία ΥΠΕ που πιάνει 24 νοσοκομεία. Και έτσι καταλήγουν κυβέρνηση και διοικήσεις να φωτογραφίζονται για το θεαθήναι.

Στην κινητοποίηση που έγινε την ημέρα της επίσκεψης το σωματείο είχε κηρύξει στάση εργασίας. Από τα χαράματα είχαν φροντίσει να φέρουν ΜΑΤ και κλούβες στον χώρο του νοσοκομείου. Συμμετείχε πολύς κόσμος από πολλά διαφορετικά τμήματα, κάνοντας έτσι την υποδοχή που χρειαζόταν στον Υπουργό και τον πρωθυπουργό. 150 περίπου άτομα βρέθηκαν στην κινητοποίηση, νούμερο τεράστιο ειδικά λαμβάνοντας υπόψιν το γεγονός ότι το νοσοκομείο εφημέρευε μέχρι την Τετάρτη στις 8 το πρωί, με τα ράντζα στους διαδρόμους να φτάνουν τα 150. Έπесαν δακρυγόνα και ξύλο. Στη συνέλευση συζητήσαμε για τα γεγονότα της συγκέντρωσης, και βάλαμε στο τραπέζι την το ζήτημα της κλιμάκωσης του αγώνα απέναντι στην κυβέρνηση με νέες απεργίες, με πρώτο σταθμό την απεργία της ΠΟΕΔΗΝ στις 6 του Νοέμβρη».

Δίκη Καταραχιά ΜΙΑ ΝΙΚΗ!

Την Πέμπτη 16 Οκτώβρη έγινε η δίκη του γιατρού Κώστα Καταραχιά, μέλος ΔΣ ΕΙΝΑΠ και γραμματέα του σωματείου εργαζομένων στο νοσοκομείο «Έλενα Βενιζέλου». Το δικαστήριο τον αθώωσε πανηγυρικά.

Την ημέρα της δίκης πραγματοποίησαν δυναμική συγκέντρωση έξω από τα δικαστήρια της Ευελπίδων υγειονομικοί, συνδικαλιστές και αλληλέγγυοι. Με πανό στη συγκέντρωση συμμετείχε η **ΕΙΝΑΠ**, η οποία είχε κηρύξει 3ωρη στάση εργασίας για τη συμμετοχή στη συγκέντρωση, το **Συντονιστικό Νοσοκομείων** και τα σωματεία των νοσοκομείων «**Άγιος Σάββας**» και «**Έλενα Βενιζέλου**». Τα παραπάνω σωματεία είχαν βγάλει ψηφίσματα συμπαράστασης στον Κώστα Καταραχιά, όπως και ο Σύλλογος Υπαλλήλων Μετοχικού Ταμείου Πολιτικών Υπαλλήλων.

Ο Κώστας Καταραχιάς δικάστηκε για τα γεγονότα που συνέβησαν στις 30 Μάρτη του 2021 σε απεργιακή κινητοποίηση στο Υπουργείο Υγείας η οποία καλούταν από δεκάδες σωματεία, την ΑΔΕΔΥ, την ΠΟΕΔΗΝ, την ΕΙΝΑΠ και την ΟΕΝΓΕ. Οι κατηγορίες εναντίον του ήταν εκείνες της «υποκίνησης σε στάση» και της «διατάραξης λειτουργίας υπηρεσίας». Τότε, απολυόταν από το νοσοκομείο «Άγιος Σάββας» γιατί είχε καταγγείλει δημόσια την διοίκηση και την κυβέρνηση για την έλλειψη μέτρων ασφαλείας στην πανδημία. Ήταν ο μόνος επικουρικός γιατρός σε όλη τη χώρα που δεν παρατάθηκε η σύμβαση του και απολύθηκε κατά τη διάρκεια του κορωνοϊού. Στη συγκέντρωση έξω από το Υπουργείο Υγείας, η απάντηση του υπουργού Κικίλια στο αίτημα να μην απολυθεί, ήταν τα ΜΑΤ και τα δακρυγόνα.

Στη δίκη, μάρτυρες κατέθεσαν οι δύο αστυνομικοί που ήταν στη συγκέντρωση Ξανθός Ανδρέας και Τσιάμης Κλεάνθης. Μάρτυρες υπεράσπισης ήταν ο **Γιώργος Σιδέρης**, πρόεδρος ΔΣ ΕΙΝΑΠ, ο **Μιχάλης Γιαννάκος**, πρόεδρος ΔΣ ΠΟΕΔΗΝ και ο **Πάνος Παπανικολάου**, γενικός γραμματέας της ΟΕΝΓΕ και μέλος ΔΣ ΕΙΝΑΠ.

ου, γενικός γραμματέας της ΟΕΝΓΕ και μέλος ΔΣ ΕΙΝΑΠ. Στην αρχή της δίκης, ο δικηγόρος του Κ. Καταραχιά, **Δημήτρης Ζώτος** τόνισε πάνω στο κατηγορητήριο της «διατάραξης λειτουργίας υπηρεσίας» ότι η μοναδική υπηρεσία που δε λειτούργησε την ημέρα της συγκέντρωσης ήταν το ακτινοδιαγνωστικό του Αγίου Σάββα, καθώς ο Κ. Καταραχιάς επρόκειτο να απολυθεί από εκεί. Στη συνέχεια, μέσα από τις καταθέσεις ξετυλίχτηκε όλη η ιστορία της δώξης του γιατρού και του σωματείου εργαζομένων του νοσοκομείου «Άγιος Σάββας».

Κυνηγητό

Πρόεδρος του σωματείου από το 2014, το κυνηγητό της διοίκησης ξεκινά από το 2019. Το σωματείο κατήγγειλε τα ελλιπή μέτρα προστασίας ενάντια στον κορωνοϊό σε ένα από τα πιο ευαίσθητα νοσοκομεία της χώρας, με ασθενείς καρκινοπαθείς και ανοσοκατεσταλμένους. Η τότε διοικήτρια του νοσοκομείου, **Όλγα Μπαλαούρα** είχε αποκαλέσει το σωματείο «το χειρότερο» δείχνοντας έτσι τη βαθιά της απέχθεια για ένα από τα πιο μαχητικά σωματεία στον χώρο της Υγείας. Το '19 έγινε προσπάθεια για απόλυση του Κώστα Καταραχιά αλλά πάρθηκε πίσω. Τον Δεκέμβρη του 2020 ο γιατρός μετακινήθηκε εκδικητικά στο νοσοκομείο Σωτηρία. «Παγκόσμια πρωτοτυπία» ήταν, όπως σχολίασε και ο ίδιος στην κατάθεσή του, το γεγονός ότι μετακινήθηκε ένας ακτινοδιαγνώστης σε ΜΕΘ για να κάνει υπερήχους, χωρίς καμία επιστημονική λογική. Αυτό τόνισε και ο γιατρός Γ. Σιδέρης μαζί με το ότι η απόφαση συμμετοχής στην κινητοποίηση στο Υπουργείο Υγείας είχε παρθεί ομόφωνα από το ΔΣ της ΕΙΝΑΠ, γιατί το γεγονός της απόλυσης γιατρού εν μέσω πανδημίας

ήταν πρωτοφανές. Ο Πάνος Παπανικολάου και ο Μιχάλης Γιαννάκος μίλησαν για την στοχοποίησή του λόγω της συνδικαλιστικής του δράσης. Όλες οι κατηγορίες εναντίον του κατέπεσαν.

Η αθώωση του Κώστα Καταραχιά κλείνει τον κύκλο διώξεων που ασκούσαν στον γιατρό, με στόχο την ηθική και επαγγελματική του εξόντωση και την ευθεία επίθεση σε ένα από τα πιο μαχητικά σωματεία του χώρου της Υγείας. Η κυβέρνηση όπως και τότε έτσι και τώρα συνεχίζει τις διώξεις απέναντι σε όλους όσους ξεσκεπάζουν και αναδεικνύουν τα εγκλήματα της. Ψήφισε τον πειθαρχικό νόμο για τους δημόσιους υπαλλήλους. Ψήφισε νόμο για πειθαρχικά στους φοιτητές. Ο Άδωνις Γεωργιάδης επιτέθηκε χυδαία στην Όλγα Κοσμοπούλου, γιατρού του απεργού πείνας του Πάνου Ρούτσι. Άσκησαν πειθαρχική δίωξη στην Παρασκευή Τυχεροπούλου, μάρτυρα κλειδί στο σκάνδαλο του ΟΠΕΚΕΠΕ. Η Ελευθερία Παλαισιδίου, εκπαιδευτικός διώχθηκε γιατί προχώρησε σε αντιπολεμική δράση με τους μαθητές της και στείλανε το μήνυμα για ελεύθερη Παλαιστίνη. Μαζί με την Παλαισιδίου, διώκονται 2000 εκπαιδευτικοί που παλεύουν να κρατήσουν όρθια τη δημόσια παιδεία.

Τα χιλιάδες περιστατικά διώξεων είναι συμπτώματα αδυναμίας μιας κυβέρνησης που φοβάται τη μαζική και συντονισμένη δράση στα νοσοκομεία, τα πανεπιστήμια, τα σχολεία και σε όλους τους χώρους που διαλύει με την πολιτική της. Η μαχητική στάση του σωματείου του νοσοκομείου Άγιος Σάββας αποτελεί παράδειγμα για το πώς μπορούμε να κερδίσουμε να παρθούν πίσω όλες οι διώξεις και να τσακίσουμε αυτή και την πολιτική της.

Σοφία Γαρμπή

Ένας από τους λόγους που συμμετέχω και αυτή τη χρονιά στο ψηφοδέλτιο της Αριστερής Ενωτικής Πρωτοβουλίας είναι το όραμα που έχουν δώσει και δίνουν οι πρωτοβουλίες που παίρνει σε όλους μας. Μέσα από τους αγώνες που δώσαμε έχουμε καταφέρει να ταρακουνήσουμε το σωματείο.

Όταν το τηλεφωνικό κέντρο δινόταν σε ιδιώτη, βρισκόμασταν εκεί για να στηρίξουμε τους εργαζόμενους και να εμποδίσουμε την ιδιωτικοποίηση. Όταν η διεύθυνση εντατικοποιούσε την εργασία μας και ζηταγε φύλλα εξέλ κάθε βδομάδα που θα ανέγραφαν τι δουλειές κάναμε και πόσες ώρες, προχωρήσαμε σε συλλογή υπογραφών ανοίξαμε το θέμα σε όλους και έτσι καταφέραμε να το ασπαστεί όλος ο Σύλλογος. Έκτος από τις μάχες της εργασιακής μας καθημερινότητας, μέσα από την παρέμβαση της ΑΕΠ στον Σύλλογο το σωματείο έχει παρουσία με πανό σε κάθε απεργιακή κινητοποίηση, κάνοντας έτσι τον Σύλλογο

Εκλογές στο Σύλλογο ΓΓΔΕ

πραγματικά αγωνιστικό. Την ίδια στιγμή, σημαντικό ρόλο έχει παίξει η σύνδεση με τα πολιτικά και κοινωνικά ζητήματα, οι συζητήσεις και εκδηλώσεις για την απελευθέρωση των γυναικών και για λευτεριά στην Παλαιστίνη. Αυτή τη στιγμή μέσα από τη συμμετοχή μας στις εκλογές διεκδικούμε την πλειοψηφία μέσα στον Σύλλογο. Μπροστά μας έχουμε να παλέψουμε το γεγονός ότι όλα τα έργα δίνονται σε ιδιώτες, την εντατικοποίηση με τα μικρότερα διαλείμματα, την έλλειψη κατάλληλων υποδομών, τα γραφεία χωρίς παράθυρα. Όλα αυτά ξέρουμε ότι μπορούν να παλευτούν με πιο μαχητικές αντιδράσεις.

Ελένη Μαραγκάκη, εργαζόμενη στην ΑΑΔΕ, υποψήφια με την Αριστερή Ενωτική Πρωτοβουλία

Οι εργάτες της Υγείας παίρνουν την απεργιακή σκυτάλη

Τα θέματά μας είναι πάρα πολλά. Συνεχίζουμε να δίνουμε μάχες για αυξήσεις και προσλήψεις. Οι μισθοί μας είναι κατηλωμένοι, ενώ η ακρίβεια χειροτερεύει και τα νοίκια ανεβαίνουν. Θέλουμε να φέρουν κι άλλο προσωπικό και να μην μας εξοντώνουν για να βγει η δουλειά. Εμείς σαν βοηθοί θαλάμου, είμαστε πολύ λίγοι σε μία δύσκολη δουλειά, χρειαζόμαστε και άλλες προσλήψεις. Είμαστε στην πρώτη γραμμή στα επείγοντα και δεν παίρνουμε το ανθυγιεινό, ενώ παράλληλα είμαστε εργαζόμενοι πολλών ταχυτήτων. Με τους συμβασιούχους, τους ειδικευόμενους και τα προγράμματα δε γίνεται να βγει οι δουλειά, διεκδικούμε μόνιμη και σταθερή δουλειά για όλους. Την ίδια στιγμή, τα νοσοκομεία χρειάζονται γενναία χρηματοδότηση και να μη δίνονται τα λεφτά για εξοπλισμούς και μίζες. Η κυβέρνηση ψήφισε το νομοσχέδιο για το 13ωρο γυρίζοντας μας στον Μεσαίωνα.. Πρέπει να συγκρουστούμε με αυτήν την κυβέρνηση και τα νομοσχέδιά της, θέλουμε χρόνο και οξυγόνο. Δε γίνεται τη σημερινή εποχή να πεθαίνουμε στη δουλειά. Γι' αυτούς του λόγους χρειάζεται να είναι μαζική η συμμετοχή στην απεργία στις 6 του Νοέμβρη. Πρέπει να γίνουμε περισσότεροι και γι' αυτό ξεκινάμε από τώρα να οργανώνουμε την απεργία στο νοσοκομείο μας.

Βασιλική Κανέλλου

συμβασιούχος βοηθός θαλάμου στο νοσοκομείο ΓΝΑ Γεννηματάς

Η προκήρυξη 24ωρης πανελλαδικής πανυγειονομικής απεργίας από την ΠΟΕΔΗΝ για τις 6 Νοεμβρίου 2025 σηματοδοτεί την έντονη δυσарέσκεια και κλιμάκωση των αντιδράσεων των εργαζομένων στις δημόσιες δομές υγείας, πρόνοιας και ΕΚΑΒ. Η απόφαση αυτή ήρθε ως άμεση απάντηση στις εξαγγελίες του πρωθυπουργού στη Διεθνή Έκθεση Θεσσαλονίκης (ΔΕΘ), τις οποίες η Ομοσπονδία κρίνει απογοητευτικές ως προς την επίλυση των δικαιων αιτημάτων τους.

Η μεγάλη συμμετοχή στις προηγούμενες κινητοποιήσεις στη Θεσσαλονίκη, τόσο στην κλαδική απεργία όσο και στην πανεργατική συγκέντρωση, υπογραμμίζει την αποφασιστικότητα του κλάδου. Η ΠΟΕΔΗΝ εκφράζει για ακόμα μια φορά βαθιά ανησυχία για το μέλλον της Δημόσιας Υγείας, καθώς το αρνητικό ισοζύγιο προσλήψεων-αποχωρήσεων, οι χαμηλοί μισθοί και οι δυσμενείς συνθήκες εργασίας οδηγούν σε ανακύκλωση προσωπικού και συνεχείς αποχωρήσεις.

Η απεργία της 6ης Νοεμβρίου είναι μια κρίσιμη στιγμή που αναμένεται να αναδείξει εκ νέου τα σοβαρά προβλήματα του Εθνικού Συστήματος Υγείας (ΕΣΥ) και να ασκήσει πίεση στην κυβέρνηση για άμεσες και ουσιαστικές λύσεις, με κεντρικά αιτήματα την ένταξη στα βαρέα και ανθυγιεινά επαγγέλματα και την επαναφορά του 13ου και 14ου μισθού.

Γιώργος Σέρβος, επιμ. Α' Καρδιολογίας νοσ.Παιδων "Π. & Α. Κυριακού"

Συνεχίζεται η συστηματική διάλυση της δημόσιας Υγείας με την περαιτέρω ιδιωτικοποίηση. Η κυβέρνηση το προηγούμενο διάστημα έδωσε με ΚΥΑ το δικαίωμα στους ιδιώτες να χρησιμοποιούν τα δημόσια νοσοκομεία. Την ίδια στιγμή είμαστε αντιμέτωποι με την ακραία υποστελέχωση, με λίγες προσλήψεις και πολλές αποχωρήσεις. Η πρωτοβάθμια φροντίδα διαλύεται και η κυβέρνηση προσπαθεί με επίσημο τρόπο να μετακυλήσει την ευθύνη στους γιατρούς υποχρεώνοντας τους να εξετάζουν 12 επιπλέον ασθενείς την εβδομάδα προσθέτοντας τους μία μέρα δουλειά. Με αυτόν τον τρόπο θα στερήσει τους γιατρούς από τους ασθενείς τους. Τα νοσοκομεία θυμίζουν εργοτάξια και στην πραγματικότητα για όλα αυτά τα εγκαίνια τα οποία πανηγυρίζουν η κυβέρνηση και ο υπουργός, δεν υπάρχει κανένας προγραμματισμός. Πολλά νοσοκομεία έχουν γεμίσει με ράντζα, υπάρχει έλλειψη σε κρεβάτια δημιουργώντας έτσι ασφυκτικές συνθήκες. Και βλέπουμε ότι όταν οι εργαζόμενοι απαντάνε σε αυτή τη διάλυση, έρχονται αντιμέτωποι με καταστολή, όπως στο νοσοκομείο «Αττικό» που επιτέθηκαν στους υγειονομικούς με MAT, χημικά και ξύλο. Σε όλα αυτά από τη δική μας την πλευρά απαντάμε με απεργία στις 6 και στις 7 του μήνα. Πάμε να ξεσηκώσουμε τα νοσοκομεία σε διήμερο αγωνιστικών κινητοποιήσεων από άκρη σε άκρη.

Μαρία Χαρχαρίδου, νοσηλεύτρια, μέλος ΔΣ του Σωματείου Εργαζομένων Νοσοκομείου Γεννηματάς

Είμαστε σε μία φάση διάλυσης της ψυχικής Υγείας με την κυβέρνηση να συνεχίζει την ιδιωτικοποίηση της. Στο Δρομοκαϊτειο πέφτει όλο το βάρος διαχείρισης των περιστατικών. Γι' αυτόν τον λόγο αυτές οι απεργίες έχουν μεγάλη σημασία, ο κόσμος είναι στα κάγκελα. Τα περιστατικά μας είναι στον αέρα και επειδή έχουμε σύνδεση με την πρόνοια τις δομές της οποίας επίσης διαλύουν, το αποτέλεσμα είναι περιστατικά να μένουν στο νοσοκομείο και να χρονίζουν. Γι' αυτό και αναδεικνύουμε για άλλη μία φορά την ανάγκη για αυξήσεις-προσλήψεις και μονιμοποιήσεις. Οι νοσοκομειακές και οι προνοιακές δομές χρειάζονται στήριξη για να λειτουργήσουν. Γι' αυτό και οργανώνουμε από τώρα την επιτυχία των απεργιακών κινητοποιήσεων στις 6 και στις 7 Νοέμβρη.

Πηνελόπη Κουτσοудάκη, γιατρός, μέλος ΔΣ Συλλόγου Εργαζομένων ΨΝΑ «Δρομοκαϊτειο»

Την Πέμπτη 6 Οκτώβρη οι εργαζόμενοι στη δημόσια Υγεία απεργούν πανελλαδικά. 24ωρη απεργία έχει κηρύξει η ΠΟΕΔΗΝ εκείνη τη μέρα. Το Συντονιστικό Νοσοκομείων οργανώνει από τώρα την επιτυχία των απεργιακών κινητοποιήσεων κυκλοφορώντας αφίσσα και προκήρυξη σε όλα τα νοσοκομεία, ρίχνοντας όλες τις δυνάμεις του στην ενημέρωση των εργαζομένων και την οργάνωση της απεργίας από νοσοκομείο σε νοσοκομείο.

Όπως αναφέρει μεταξύ άλλων στην προκήρυξη του: «Μέσα στο πρώτο δεκαπενθήμερο του Οκτώβρη προχωρήσαμε σε τρεις πανεργατικές απεργίες. Την 1η Οκτώβρη ενάντια στο 13ωρο, στις 10 Οκτώβρη στην απεργία για την Παλαιστίνη με πρωτοβουλία 45 σωματείων και ομοσπονδιών, και ξανά στις 14 Οκτώβρη την ημέρα που ο Μητσotάκης έφερε στη Βουλή το νομοσχέδιο για το 13ωρο. Ούτε στην περίοδο των Μνημονίων δεν είχαμε τόσο πυκνά απεργιακά βήματα. Αυτή είναι η δύναμη που έχει στριμώσει τον Μητσotάκη και τον οδηγεί στην κρίση και την κατάρρευση.

Το "μικρόβιο" των απεργιών δεν είναι ελληνική πρωτοτυπία. Η εργατική τάξη στη Γαλλία την Ιταλία και το Βέλγιο, με τις γενικές τους απεργίες έχουν κλονίσει τις ισχυρότερες οικονομίες της ΕΕ απλώνοντας την κρίση των από τα πάνω πανευρωπαϊκά, κόντρα στις περικοπές εξαιτίας της στροφής όλων των κυβερνήσεων στην πολεμική οικονομία με θηριώδη πακέτα για πολεμικούς εξοπλισμούς που τσακίζουν στους μισθούς μας και το κοινωνικό κράτος.

Ταυτόχρονα, η νίκη της απεργίας πείνας του Π. Ρούτσι που στηρίχθηκε στο κίνημα των εκατομμυρίων που βγήκε στους δρόμους για το έγκλημα των Τεμπών αποκάλυψε με χαρακτηριστικό τρόπο το βάθος της πολιτικής κρίσης μέσα στη Νέα Δημοκρατία. Το κίνημα αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη έβαλε την δική του σφραγίδα σε όλες αυτές τις εξελίξεις, κερδίζοντας μια προσωρινή αναστολή της γενοκτονίας. Την ίδια ώρα το σύνθημα «Τέμπη- Πύλος- Παλαιστίνη, δεν υπάρχει ειρήνη χωρίς δικαιοσύνη», είναι το σύνθημα στα στόματα εκατομμυρίων και οδηγεί τα βήματα του κινήματος.

Πανυγειονομική απεργία

Η κυβέρνηση Μητσotάκη βάζει μπροστά να ψηφίσει νέους οργανισμούς στα νοσοκομεία και την Πρωτοβάθμια Φροντίδα Υγείας με κεντρική λογική τις συγχωνεύσεις και τις περικοπές παράλληλα με την όλο και μεγαλύτερη ιδιωτικοποίηση της υγείας. Όταν διατυμπανίζουν ότι αύξησαν τις δαπάνες για την υγεία εννοούν ότι τα χαρίζουν στους φίλους τους, μεγαλοκλινικάρχες και κάθε λογής αρπαχτικό που λυμαίνεται το ΕΣΥ. Επειδή δεν πείθουν κανένα ούτε μέσα στο ΕΣΥ ούτε έξω, επιστρατεύουν την καταστολή.

Ο Άδωνις και η κυβέρνηση απορρίπτουν κατηγορηματικά κάθε διεκδίκηση του υγειονομικού κινήματος για προσλήψεις και αυξήσεις γιατί δήθεν δεν έχουν λεφτά. Μόνο μία από τις φρεγάτες Μπελάρα που αγοράζουν μανιθώς, κοστίζει όσο ολόκληρη η ετήσια μισθοδοσία των εργαζομένων στα νοσοκομεία! Το χέρι που βομβαρδίζει τη Γάζα είναι ίδιο με το χέρι που τσακίζει τα νοσοκομεία και τις ζωές μας εδώ. Είναι κρίσιμο την μάχη για να υπερασπίσουμε το ΕΣΥ από την ιδιωτικοποίηση, να την δώσουμε ενωμένα όλοι μαζί οι υγειονομικοί. Από την καθαριότητα, μέχρι τα εργαστήρια και από τις νοσηλεύτριες και τους τραυματιοφορείς μέχρι τους γιατρούς πρέπει να κινηθούμε ενωτικά για να έχει αποτέλεσμα ο αγώνας μας. Και αυτήν την δυνατότητα έχουμε στις 6 Νοέμβρη στην πανυγειονομική απεργία.

Διεκδικούμε από την ΑΔΕΔΥ να προχωρήσει σε απεργιακή κινητοποίηση για όλο το Δημόσιο στις 6 Νοέμβρη όπως έχουν κάνει επανειλημμένα τα νομαρχιακά τμήματα της ΑΔΕΔΥ σε δεκάδες περιπτώσεις, γιατί η μάχη για να σώσουμε τα νοσοκομεία αφορά όλους τους εργαζόμενους. Και στις 7 Νοέμβρη στηρίζουμε με όλες μας τις δυνάμεις την απεργία της ΟΕΝΓΕ και την απεργιακή της συγκέντρωση.

Γι' αυτό, το αγωνιστικό κομμάτι σε κάθε νοσοκομείο χρειάζεται να μπει μπροστά για να οργανώσει την επιτυχία της απεργίας στις 6 Νοέμβρη αλλά και την επιτυχία της απεργίας της ΟΕΝΓΕ την επόμενη ημέρα. Να προχωρήσουμε σε κάθε νοσοκομείο σε γενικές συνελεύσεις οργάνωσης της απεργίας, με επέκταση της απεργίας όπου χρειάζεται. Να προχωρήσουμε στη συγκρότηση απεργιακών επιτροπών που θα καθορίσουν το προσωπικό ασφαλείας και ποιες λειτουργίες θα γίνονται τις ημέρες της απεργίας. Να φτιάξουμε απεργιακό ταμείο σε κάθε σωματείο για τη στήριξη συναδέλφων που το έχουν ανάγκη.

Για να νικήσουμε έχουμε ανάγκη από κλιμάκωση, ενότητα μέσα στο κίνημα και αντικαπιταλιστική προοπτική».

* Γενικές συνελεύσεις πραγματοποιούν τα σωματεία των νοσοκομείων αυτήν την εβδομάδα. Στη ΓΣ του στις 21/10 ο Σύλλογος Εργαζομένων στο Αιγινίτειο νοσοκομείο αποφάσισε στάση εργασίας στις 30/10 11-1 και 48ωρη απεργία στις 6-7 Νοέμβρη

Στις 16 Οκτωβρίου πραγματοποιήθηκε τελικά στην Βουλή η συζήτηση με θέμα την επικαιροποίηση της ομόφωνης απόφασης του ελληνικού κοινοβουλίου το 2015 «να καλέσει την ελληνική κυβέρνηση να προωθήσει όλες τις απαραίτητες διαδικασίες, για να αναγνωρίσει Κράτος της Παλαιστίνης», μετά από ερώτηση που είχε καταθέσει ο πρόεδρος του ΠΑΣΟΚ Ανδρουλάκης τον Αύγουστο. Σαν να μην έφτανε η καθυστέρηση ο Μητσοτάκης αποφάσισε να τη «διευρύνει» μετατρέποντάς τη σε συζήτηση για την «εξωτερική πολιτική».

Πρόκειται για ελεεινή στάση. Ο Μητσοτάκης καθυστέρησε συνειδητά τη συζήτηση στην Βουλή προκειμένου η ελληνική κυβέρνηση πηγαίνοντας «υποβρύχιο», να κάνει πλάτες στο Ισραήλ πάνω στην πιο κρίσιμη φάση του γενοκτονικού πολέμου, όταν ακόμη και συμμαχικές στο Ισραήλ κυβερνήσεις προχωρούσαν σε αναγνώριση κρατών, έστω και στα λόγια, είτε για τα μάτια του κόσμου είτε για να του ασκήσουν κάποια διπλωματική πίεση.

Φέρνοντάς τη καθυστερημένα για συζήτηση, φρόντισε να υποβαθμίσει τη Γενοκτονία και την αναγνώριση του Παλαιστινιακού Κράτους σε μια υποσημείωση της εξωτερικής πολιτικής της Ελλάδας και των λεγόμενων «εθνικών θεμάτων».

Ούτως ή άλλως όλους τους προηγούμενους μήνες, αυτή η σύνδεση ήταν γραμμή της κυβέρνησης καθώς ο Μητσοτάκης έδινε το ελεύθερο στους ακροδεξιούς υπουργούς του να συκοφαντούν το κίνημα αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη ότι «παίζει το χαρτί της Τουρκίας». Στη Βουλή ο Μητσοτάκης ομολόγησε ότι «επιλέξαμε να μην προχωρήσουμε στην αναγνώριση» κρίνοντας ότι «σε αυτήν τη συγκυρία, τώρα, και όχι σε κάποιο διάστημα δεν θα προωθούσε τα ελληνικά, εθνικά, συμφέροντα» δηλαδή την «στρατηγική σχέση με το Ισραήλ».

Τη θλιβερή του στάση επιδίωξε να ξεπλύνει επαναλαμβάνοντας ό,τι έχει πει «δημόσια και κατ' ιδίαν στον πρωθυπουργό και τον πρόεδρο του Ισραήλ ότι η αντίδραση του Ισραήλ ξεπέρασε κάθε όριο». Αν υπάρχει τέτοια δήλωση να μας τη δείξει. Δύο χρόνια τώρα ούτε αυτό δεν έχει τολμήσει να κάνει. Αντίθετα στις δηλώσεις του στις 7/10/25 στην δεύτερη επέτειο του πολέμου, όπως και στην πρώτη, δεν έκανε έστω και μια νύξη στις δεκάδες χιλιάδες των Παλαιστινίων που έχουν δολοφονηθεί στον γενοκτονικό πόλεμο του Ισραήλ.

Επί της ουσίας, η άποψη του Μητσοτάκη ότι η σύμπλευση ή η ανοχή σε μια εθνοκάθαρση, μια γενοκτονία μπορεί να είναι θεμιτή αν προωθεί τα «εθνικά συμφέροντα» μιας χώρας ή «τις στρατηγικές σχέσεις» της είναι εκ θεμελίων ανήθικη όπως και ο

Ο Μητσοτάκης χειροκροτεί τον Τραμπ. Φωτό: Suzanne Plonkett/ Reuters

STOP στον “άξονα” Ελλάδα-Ισραήλ

ίδιος. Αλλά μήπως λέει την αλήθεια λέγοντας ότι δρα για το “συμφέρον μας”;

Μιλώντας για «εθνικά συμφέροντα» ο Μητσοτάκης δεν αναφέρεται στον λαό αυτής της χώρας που πλειοψηφικά τάσσεται εδώ και δύο χρόνια στο πλευρό των Παλαιστινίων και εναντίον της Γενοκτονίας – και που ντροπιαστικά ισχυρίζεται ότι εκπροσωπεί. Μιλάει στο όνομά μας αλλά εκ μέρους των συμφερόντων του ελληνικού κεφαλαίου και των πολιτικών του εκφραστών που πολλάκις στο παρελθόν έχουν κλείσει τα μάτια ή έχουν συνενοχή σε εγκλήματα πολέμου και κατά της ανθρωπότητας. Όπως για παράδειγμα, η εθνοκάθαρση των Εβραίων από την Θεσσαλονίκη και άλλες ελληνικές πόλεις στο πλαίσιο του Ολοκαυτώματος. Σήμερα πανηγυρίζουν γιατί είναι οι καλύτεροι σύμμαχοι του Ισραήλ μετά τον Τραμπ.

Μιλώντας λοιπόν για «εθνικά συμφέροντα» ο Μητσοτάκης αναφέρεται στις οικονομικές, διπλωματικές και στρατιωτικές συμμαχίες του ελληνικού κεφαλαίου. Αυτές να είναι καλά και οι Παλαιστίνιες ας εξαφανιστούν από προσώπου γης. Να είναι καλά οι έλληνες καπιταλιστές και οι μπίζνες τους με το Ισραήλ στον τουριστικό, κατασκευαστικό, ενεργειακό και εξοπλιστικό τομέα. Να είναι καλά οι εμπλεκόμενες πολυεθνικές στις εξορύ-

ξεις στις κοινές μονομερώς χαραγμένες ΑΟΖ. Να είναι καλά οι ΗΠΑ και το μαντρόσκυλό τους στη Μέση Ανατολή. Να είναι καλά οι στρατηγοί και οι παραγγελίες τους για νέο όπλα και «σιδερένιους θόλους» από το Ισραήλ.

Η ΝΔ υποκριτικά υποστηρίζει ότι η σπατάλη των 28 δις ευρώ για εξοπλισμούς τα επόμενα πέντε χρόνια σε συνδυασμό με τη «στρατηγική» σχέση με τις ΗΠΑ και το Ισραήλ είναι προς όφελος της ειρήνης και της σταθερότητας γιατί λειτουργούν «αποτρεπτικά» σε έναν πόλεμο. Μα πόσο ψεύτες είναι.

Πόλεμος

Οι ΗΠΑ και η κοινή συμμετοχή στο NATO δεν εμπόδισαν τον ελληνοτουρκικό πόλεμο όταν το 1974 το τουρκικό κράτος εισέβαλε στην Κύπρο απαντώντας στην ελληνική επέμβαση, στο ελληνικό πραξικόπημα της χούντας των συνταγματαρχών στην Λευκωσία με στόχο την «ένωση» με την Ελλάδα.

Όσον αφορά τώρα το Ισραήλ είναι τραγικό η στρατηγική συνεργασία με μια χώρα που βρίσκεται σε συνεχή πόλεμο εδώ και δεκαετίες, που μέσα σε 24 μήνες έχει εισβάλει ταυτόχρονα σε τρεις γειτονικές της χώρες και βομβαρδίζει άλλες τέσσερις, να παρουσιάζεται ως βήμα για την ειρήνη. Πέρα από ανήθικο είναι και

επικίνδυνο μιας και αυτή η συνεργασία οξύνει και περιπλέκει ακόμη περισσότερο τον ήδη υπάρχοντα και ενίοτε άγριο ανταγωνισμό ανάμεσα στον ελληνικό και τον τουρκικό καπιταλισμό για το ποιος θα έχει το πάνω χέρι στην περιοχή.

Η εργατική τάξη στην Ελλάδα και την Τουρκία δεν έχει τίποτε να κερδίσει ούτε από τη γενοκτονία των Παλαιστινίων, ούτε από τη συνεργασία με το Ισραήλ, ούτε από ένα ενδεχόμενο ελληνοτουρκικό πόλεμο.

Επιστρέφοντας στη συζήτηση στη Βουλή, πέρα από τις γενικόλογες εκκλήσεις για αναγνώριση Παλαιστινιακού Κράτους (στις οποίες ο Μητσοτάκης απαντούσε ότι είναι και αυτός υπέρ και θα γίνει την «κατάληψη στιγμή») οι ηγεσίες του ΠΑΣΟΚ και των κομμάτων της κοινοβουλευτικής Αριστεράς δεν ήθελαν και δεν τόλμησαν να απαιτήσουν καν το αυτονόητο: την άμεση διακοπή των διπλωματικών σχέσεων και της στρατηγικής συνεργασίας με το γενοκτονικό κράτος του Ισραήλ.

Επέλεξαν να εστιάσουν στα «εθνικά θέματα» κάνοντας κριτική από τα δεξιά. Καταγγέλλοντας το Μητσοτάκη για “υποχωρητική εξωτερική πολιτική” από την οποία επωφελείται η Τουρκία. Με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, όλα αναφέρθηκαν στο ρόλο του Μητσοτάκη -σε αντίθεση με τον Ερντογάν- ως «ντεκόρ» στη

διάσκεψη της Αιγύπτου που αποφάσισε την εύθραυστη εκεχειρία στην Γάζα. Πρόκειται για λανθασμένη προσέγγιση.

Δύο χρόνια τώρα συκοφαντούν οι γεωργιάδες, οι «ομάδες αλήθειας» και τα φασισταριά του διαδικτύου ότι «όποιος είναι με την Παλαιστίνη παίζει το παιχνίδι της Τουρκίας». Αλλά Μητσοτάκης και Ερντογάν σπεύσανε μαζί στο πλευρό του Τραμπ σε ένα σχέδιο που στόχο έχει να ενταφιάσει το παλαιστινιακό. Ο λόγος που ο Ερντογάν έκλειψε την παράσταση είναι γιατί η τουρκική διπλωματία λειτούργησαν ως «λαγός» του Τραμπ προκειμένου να πειθαναγκάσει την Παλαιστινιακή Αντίσταση να πει ναι σε μια άδικη συμφωνία που είχε άμεσα ανάγκη η εξωτερική πολιτική των ΗΠΑ. Κρατώντας αποστάσεις από το Ισραήλ και με δηλώσεις υπέρ των Παλαιστινίων, το τουρκικό κράτος, που όλο αυτό το διάστημα εξακολουθεί να συνεργάζεται σε ένα σωρό τομείς με το Ισραήλ, μπόρεσε να παίξει αυτόν το ρόλο.

Αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι η πρόσκληση του Μητσοτάκη στη Διάσκεψη είναι για υποτίμηση. Το ελληνικό κράτος είναι ο νο1 σύμμαχος του Ισραήλ στην Ανατολική Μεσόγειο. Είναι μέλος της ΕΕ που μπορεί να βάζει πιέσεις και όρους στην Τουρκία (όπως αυτούς που ανέφερε ο Μητσοτάκης μιλώντας στη Βουλή ότι «αν θέλει η Τουρκία να μπει στο SAFE θα πρέπει να απαλλάξει την Ελλάδα από την απειλή πολέμου και τις γκρίζες ζώνες»).

Το κυριότερο, φιλοξενεί την μεγαλύτερη και πιο κρίσιμη στην περιοχή αμερικάνικη βάση στην Σούδα. Αυτοί είναι αρκετοί και σημαντικοί λόγοι για να τον θέλουν ο Τραμπ και ο Νετανιάχου στο πλευρό τους. Με τα ισραηλινά μέσα να αποκαλύπτουν στις διαρροές της ισραηλινής κυβέρνησης ότι η Ελλάδα όπως και χώρες του Κόλπου μπορούν να λειτουργούν στην Γάζα ως «αντίβαρο» στην Τουρκία που επιδιώκει ενεργή συμμετοχή.

Του λόγου τ' αληθές, ο Μητσοτάκης, που απείχε προκλητικά από κάθε διαδικασία αποκλιμάκωσης στη διάρκεια της ισοπέδωσης, τώρα τρέχει να χωθεί στην «ανοικοδόμηση» (και γιατί όχι, και στον τομέα της «ασφάλειας») τονίζοντας στη Βουλή: «Η Ελλάδα είναι σε θέση και θα διεκδικήσει και θα πετύχει τη συμμετοχή της σε όλα όσα ακολουθήσουν στη Γάζα, στην επόμενη φάση. Ήμασταν παρόντες από την αρχή αυτής της φρικτής σύρραξης...».

Στο πλευρό του Ισραήλ -να προσθέσουμε εμείς- πανταχού παρόντες, όχι μόνο στην Γάζα αλλά και σε Λίβανο, Συρία, Λιβύη, από την Ανατολική Μεσόγειο μέχρι την Ερυθρά Θάλασσα, όπου φτάνουν τα «εθνικά συμφέροντα».

Γιώργος Πίπτας

Μητσοτάκης και Νετανιάχου. Φωτό: Debbie Hill/ AP

Παιδιά στη Γάζα πανηγυρίζουν την ανακοίνωση της δεύτερης εκεχειρίας τον Γενάρη του 2025. Φωτό: Eyad Baba/AFP

17/10, Χανιά. Φωτό: Στέλιος Μιχαηλίδης

Αντίσταση στα σχέδια Τραμπ-Νετανιάχου

Δεν υπάρχει ειρήνη στη Γάζα. Μόλις δέκα ημέρες μετά την αναγγελία της εκεχειρίας και μια εβδομάδα μετά την ανταλλαγή των ζωντανών ομήρων, το Ισραήλ παραβιάζει με κάθε δυνατό τρόπο την εκεχειρία έχοντας σφαγιάσει συνολικά πάνω από 100 Παλαιστίνιους σε 80 επιθέσεις. Οι φονικοί βομβαρδισμοί επέστρεψαν. Το Ισραήλ πριν καλά-καλά ανοίξουν, ξανάκλεισε τα σύνορα εμποδίζοντας να εισέλθει ανθρωπιστική βοήθεια στην Γάζα. Οι χαμογελαστές μουσούνες των ηγετών της Δύσης που έγλειφαν τον Τραμπ στη Διάσκεψη στο Σαρμ Ελ Σεϊχ της Αιγύπτου δεν βγάζουν κιχ. Ενώ ο πρόεδρος των ΗΠΑ απειλεί την Χαμάς ότι ανά πάσα στιγμή μπορεί να δώσει εντολή στον ισραηλινό στρατό να ξαναεκινήσει τον πόλεμο αν δεν συμμορφωθεί με τις εντολές του.

Από τις πρώτες μέρες της εκεχειρίας ο ισραηλινός στρατός συνέχιζε να πραγματοποιεί σποραδικά χτυπήματα γιατί «ένοιωθε ότι απειλείται», δολοφονώντας εδώ κι εκεί δεκάδες Παλαιστίνιους επειδή «παραβίασαν την κίτρινη γραμμή», λες και αυτή είναι χαραγμένη στο έδαφος. «Ακόμα δεν βλέπουμε καμία αλλαγή. Η διαδικασία είναι πολύ αργή όσον αφορά τη βοήθεια. Οι άνθρωποι προσπαθούν να επιστρέψουν στην πόλη της Γάζας, αλλά δεν έχουν ακόμα τις υποδομές για να εγκατασταθούν. Και όσοι προσπάθησαν να πάνε ανατολικά, πυροβολήθηκαν και σκοτώθηκαν» δηλώνει χαρακτηριστικά ο Παλαιστίνιος δημοσιογράφος **Αλντά** στο Socialist Worker.

Όμως, οι περισσότεροι από τους νεκρούς δολοφονήθηκαν το διήμερο 19-20 Οκτωβρίου. Την Κυριακή το Ισραήλ ανακοίνωσε ότι «τρομοκράτες εκτόξευσαν αντιραμιατικούς πυραύλους και άνοιξαν πυρ εναντίον των δυνάμεων του ισραηλινού στρατού, οι οποίες εργάζονταν για την καταστροφή τρομοκρατικών υποδομών στην περιοχή της Ράφα» και ο Νετανιάχου διέταξε τον ισραηλινό στρατό να «αναλάβει αποφασιστική δράση κατά τρομοκρατικών στόχων».

Ακολούθως το Ισραήλ εξαπέλυσε μια σειρά βομβαρδισμών στη Λωρίδα της Γάζας δολοφονώντας τουλάχιστον 15 Παλαιστίνιους. Οι

έντεκα από αυτούς ήταν μια ολόκληρη οικογένεια που μετακόμιζε από τη νότια Λωρίδα στην πόλη της Γάζας με ένα όχημα με ανοιχτή την οροφή. Ο ισραηλινός στρατός ήξερε τι χτυπούσε. Οι βομβαρδισμοί εντάθηκαν μέχρι και το απόγευμα της Δευτέρας οπότε ο ισραηλινός στρατός ανακοίνωσε ότι η «εκεχειρία συνεχίζεται». Είχε προηγηθεί η δήλωση Τραμπ ότι «η εκεχειρία είναι σε ισχύ».

Με το που τελείωσε η ανταλλαγή των ζωντανών ομήρων και παραδόθηκαν οι πρώτες σωροί των νεκρών, το Ισραήλ άρχισε να καταγγέλλει τη Χαμάς ότι δεν τηρεί τους όρους της συμφωνίας επειδή δεν τις παραδίδει όλες. Όλος ο κόσμος βέβαια ξέρει ότι πριν υπογραφεί καν η συμφωνία, η Χαμάς έλεγε ότι αυτό θα απαιτήσει χρόνο και εξοπλισμό που δεν υπάρχει καθώς 19 ισραηλινοί νεκροί είναι θαμμένοι μαζί με τουλάχιστον 10.000 Παλαιστίνιους βαθιά κάτω από τα ερείπια.

Ο ισραηλινός στρατός μπλόκαρε με το καλημέρα το μεγαλύτερο μέρος της ανθρωπιστικής βοήθειας να περάσει. Στο πλευρό του είχε το «Φόρουμ οικογενειών των Ομήρων» που τόσο καιρό ζητούσε εκεχειρία αλλά την περασμένη Πέμπτη κάλεσε την κυβέρνηση του Ισραήλ να καθυστερήσει την εφαρμογή της συμφωνίας κατάπαυσης του πυρός στη Γάζα όσο η Χαμάς δεν παραδίδει τις σορούς των 19 τελευταίων ομήρων. Ακόμη και οι σωροί 19 νεκρών ισραηλινών μετράνε περισσότερο από 100 ζωντανούς Παλαιστίνιους.

Το επεισόδιο στη Ράφα στο οποίο σκοτώθηκαν δύο ισραηλινοί στρατιώτες, βρήκε τους υπουργούς της ρατσιστικής δυστοπίας που ονομάζεται ισραηλινό κράτος να διασταυρώνουν τα ξίφη τους πάνω στο αν η επιχείρηση «Σιδερένια Ξίφη», δηλαδή ο πόλεμος στη Γάζα, θα πρέπει να αλλάξει όνομα και από εδώ και στο εξής να λέγεται «Πόλεμος της Αναγέννησης».

Η εκδοχή του ισραηλινού στρατού ήταν ότι η επίθεση έγινε σε μπουλντόζα που «κατέστρεψε υποδομές της Χαμάς». Νωρίτερα όμως υπήρχαν αναφορές, όπως από το Quds News Network, ότι ο ισραηλινός έσπευσε να προστατέψει την ένοπλη συμμορία του **Γιασέρ Αμπού Σαμπάμπ** (τον πιο γνωστό από τους αρ-

χηγούς των δωσιλογικών συμμοριών που ο Νετανιάχου έχει ανακοινώσει ότι εξοπλίζει, ποινικού, ναρκέμπορα, μαυραγορίτη που εξοπλίζεται και συνεργάζεται με τον ισραηλινό στρατό και την αμερικανική εταιρία που συντόνιζε τη διανομή τροφίμων), καθώς στην περιοχή γίνονταν συγκρούσεις με την Παλαιστινιακή Αντίσταση. Η συγκεκριμένη συμμορία με έδρα τη Ράφα δρα μέσα από το έδαφος που ελέγχει ακόμα και σήμερα ο ισραηλινός στρατός.

Οι Ταξιαρχίες Αλ Κασάμ, το ένοπλο τμήμα της Χαμάς ανακοίνωσαν ότι δεν γνωρίζουν κάτι: «Δεν έχουμε καμία γνώση για τυχόν περιστατικά ή συγκρούσεις που λαμβάνουν χώρα στην περιοχή της Ράφα, καθώς αυτές είναι κόκκινες ζώνες υπό τον έλεγχο της κατοχής, και η επικοινωνία με τις υπόλοιπες ομάδες μας εκεί έχει διακοπεί από την επανέναρξη του πολέμου τον Μάρτιο του τρέχοντος έτους».

Εκκαθαριστικές επιχειρήσεις

Όπως και να έχει, τις προηγούμενες μέρες, όταν η Χαμάς δημοσίευσε ότι έχει εκκινήσει εκκαθαριστικές επιχειρήσεις εναντίον των δωσιλογικών συμμοριών, το Στέιτ Ντιπάρτμεντ έσπευσε να κάνει πλάτες στο Ισραήλ καταγγέλλοντας την Παλαιστινιακή Αντίσταση ότι «σκοτώνει αμάχους και παραβιάζει την εκεχειρία». Μια μετατόπιση από την αρχική στάση του Τραμπ ότι «ήταν πολύ, πολύ κακές συμμορίες». Ακολούθησε ο ίδιος ο Τραμπ στο γνώριμο στυλ:

«Κάναμε συμφωνία με τη Χαμάς, ότι θα είναι πολύ καλοί, θα συμπεριφέρονται καλά, θα είναι καλά παιδιά. Αν δεν είναι, τότε μπορεί να τους εξοντώσουμε. Προς το παρόν δεν το κάνουμε – τους δίνουμε άλλο λίγο χρόνο» είπε προσθέτοντας ότι η επίθεση δεν είχε εγκριθεί από την ηγεσία της οργάνωσης και ότι «το Ισραήλ θα εισέβαλε εντός δυο λεπτών εάν τους έδινε την άδειά μου να το πράξουν. Αλλά προς το παρόν δεν το έχουμε πει. Θα τους δώσουμε μια ευκαιρία».

Το πραγματικό ζήτημα πίσω από αυτήν την ιστορία είναι ότι εδώ και δέκα μέρες τον έλεγχο στο 50% της Γάζας από το οποίο έχει αποχωρήσει ο ισραηλινός στρατός, έχει αναλάβει η Παλαιστινιακή Αντίσταση που έχει την υπο-

στήριξη του πληθυσμού όπως και οι επιχειρήσεις εναντίον των δωσιλογών. Τον Γιασέρ Αμπού Σαμπάμπ τον αποκέρυξε ακόμη και η οικογένειά του. Το Ισραήλ αντιδρά γιατί βλέπει τον έλεγχο της Χαμάς να επιστρέφει και γιατί αυτές οι συμμορίες είναι αυτές που εδώ και μήνες αν όχι χρόνια μεθοδεύει να χρησιμοποιήσει σαν δωσιλογική πολιτοφυλακή την «επόμενη μέρα στην Γάζα». Την ίδια στιγμή μαζί με τον Τραμπ ζήτάνε τον αφοπλισμό της Χαμάς στο τώρα, κάτι που εύλογα η παλαιστινιακή αντίσταση αρνείται, απαιτώντας να υπάρξει παλαιστινιακό κράτος στην περιοχή.

Τώρα που έχει καταλαγιάσει ο επικοινωνιακός χαμός της «ειρήνης» του Τραμπ έρχονται στην επιφάνεια όλα τα ζητήματα που την καθιστούν όχι απλώς εύθραυστη αλλά ανέφικτη καθώς είναι έτσι στημένη ώστε να διευκολύνει τη συνέχιση των φρικαλεοτήτων του Ισραήλ. Το σχέδιο του Τραμπ έδωσε σκόπιμα στον Ισραήλ τον έλεγχο των δικτύων βοήθειας και επέτρεψε στις ισραηλινές δυνάμεις να παραμένουν στο υπόλοιπο 50% της Γάζας χτυπώντας κατά το δοκούν.

Εν μέσω των ανανεωμένων φρικαλεοτήτων του Ισραήλ και επιδιώκοντας να διασφαλίσει τα συμφέροντα των ΗΠΑ στη Μέση Ανατολή ο Τραμπ έχει μια δύσκολη δουλειά μπροστά του. Από τη μια να συνεχίζει να κάνει τα χατίρια του μαντρόσκυλου του στη Μέση Ανατολή και από την άλλη να ισχυροποιήσει εκ νέου την παρουσία των ΗΠΑ στην περιοχή μέσω της ανανέωσης των Συμφωνιών του Αβραάμ με τα κράτη του Κόλπου και τα υπόλοιπα αραβικά καθεστώτα που έχει πληγεί ιδιαίτερα μετά την ισραηλινή επίθεση στην πρωτεύουσα του Κατάρ Ντόχα.

Αν και αυτή η εκεχειρία όπως και οι δύο προηγούμενες αποδειχτεί μια τρύπα στο νερό το δεύτερο σκέλος της εξίσωσης παραμένει άλυτο. Ήδη την Τρίτη 21/10 την ώρα που η Εργατική Αλληλεγγύη πήγαινε τυπογραφείο, ο αμερικανός αντιπρόεδρος Τζέι ντι Βανς, μαζί με τους Γουίτκοφ και Κούσνερ έφταναν στο Ισραήλ για να συζητήσουν τη δεύτερη φάση της εκεχειρίας.

Γιώργος Πίττας

συνέχεια από σελ. 3

Δεν ήταν η μόνη σύνδεση με το διεθνές απεργιακό κίνημα που ξεδιπλώνεται σε αλληλεγγύη με τον Παλαιστινιακό λαό. Η διαδήλωση κατέληξε σε μια κατάμεστη εκδήλωση στο Πάρκο Ειρήνης και Φιλίας με τίτλο «Μεσόγειος Θάλασσα Αντίστασης κι Αλληλεγγύης». Βασικός ομιλητής ήταν ο Τζουζέπε Ντ' Αλέσιο, εκπρόσωπος των Λιμενεργατών του Σαλέρνο και του τοπικού συνδικάτου Cobas που οργάνωσε τις πρόσφατες μεγάλες Γενικές Απεργίες στην Ιταλία και στήριξε την απεργιακή κινητοποίηση στην Ελλάδα στις 10 Οκτώβρη. Παρεμβάσεις έγιναν επίσης από την Ιλιάννα Μπέτσου εκ μέρους του March to Gaza, τον Νικόλα Κοσματόπουλο, καθηγητή στο Πανεπιστήμιο του Λιβάνου, τον Δημήτρη Πλειώνη από το BDS Greece, τον Γιάννη Σηφακάκη από τη Συμμαχία Σταματήστε τον Πόλεμο, εκπροσώπους φοιτητικών συλλόγων, τοπικών συλλογικοτήτων κ.α.

Από το σημείο που έγινε η εκδήλωση ξεκίνησε το επόμενο πρωί μια μηχανοκίνητη πορεία εκατοντάδων αυτοκινήτων, μοτοσυκλετών και λεωφορείων, με προορισμό τον Μουζουρά, το χωριό που βρίσκεται δίπλα στη Βάση της Σούδας. Εκεί, στο Πολιτιστικό Κέντρο του χωριού, όσο οργανώνονταν οι τελευταίες λεπτομέρειες για τη μεγάλη διαδήλωση προς τη Βάση, πραγματοποιήθηκαν καλλιτεχνικά δρώμενα και ομιλίες από εκπροσώπους εργατικών σωματείων και φοιτητικών συλλόγων, τοπικούς φορείς και κινησεις του αντιπολεμικού κινήματος.

Συναντάμε την **Ελένη** από τον **Αποκόρωνα**: «Στον Αποκόρωνα παλεύουμε για να μη γίνει το έργο της ηλεκτρικής διασύνδεσης Χανιά – Δαμάστα. Πρόκειται για την υλική υποδομή από την οποία θα περάσει το καλώδιο της διασύνδεσης Ελλάδας – Κύπρου – Ισραήλ. Θέλουν τη μισή Κρήτη κέντρο της βιομηχανικής παραγωγής και την άλλη μισή κέντρο της βιομηχανίας του τουρισμού. Συζητήσαμε και καταλήξαμε ότι το ζήτημα που ενδιαφέρει εμάς τοπικά, συνδέεται με τη σφαγή στην Παλαιστίνη. Τουριστική βιομηχανία, ενεργειακοί κολοσσοί και γεωπολιτικά συμφέροντα είναι σύμμαχοι με την πολεμική μηχανή. Σύνθημά μας έγινε το “Έτσι φτιάχνουν τις ριβιέρες τους”. Στην Παλαιστίνη αποσκοπούν σε μια ριβιέρα ισοπεδώνοντας μια ολόκληρη περιοχή και στην Κρήτη μια παρόμοια ριβιέρα εκτοπίζοντας τους ντόπιους για να γίνουν βιομηχανικές ζώνες ενταγμένες στα μεγαλομανή σχέδιά τους. Για εμάς οι αγώνες συνδέονται. Όπως παλεύουμε για να μη γίνει η Παλαιστίνη κρανίου τόπος, έτσι παλεύουμε και για να μη γίνει ο τόπος μας ενεργειακός κόμβος».

Λίγο πιο πέρα μιλάμε με τη **Μαρία** από τον **Άγιο Νικόλαο** του Λασιθίου: «Κάθε Τρίτη συνεχίζουμε τις κινητοποιήσεις ενάντια στο κρουαζιερόπλοιο Crown Iris, το οποίο συνεχίζει να έρχεται γεμάτο τουρίστες από το Ισραήλ. Είμαστε εκεί κάθε εβδομάδα με μια 15μετρη Παλαιστινιακή σημαία και ξεκαθαρίζουμε ότι εμείς εδώ παίρνουμε θέση υπέρ του παλαιστινιακού λαού. Οι ισραηλινοί κάθε φορά είναι πολύ προκλητικοί. Ανοίγουν τις σημαίες τους, μας σημαδεύουν με λείζερ, μας βρίζουν, μας κάνουν χειρονομίες κλπ. Συνεχίζουμε από τη μεγάλη μαζική κινητοποίηση του καλοκαιριού μετά από ανοιχτό κάλεσμα που κάναμε. Η αστυνομία μας επιτέθηκε τότε με χημικά και δεχτήκαμε απειλές από μαγαζάτορες και στελέχη της Δεξιάς. Αλλά δεν μας σταμάτησε. Η δράση της Πρωτοβουλίας Αλληλεγγύης στον Παλαιστινιακό λαό Αγ. Νικολάου συνεχίζεται και ήρθαμε σήμερα

στο Μουζουρά για να διαδηλώσουμε ενάντια στη Βάση της Σούδας και τη συνενοχή της Ελλάδας με το κράτος-τρομοκρατία που διαπράττει τη γενοκτονία».

Όταν η πορεία προς τη Βάση ξεκίνησε κι απλώθηκε στους δρόμους του χωριού, δεν έπεφτε πλέον καρφίτσα. Οι διαδήλωση, πυκνή, οργανωμένη, με εντυπωσιακό παλμό, συνθήματα, τύμπανα, καπνογόνα, βάδισε μέχρι το φραγμό της αστυνομίας, σε μικρή απόσταση από τη Βάση. Τιμεντόλιθοι και δύο κλούβες της αστυνομίας είχαν τοποθετηθεί κάθετα κλείνοντας το δρόμο και πάνοπλα MAT βρίσκονταν μπροστά τους. Από τη μεριά των διαδηλωτών, μια πομπή που κρατούσε ομοιώματα νεκρών παιδιών, βάδισε προς το φραγμό με τραγούδια στην ελληνική και την αραβική γλώσσα. Άφησε τα σάβανα, λουσμένα με κόκκινη μπογιά, μπροστά στις ασπίδες των MAT και κράτησε ενός λεπτού σιγή. Η διαδήλωση ολοκληρώθηκε ξανά εκεί απ' όπου ξεκίνησε.

Βρώμικος ρόλος

«Το διήμερο στα Χανιά έφερε ξανά στο επίκεντρο τον βρώμικο ρόλο που παίζει η βάση της Σούδας σαν μετόπισθεν για τις επιθέσεις των ιμπεριαλιστών και των σιωνιστών και σαν εμπροσθοφυλακή για τις εξορμήσεις των ελλήνων καπιταλιστών, σε ολόκληρη την περιοχή της Μέσης Ανατολής. Κινητοποίησε χιλιάδες ανθρώπους πανελλαδικά, νέους και μεγαλύτερης ηλικίας αγωνιστές/ριες, ήταν ένας σημαντικός σταθμός που έδωσε ώθηση για τα επόμενα αναγκαία βήματα» υπογραμμίζει η Συμμαχία Σταματήστε τον Πόλεμο σε ανακοίνωσή της.

«Ο Νετανιάχου, με τις πλάτες του Τραμπ, συνεχίζει να βομβαρδίζει παρά την εκεχειρία και ο Μητσοτάκης είναι συνένοχος! Τίποτα δεν έχει τελειώσει όσο υπάρχει το σιωνιστικό κράτος τρομοκράτης και οι ιμπεριαλιστές που το στηρίζουν. Συνεχίζουμε και κλιμακώνουμε με απεργίες, καταλήψεις και διαδηλώσεις στο πλευρό της Παλαιστίνης. Οι απεργίες στην Ιταλία, στην Ελλάδα, στην Ισπανία δείχνουν το δρόμο. Από τη Σούδα μέχρι της ΗΠΑ, που εκατομμύρια πλημμύρισαν την ίδια μέρα τους δρόμους ενάντια στον Τραμπ, δυναμώνουμε το κίνημα αλληλεγγύης. Για να ηττηθεί το Ισραήλ, να νικήσει η Παλαιστίνη, Ελεύθερη από τον Ιορδάνη μέχρι τη Μεσόγειο» καταλήγει.

Σε όλες τις κινητοποιήσεις του διημέρου, το σύνθημα «Τη Σούδα κλείστε – Τα σύνορα ανοίξτε» ήταν από αυτά που φωνάχτηκαν περισσότερο. Είναι η διεκδίκηση που θα μπορούσε να γραφτεί με μεγάλα γράμματα στο καράβι που εκτελούσε το δρομολόγιο Χανιά – Πειραιά το επόμενο βράδυ. Το πλοίο ήταν γεμάτο από εκατοντάδες αγωνιστές/ριες που συμμετείχαν στο διήμερο κι επέστρεφαν στην Αθήνα και τις άλλες πόλεις. Στο ίδιο καράβι μεταφέρονταν 142 πρόσφυγες υπό αστυνομική περιφρούρηση και περιορισμένοι σε συγκεκριμένο χώρο του πλοίου. Με το που μαθεύτηκε η παρουσία των προσφύγων όλοι/ες οι επιβάτες στο κατάρωμα συνέδραμαν οικονομικά στην πρωτοβουλία των αγωνιστών/ριών για να δοθούν νερά και τροφή στους πρόσφυγες. Ήταν μια ελάχιστη συμβολική κίνηση αλληλεγγύης για να νιώσουν καλοδεχούμενοι. Όταν έφτασε το καράβι στο λιμάνι του Πειραιά, το ξημέρωμα της Δευτέρας, οι αλληλεγγυοί/ες χαιρέτησαν με συνθήματα τους πρόσφυγες που μπήκαν στα μεταγωγικά λεωφορεία, μπροστά στις δυνάμεις των MAT που είχαν επιστρατευτεί.

Στέλιος Μιχαηλίδης

Κλείστε τη Σούδα!

Παρασκευή 17/10, Χανιά. Φωτό: Στέλιος Μιχαηλίδης

Σάββατο 18/10, Μουζουράς: Φωτό: Στέλιος Μιχαηλίδης

Έχουμε μπλοκάρει ήδη πέντε μεταφορές φορτίων στο το λιμάνι του Σαλέρνο που είχαν προορισμό το Ισραήλ με απεργίες. Οι κινητοποιήσεις στο λιμάνι του Σαλέρνο είναι πολύ σημαντικές γιατί από εδώ φεύγουν όλα τα φορτία με προορισμό τη Χάιφα και το Άσκελον. Ενημερωνόμαστε από τους συναδέλφους της Μασσαλίας, λιμάνι που είναι στην ίδια γραμμή μεταφοράς, όταν φορτία έχουν μέσα όπλα και πολεμικό υλικό.

Τις τελευταίες εβδομάδες είχαμε μια πολύ έντονη απεργιακή κινητοποίηση στην Ιταλία, με ταυτόχρονη μεγάλη συμμετοχή νεολαίας και φοιτητών. Στην Γενική Απεργία της 3ης Οκτώβρη, αντιμετωπίσαμε προβλήματα με την αστυνομία γιατί προσπαθήσαμε να κλείσουμε τελειώς το λιμάνι για να μη φύγει κανένα φορτίο προς τη Χάιφα. Θεωρούμε ότι η αντίθεση στη γενοκτονία στη Γάζα δεν είναι μόνο ανθρωπιστικό ζήτημα, αλλά πολιτικό και ταξικό. Γι’ αυτό θεωρούμε ότι αφορά άμεσα εμάς τους λιμενεργάτες. Γι’ αυτό είναι πολύ σημαντικό για εμάς να διεθνοποιήσουμε το ζήτημα της Γενοκτονίας και να κινητοποιήσουμε την εργατική τάξη σε διεθνές επίπεδο.

Το πανό μας στις τελευταίες κινητοποιήσεις γράφει “Το χέρι που μας εκμεταλλεύεται είναι το ίδιο που βομβαρδίζει”. Γιατί πίσω από το Σιωνισμό βρίσκεται ο καπιταλισμός που εκμεταλλεύεται τους εργάτες καθημερινά. Σήμερα διαδηλώνετε κατά του ΝΑΤΟ στην Κρήτη. Το ΝΑΤΟ εκπροσωπεί τον καπιταλισμό που εκμεταλλεύεται την εργατική τάξη σε όλο τον κόσμο. Στην Ελλάδα το γνωρίζετε πολύ καλά, μετά τις συμφωνίες με το ΔΝΤ και τα μνημόνια, αλλά και την πρόσφατη νομοθέτηση της 13ωρης εργασίας.

Στην Ιταλία δεν υπάρχει αντίστοιχος νόμος για 13ωρο, αλλά τα αφεντικά σε πολ-

Παρασκευή 17/10, Χανιά, εκδήλωση στο Πάρκο Ειρήνης και Φιλίας. Φωτό: Στέλιος Μιχαηλίδης

λές περιοχές ήδη αναγκάζουν τους εργάτες να δουλεύουν και 10 και 12 και 15 ώρες την ημέρα. Έχουν υπογραφεί συμβάσεις που σε συνδυασμό με την αύξηση του πληθωρισμού μειώνουν το εργατικό εισόδημα έως και 10%. Η Μελόνι παίρνει μέτρα για να περιορίσει τις διαδηλώσεις και να κάνει πιο βίαιη την καταστολή τους. Από τη μεριά μας, προσπαθούμε σε πανεθνικό επίπεδο να οργανώσουμε νέα απεργία συνδέοντας το θέμα της Γενοκτονίας με αυτό των αντεργατικών επιθέσεων στους μισθούς και το βιωτικό επίπεδο της τάξης μας. Το πιθανότερο είναι ότι θα προχωρήσουμε σε νέα Γενική Απεργία στα μέσα του Νοέμβρη.

Σήμερα οι οικονομίες όλων των καπιταλιστικών κρατών δουλεύουν για τον πόλεμο. Βρισκόμαστε ήδη σε μια Οικονομία Πολέ-

μου. Για να το σταματήσουμε αυτό δεν φτάνει η μάχη σε μία μόνο χώρα. Πρέπει να παλέψουμε σε διεθνές επίπεδο. Η διεθνής κινητοποίηση του κόσμου μετά την επίθεση στο Global Sumud Flotilla, μας δείχνει το δρόμο. Γι’ αυτό κι εμείς παίρνουμε σαν ευκαιρία τη σημερινή σας κινητοποίηση για να χτίσουμε καλύτερα τη συνεργασία μας και να κάνουμε ένα κάλεσμα κατά της Γενοκτονίας, κατά της Οικονομίας του Πολέμου, κατά των πολιτικών που επιτίθενται στην εργατική τάξη.

Συνεχίζουμε τη μάχη μαζί πιο συντονισμένα. Έτσι θα πετύχουμε τη διάλυση του ΝΑΤΟ. Αγωνιστικούς χαιρετισμούς σε όλους σας

Τζουζέπε Ντ’ Αλέσιο,
εκπρόσωπος των Λιμενεργατών του Σαλέρνο, S.I Cobas

Δίνουμε συνέχεια με αυτό το διήμερο δράσεων ενάντια στη Βάση της Σούδας, μετά από μια μεγάλη καμπάνια για κλιμακώσουμε με απεργίες την αλληλεγγύη μας στον Παλαιστινιακό λαό. Είναι μια στρατιωτική βάση στη γειτονία μας, δίπλα μας, που παίζει ενεργό ρόλο στη γενοκτονία των Παλαιστινίων, όπως και σε όλους τους πολέμους στη Μέση Ανατολή και διαδηλώνουμε χιλιάδες για να κλείσει η Βάση αλλά και να σταματήσει η οποιαδήποτε στήριξη της Ελλάδας προς το Ισραήλ, είτε είναι στρατιωτική, είτε πολιτική, είτε οικονομική.

Το τελευταίο διάστημα στα σχολεία επικρατεί αναβρασμός για τις επιθέσεις της Νέας Δημοκρατίας στο δημόσιο σχολείο και τα εργασιακά μας δικαιώματα. Αυτή την οργή προσπαθούμε να τη συνδέσουμε με τη μάχη για Λευτεριά στην Παλαιστίνη. Παίρνουμε έμπνευση από τις εργατικές απεργίες στην Ιταλία.

Προσπαθήσαμε να κινηθούμε με αντίστοιχο τρόπο στις 10 Οκτώβρη και να οργανώσουμε απεργία στα Χανιά. Συνάδελφοι/ισσες πήραμε την πρωτοβουλία κι αρχίσαμε να πιέζουμε ώστε να κηρυχθεί κι εδώ τοπικά απεργία εκείνη την ημέρα στο πλευρό του Παλαιστινιακού λαού. Τα σωματεία τόσο της πρωτοβάθμιας όσο και της δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης κήρυξαν στάση εργασίας. Πάρα πολύς ήταν ο κόσμος που ήθελε την κήρυξη 24ωρης γενικής απεργίας από τα δευτεροβάθμια συνδικαλιστικά όργανα. Η ΕΛΜΕ μας αποφάσισε τις ώρες πριν τη στάση εργασίας να μη γίνουν μαθήματα, αλλά δράσεις ευαισθητοποίησης για την Παλαιστίνη μέσα στα σχολεία. Έγιναν θεατρικά δρώμενα, διαβάστηκαν κείμενα, ποιήματα κλπ. Ακολούθησε η απεργιακή πορεία εκείνη την ημέρα, στην οποία μαθητές/ριες κατέβηκαν και διαδήλωσαν μαζί με τους εκπαιδευτικούς από πολλά σχολεία.

Σε αυτό το δρόμο πρέπει να κινηθούμε και το επόμενο διάστημα και να κλιμακώσουμε ακόμα περισσότερο. Η γενοκτονία δεν έχει τελειώσει, η ελληνική εμπλοκή δεν έχει τελειώσει, δεν έχουμε άλλη επιλογή παρά να συνεχίσουμε.

Σοφία Γεωργοκώστα,
εκπαιδευτικός ΕΛΜΕ Χανίων

Διαδηλώσαμε χιλιάδες σε μια πολύ μαζική διαδήλωση στα Χανιά και συνεχίζουμε με τη διαδήλωση προς τη Βάση της Σούδας για να καταγγείλουμε την ελληνική εμπλοκή σε αυτόν τον βρώμικο πόλεμο. Η Σούδα λειτουργεί ως μετόπισθεν για τις επιθέσεις των ιμπεριαλιστών και των σιωνιστών στη Μέση Ανατολή και σαν εμπροσθοφυλακή για τα συμφέροντα και τις επιδιώξεις των ελλήνων καπιταλιστών σε όλη την περιοχή.

Στέλνουμε ένα διπλό μήνυμα σήμερα. Μήνυμα στον Παλαιστινιακό Λαό και την αλύγιστη αντίστασή του που μετά από δύο χρόνια εθνοκάθαρσης και γενοκτονίας συνεχίζει να αντιστέκεται. Που γυρίζει πίσω στον βορρά, μετά την πρόσφατη εύθραυστη εκχειρία με τις γυναίκες μπροστά να κάνουν το σήμα της νίκης. Τον ακλόνητο Παλαιστινιακό Λαό με την αντίστασή του που απελευθερώνει πολιτικούς κρατούμενους που λένε ότι μπορεί να ήμασταν 20 και 30 χρόνια στη φυλακή αλλά θα συνεχίσουμε στον πλευρό της αντίστασης μέχρι να ελευθερώσουμε την Παλαιστίνη. Στον ακλόνητο Παλαιστινιακό Λαό της Γάζας που βάζει μπροστά να οικοδομήσει την κατεστραμμένη περιοχή του, προσπαθώντας να ξαναστήσει δίκτυα από τα κάτω για να βγάλει τα ερείπια, για να φέρει νερό, θυμίζοντας τις προσπάθειες που έκαναν οι απλοί άνθρωποι από τα κάτω στην περίοδο της πρώτης Ιντιφάντα το 1987.

Αυτή η δύναμη της αντίστασης έχει αναγκάσει να προχωρήσουν στην πρώτη φάση της εκχειρίας που μιλάει για απόσυρση των Ισραηλινών κατοχικών δυνάμεων, ανταλλαγή κρατουμένων και είσοδο ανθρωπιστικής βοήθειας. Αλλά ξέρουμε πολύ καλά ότι επειδή απελευθερώνεται μία ολόκληρη δυναμική που δεν μπορούν να την κάνουνε κουμάντο στη Γάζα, έρχονται και οι απειλές του Τραμπ και του Νετανιάχου οι οποίοι προσπαθούν να βρουν την πρώτη αφορμή για να ξαναρχίσουν τους βομβαρδισμούς. Τα σχέδιά τους είναι αντιδραστικά αλλά ξέρουν πολύ καλά ότι δεν έχουν τη δύναμη να τα επιβάλλουν.

Δεν έχουν τη δύναμη γιατί η αντίσταση της Παλαιστίνης ξεσηκώνει ένα παγκόσμιο κίνημα αλληλεγγύης σε όλο το πλανήτη με εκατομμύρια να βγαίνουν στους δρόμους από την Αυστραλία μέχρι την Αμερική. Αυτό το παγκόσμιο κίνημα αλληλεγγύης είναι που πιέζει τις κυβερνήσεις, να αποστασιοποιούνται. Ξέρουμε πολύ καλά ότι αυτό το κίνημα ξεσηκώνει και το Αραβικό πεζοδρόμιο, όπως βλέπουμε με την εξέγερση στο Μαρόκο και τις κινητοποιήσεις στη χούντα της Αιγύπτου ενάντια στο Σίσι και τις συμφωνίες που κάνει με το Ισραήλ.

Τίποτα λοιπόν δεν τελείωσε με το σχέδιο που έχουν επιβάλει αλλά ξέρουμε ότι αυτή η πρώτη ανάπαυλα, η πρώτη προσωρινή νίκη που επέβαλε η Παλαιστινιακή Αντίσταση, πρέ-

πει να την κάνουμε μόνιμη και γι’ αυτό χρειάζεται να κλιμακώσουμε. Το πλειοψηφικό κίνημα που είναι στους δρόμους να γίνει απεργιακό κίνημα στο πλευρό της Παλαιστίνης. Να πιέσει τις κυβερνήσεις εκεί που πονάνε. Να μπλοκάρει τις οικονομίες τους και τις πολεμικές τους μηχανές. Όπως το κάνουν στην Ιταλία τα εκατομμύρια των απεργών που βγήκανε πριν από δύο εβδομάδες σε δύο γενικές απεργίες και παραλύσανε τη χώρα. Το μικρόβιο της απεργίας για την Παλαιστίνη το πήραμε και εδώ στην Ελλάδα με την απεργιακή κινητοποίηση που οργανώσαμε την περασμένη Παρασκευή στις 10 Οκτώβρη. Την Τετάρτη 15 Οκτώβρη το μικρόβιο της απεργίας πέρασε στην Ισπανία και οι Ιταλοί σύντροφοι λένε ότι θα προχωρήσουν σε νέα απεργία μέσα στο Νοέμβρη.

Αυτός είναι ο δρόμος για να κλιμακώσουμε. Να συνεχίσουμε απεργιακά για να φτάσουμε σε μία νίκη στην Παλαιστίνη οριστική και μόνιμη που σημαίνει μία ελεύθερη Παλαιστίνη από τον Ιορδάνη μέχρι τη Μεσόγειο. Όχι ξανά στις αντιδραστικές λύσεις των δύο κρατών που ποτέ δεν δούλεψαν. Αλλά μία ελεύθερη Παλαιστίνη που θα ζούνε μαζί Άραβες, Εβραίοι, Χριστιανοί, Άθαιοι, Μουσουλμάνοι και θα ελέγχουν οι ίδιοι τη ζωή τους.

Και στέλνουμε και ένα δεύτερο μήνυμα προς την κυβέρνηση των δολοφόνων. Την κυβέρνη-

ση της Νέας Δημοκρατίας που δολοφονεί από τα Τέμπη και την Πήλο μέχρι τη Γάζα. Είναι μία κυβέρνηση η οποία κρέμεται από μία κλωστή. Ο Ρούτσι έγινε σύμβολο για τους αγώνες όλων μας. Ένας μετανάστης εργάτης που κατάφερε και ξεφτύλισε την κυβέρνηση ξεσηκώνοντας στο πλευρό του ένα ολόκληρο κίνημα αλληλεγγύης που λέει ότι πρέπει να πληρώσουν οι δολοφόνοι των Τεμπών.

Ταυτόχρονα με τη διαδήλωσή μας γίνεται συναυλία αλληλεγγύης στο Πειραιά που απαιτούν να τιμωρηθούν οι δολοφόνοι της Πύλου. Που λέει ότι αυτό το μεγαλύτερο ρατσιστικό έγκλημα δεν πρέπει να μείνει ατιμώρητο, αλλά και να ανοίξουν τα σύνορα για τους πρόσφυγες. Γι’ αυτό λέμε σήμερα τη Σούδα κλείστε, τα σύνορα ανοίξτε!

Αυτές είναι οι μάχες που έχουμε να δώσουμε μαζί με το εργατικό κίνημα που κοντράρει απεργιακά όλες τις αντιδραστικές επιθέσεις, το 13ωρο και όλη την ατζέντα της κυβέρνησης. Να την ξηλώσουμε και να επιβάλει η εργατική τάξη της δικές του λύσεις. Διπλό μήνυμα λοιπόν: Στο πλευρό της Παλαιστινιακής Αντίστασης μέχρι την νίκη, ενάντια στην κυβέρνηση που δολοφονεί.

Γιάννης Σηφακάκης,
συντονιστής Συμμαχία Σταματήστε τον Πόλεμο
– Αλληλεγγύη στην Παλαιστίνη

Ένα μεγάλο αντιρατσιστικό-αντιφασιστικό γεγονός ήταν για τις γειτονιές του Πειραιά η συναυλία αλληλεγγύης στους επιζώντες και τους συγγενείς των θυμάτων του ναυαγίου της Πύλου που οργάνωσαν το Σάββατο 18 Οκτώβρη στο Πασαλιμάνι η ΚΕΕΡΦΑ, η Ανταρσία στο Λιμάνι και η Αλληλεγγύη για Όλους. Το κεντρικό αίτημα, να τιμωρηθούν οι δολοφόνοι των 600 προσφύγων της Πύλου και να μην περάσει η συγκάλυψη του εγκλήματος, ακούστηκε δυνατά στην έδρα του Ναυτοδικείου και ενώθηκε με όλους αγώνες ενάντια στην κυβέρνηση του ρατσισμού, τον πόλεμον και της φτώχειας. Τα συγκροτήματα και οι καλλιτέχνες -ΘΑΝΑΣΙΜΟΣ, ΜΗΤΣΟΣ (Fer De Lance) και SEPTIMO, IZW, ZARQUON, 518.PETROVIC, SANTA BARBARIANS, TITO BADEN, JUST A PINCH OF GLORY, Ε.Σ.ΕΛ.ΟΝ., Πάρις Ρούπος- ξεσηκώνουν μέχρι αργά το βράδυ τον κόσμο που έδωσε μαζικά το παρόν.

Με το σύνθημα «Τέμπη - Πύλος - Παλαιστίνη, δεν υπάρχει ειρήνη χωρίς δικαιοσύνη» υποδέχτηκαν όλοι/ες τους επιζώντες του ναυαγίου της Πύλου που ανέβηκαν στην εξέδρα μαζί με την Ευγενία Κουνιάκη, από την ομάδα των δικηγόρων που τους εκπροσωπεί στο Ναυτοδικείο Πειραιά και τον Πέτρο Κωνσταντίνου, συντονιστή της ΚΕΕΡΦΑ. Αγανιστικοί χαιρετισμούς έκαναν επίσης ο Θανάσης Καμπαγιάννης, δικηγόρος της Πολιτικής Αγωγής στη δίκη της Χρυσής Αυγής και υποψήφιος πρόεδρος του ΔΣΑ, ο Θανάσης Διαβολάκης από την Ανταρσία στο Λιμάνι, ο Μανώλης Σαρρής από την Αλληλεγγύη για Όλους και η Κατερίνα Θωίδου, δημοτική σύμβουλος Νίκαιας-Ρένης με την Ανταρσία στην Κοκκινιά.

Ένα πολύ συγκινητικό μήνυμα έστειλε η Κατερίνα Αντωνοπούλου, φοιτήτρια, επιζήσασα των Τεμπών, που κατέληγε «Ζητάμε δικαιοσύνη, αξιοπρέπεια, ελευθερία». Όπως αναφέρει η ΚΕΕΡΦΑ: «Η συναυλία αλληλεγγύης ήταν ένα βήμα για να σπάσει το τέλχος της σιωπής, να ακουστεί δυνατά η φωνή των συγγενών των θυμάτων της Πύλου και να πάνε επιτέλους στο Ναυτοδικείο οι δολοφόνοι των 600 προσφύγων. Δυναμώνουμε την αλληλεγγύη στην προσφυγιά και τους μετανάστες, για ανοιχτά σύνορα, άσυλο και χαρτιά για όλους!».

Στη φυλακή οι δολοφόνοι - Σύνορα Ανοιχτά!

Χαιρετίζουμε εκ μέρους των δικηγόρων που έχουμε αναλάβει τους επιζώντες ενάντια στο ελληνικό Λιμενικό και την ηγεσία του στο Ναυτοδικείο που βρίσκεται εδώ κοντά. Έχουμε κερδίσει ήδη δύο μάχες το οποίο είναι πάρα πολύ σημαντικό στις εποχές που ζούμε, τις εποχές της βαρβαρότητας και στα σύνορα. Σήμερα μάλιστα άλλο ένα ναυάγιο έγινε έξω από τη Λιβύη και έχουνε πεθάνει 35 άνθρωποι.

Πρώτον, καταφέραμε να σπάσουμε το αφήγημα του ελληνικού λιμενικού για το ποιοι ήταν οι υπεύθυνοι για το ναυάγιο όταν κατηγορούσαν τα θύματα για την πρόκλησή του και μέσα από την πίεση του κινήματος τα αδωάσαμε. Και δεύτερον καταφέραμε να παραπέμπονται σε κύρια ανάκριση για μία σειρά κακουργήματα 17 μέλη του λιμενικού: όλο το πλήρωμα του περιπολικού αλλά και ο πρώην αρχηγός του λιμενικού και τρία ακόμη μέλη του Ενιαίου Κέντρου Συντονισμού Έρευνας και Διάσωσης.

Είναι τρομερή νίκη αλλά είναι μάχη να μην καθυστερήσει η κυρία ανάκριση για λόγους πολιτικούς, όπως είναι μάχη να συνεχίσουμε να παλεύουμε ενάντια στην βία των συνόρων και να μην έχουμε άλλα ναυάγια. Ήδη η ιστορία της ποινικής διαδικασίας έχει σταματήσει κάπως την πολιτική των αποτροπών. Το είδαμε το τελευταίο διάστημα στην Κρήτη. Μπορεί ο Πλευρής να εξαντλεί όλη την αυστηρότητα κατά την είσοδο αλλά ταυτόχρονα έχουμε δει ανακοινώσεις και σχόλια μελών του λιμενικού που λένε ότι δεν μπορούνε να μην τους διασώσουμε γιατί θα μας κατηγορήσουν όπως στην Πύλο.

Θα πρέπει η Πύλος να παραμείνει κεντρική όπως με τα Τέμπη και την Παλαιστίνη, για να δικαιώσουμε όλα τα θύματα αυτών των εγκλημάτων, είτε είναι κρατικά είτε είναι του σιωνιστικού καθεστώτος.

Ευγενία Κουνιάκη,

δικηγόρος επιζώντων ναυαγίου Πύλου

Ο λόγος που δεν μπόρεσα να είμαι εκεί σήμερα είναι ο ίδιος λόγος που βρισκόμαστε εδώ. Οι συνέπειες των εγκλημάτων που μας ένωσαν σήμερα εδώ, η Πύλος, τα Τέμπη και η Παλαιστίνη. Η αδυναμία για τα πιο απλά, όπως να μπει σε ένα τρένο, να ταξιδέψεις, να εμπιστευτείς τη διαδρομή. Η καθημερινή μάχη με το σώμα και το μυαλό που θυμούνται ότι οι άλλοι έζησαν.

Κουβαλάω τον ήχο εκείνης της νύχτας, τις φωνές, το σίδερο, τη φωτιά και κυρίως την αδικία. Όχι μόνο γι' αυτούς που έφυγαν, αλλά και για όσους μείνανε πίσω να ζούμε ανάμεσα στη μνήμη και στη σιωπή. Και μετά ήρθε η Πύλος. Άλλοι άνθρωποι, ίδιος πόνος. Πνίγηκαν λίγα μέτρα από τη στεριά, κι όμως τους άφησαν να χαθούν. Όπως άφησαν κι εμάς, μέσα σε συστήματα που ήξεραν, αλλά δεν νοιάστηκαν. Και πιο πέρα, η Παλαιστίνη. Εκεί ο θάνατος δεν έρχεται από λάθος,έρχεται κάθε μέρα, δίχως διαταγμό. Κι όμως εκείνοι συνεχίζουν, με τα παιδιά να παίζουν μέσα στα ερείπια, με τη ζωή να αρνείται να σβήσει.

Όλα αυτά είναι το ίδιο νήμα. Η ίδια αδιαφορία, η ίδια εξουσία που μετρά ζωές σαν αριθμούς. Μα κι η ίδια δύναμη των ανθρώπων που αρνούνται να σωπάσουν. Εμείς που επιζητούμε είτε από τρένο, είτε από θάλασσα, είτε από πόλεμο ξέρουμε πως η επιβίωση δεν είναι τέλος. Είναι ευθύνη. Να μιλάς, να θυμάσαι, να απαιτείς. Δεν ζητάμε λύτωση. Ζητάμε δικαιοσύνη, αξιοπρέπεια, ελευθερία. Ζητάμε έναν κόσμο που να μην χρειάζεται να εξηγούμε γιατί φοβάμαστε το ταξίδι. Δεν σωπάσαμε. Κι ούτε θα σωπάσουμε, όσο υπάρχουν ζωές που χάνονται επειδή κάποιοι διάλεξαν να μην κοιτάξουν.

Κατερίνα Αντωνοπούλου, φοιτήτρια, επιζήσασα των Τεμπών

18/10: Οι επιζώντες του ναυαγίου της Πύλου στη σκηνή της αντιρατσιστικής συναυλίας στο Πασαλιμάνι. Φωτό: Λένα Βερδέ.

Εδώ και δυόμισι χρόνια η ελληνική κοινωνία βοά με αυτό το αίτημα: Δικαιοσύνη. Γιατί είναι πολλά τα εγκλήματα που έχει κάνει η κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας: η Πύλος, τα Τέμπη, η συνενοχή της στο έγκλημα που συντελείται αυτή τη στιγμή σε βάρος του παλαιστινιακού λαού. Ο πιο πιστός σύμμαχος του κράτους δολοφόνου του Ισραήλ είναι σήμερα η Ελλάδα. Και δεν είναι μόνο τα εγκλήματα, είναι και η συγκάλυψη.

Χρειάστηκε σήμερα στην Ελλάδα του 2025 ένας γονιός να κάνει 25 μέρες απεργία πείνας για να κατοχυρώσει το αυτονόητο δικαίωμά του να μάθει εάν αυτό που έθαψε ήταν το παιδί του και από τι πέθανε το παιδί του. Το ίδιο δικαίωμα έχουν και το ζητάμε σήμερα και οι συγγενείς, οι φίλοι, οι γονείς, τα αδέρφια των 600 αδικωμένων ανθρώπων που έχασαν τη ζωή τους στην Πύλο από τις ενέργειες του λιμενικού. Έχουν δικαίωμα να ξέρουν από τι πέθαναν οι δικοί τους άνθρωποι, να απαιτήσουν την τιμωρία των ενόχων.

Θα δυσκολευτούμε να βρούμε στη Μεταπολίτευση κυβέρνηση που εφάρμοσε αντιλαϊκά μέτρα με τόση ξεδιαντροπία, αναληγσία και περιφρόνηση σε ό,τι ο λαός θεωρεί σημαντικό και σπουδαίο. Αυτή η κυβέρνηση, που κάνει ρεμούλες και κλέβει εκατομμύρια από δημόσιο χρήμα, ξεπουλάει τη δημόσια περιουσία σε ιδιωτικοποιήσεις. Αυτή η κυβέρνηση, που συγκάλυπτε εγκληματίες, τραβεί στα δικαστήρια γιατρούς, εκπαιδευτικούς, διαδηλωτές επειδή διεκδικούν τα αυτονόητα. Αυτή η κυβέρνηση, που οι φίλοι της θραυρίζουν με εκατομμύρια, ψήφισε πρόσφατα νόμο για να δουλεύουμε μέχρι και 13 ώρες την ημέρα.

Είμαστε κομμάτι ενός γενικότερου κινήματος. Και πρέπει όλα αυτά τα ρυάκια να ενωθούν και να ανατρέψουμε αυτή την πολιτική και αυτή την κυβέρνηση. Σήμερα από τον Πειραιά και το Πασαλιμάνι, που πριν 10 χρόνια υποδέχτηκε, φιλοξένησε, έντυσε και τάισε χιλιάδες κατατρεγμένους πρόσφυγες, τον Πειραιά των αντιφασιστικών αγώνων, τον Πειραιά που έχει εδώ δίπλα το μνημόνιο των εργατών που σφαγίστηκαν το 1924 διεκδικώντας καλύτερο μεροκάματο, λέμε ότι θα συνεχίσουμε μέχρι να χτίσουμε μια κοινωνία δικαιοσύνης.

Θανάσης Διαβολάκης, Ανταρσία στο Λιμάνι

Δεν υπάρχει ειρήνη χωρίς δικαιοσύνη. Αυτό είναι το σύνθημα που ένωσε τον κόσμο που βγήκε στους δρόμους για το δικό της Παλαιστίνης, που στάθηκε στο πλευρό του Πάνου Ρούτσι ο οποίος ξεφτίλανε τον Μητσοτάκη και όλη την αδιόταχτη παρέα δολοφόνων και τώρα τρέχουν να βρουν τι θα γίνει με τον Άγνωστο Στρατιώτη.

Πρέπει να τελειώνουμε με την κυβέρνηση των δολοφόνων των Τεμπών και της Πύλου. Πίσω μου στέκονται εργατές από το Πακιστάν, την Αίγυπτο. Είναι κομμάτι της διεθνούς εργατικής τάξης που παλεύει για μια καλύτερη ζωή και απέναντί τους είναι οι πολεμοκάπηλοι, οι ρατσιστές, οι δολοφόνοι στα σύνορα της Ευρωπαϊκής Ένωσης, ο Μητσοτάκης και το λιμενικό.

Είναι η μάχη της γενιάς μας το να σταματήσουμε τους πολέμους, να παλέψουμε ενάντια στην εκμετάλλευσή και να ανοίξουμε τα σύνορα για να μην αφήνουμε να πνίγουν την εργατική τάξη στη Μεσόγειο. Ο Πειραιάς είναι κέντρο της μάχης, όπως πριν από 10 χρόνια ήταν το λιμάνι της αλληλεγγύης που φιλοξένησε εκατοντάδες χιλιάδες πρόσφυγες, όταν σπάσαμε τα σύνορα της Ευρώπης Φρούριο. Ένα μαζί-κό κίνημα εργατών και της νεολαίας στάθηκε αντίθετο στους φράχτες, στον ρατσισμό και τη Χρυσή Αυγή όταν προσάτησε να κάνει πορεία μέσα στο λιμάνι του πειραιά για να διώξει τους πρόσφυγες.

Είναι μεγάλη μάχη να καταφέρουμε το λιμενικό να το δικαίωσουμε. Είναι η πρώτη φορά σε αυτή τη χώρα που παραπέμπονται στο Ναυτοδικείο για ανάκριση στελέχη του λιμενικού. Μέχρι τώρα οι δολοφονίες γίνονταν στα κρυφά και η συγκάλυψη πήγαινε σύννεφο. Είναι ώρα να πάνε στη φυλακή οι δολοφόνοι, όχι μόνο οι λιμενικοί που το διαπράξανε αλλά και η κυβέρνηση που είναι ο ενορχηστρωτής της πολιτικής της αποτροπής. Έχουμε τη δύναμη όπως το κίνημα των Τεμπών, με τη γενική απεργία και την εργατική εντάξει μπροστά.

Πέτρος Κωνσταντίνου, ΚΕΕΡΦΑ

Απαιτούμε να τιμωρηθούν οι δολοφόνοι για το έγκλημα του ναυαγίου της Πύλου που οδήγησε στον πνιγμό πάνω από 600 πρόσφυγες, να οριστεί επιτέλους η δίκη στο Ναυτοδικείο που είναι λίγα μέτρα πιο κάτω και να σταματήσει η συγκάλυψη από την πλευρά της κυβέρνησης που προσπαθεί να κουκουλώσει αυτό το έγκλημα.

Η προσπάθεια συγκάλυψης θυμίζει πολύ έντονα αυτή στο έγκλημα στα Τέμπη. Μόνο που υπάρχει μία διαφορά. Αν στα Τέμπη οι γονείς και οι συγγενείς των αδικωμένων νέων ξεκίνησαν έναν ολόκληρο αγώνα για να αποκαλύψουν αυτή τη συγκάλυψη της κυβέρνησης και της δικαστικής εξουσίας για τη δικαίωση των ανθρώπων τους, στο έγκλημα της Πύλου είμαστε όλοι εμείς, το κίνημα αλληλεγγύης, η φωνή αυτών που δεν έχουμε φωνή.

Έχουμε λοιπόν το καθήκον να συνεχίσουμε αυτή τη μάχη και να την πάμε μέχρι τέλους. Για έναν ακόμη λόγο. Γιατί χρειάζεται να υπερασπιστούμε τους πρόσφυγες και τους μετανάστες. Να πούμε μερικές αλήθειες απέναντι στο όργιο της υποκρισίας και των ψεμάτων που κυριαρχεί την τελευταία περίοδο. Οι πρόσφυγες και οι μετανάστες δεν είναι ούτε εγκληματίες, ούτε τρομοκράτες, δεν τους αξίζουν ούτε φυλακές, ούτε κατάργηση του ασύλου, ούτε επαναπροωθήσεις που οδηγούν σε πνιγμό.

Οι πρόσφυγες και οι μετανάστες είναι καλοδεχούμενοι. Είμαστε εδώ ενωμένοι να παλέψουμε για καλύτερη ζωή. Δεν ανεχόμαστε να αποφυλακίζουν τον Μιχαολολιάκο και να φυλακίζουν τους πρόσφυγες που έρχονται στη χώρα μας για να ξεφύγουν από τον πόλεμο, τη φτώχεια και την εξθλίωση στις χώρες τους.

Σήμερα στη Ρώμη, μετά τις απεργίες στο πλευρό της Παλαιστίνης, το αντιρατσιστικό κίνημα οργανώνει κινητοποίηση απαιτώντας να σταματήσουν οι επαναπροωθήσεις, να καταργηθεί το σύμφωνο Ιταλίας-Λιβύης που οδήγησε και στο ναυάγιο της Πύλου. Την ίδια στιγμή στα Χανιά χτες και σήμερα χιλιάδες περικύκλωσαν τη βάση της Σούδας διεκδικώντας «τη Σούδα κλείστε, τα σύνορα ανοίξτε» γιατί είναι το ορμητήριο των επιθέσεων απέναντι στο αδέρφια μας τους Παλαιστίνους.

Έχουμε να συνεχίσουμε αυτή τη μάχη μέχρι τη νίκη, μέχρι να γκρεμίσουμε αυτό το βάρβαρο σύστημα που γεννά πόλεμο, ρατσισμό και καταστροφή, μέχρι να χτίσουμε μία κοινωνία πραγματικής απελευθέρωσης που θα μπορούσε όλοι και όλες να ζούμε με αξιοπρέπεια, με ελευθερία, με δικαιοσύνη.

Κατερίνα Θωίδου, Ανταρσία στην Κοκκινιά

Είναι πολύ κρίσιμες οι αντιρατσιστικές και αντιφασιστικές εκδηλώσεις στις γειτονιές του Πειραιά όπου γίνανε τα μεγάλα εγκλήματα της Χρυσής Αυγής για τα οποία δικάστηκε η ναζιστική εγκληματική οργάνωση στο δικαστήριο. Εδώ άρχισε να ξετυλίγεται το νήμα και ξεκίνησε, μετά τον μεγάλο αντιφασιστικό ξεσηκωμό, η διώξη που κατέληξε στην ιστορική καταδικαστική απόφαση της 7 Οκτώβρη 2020.

Αυτή την απόφαση να υπερασπιστούμε τις επόμενες εβδομάδες στο Εφετείο της ΧΑ όπου ολοκληρώνονται οι απολογίες των ηγετικών στελεχών και μελών της οργάνωσης, στις 30 Οκτώβρη με την απολογία Κασidiάρη και στις 31 Οκτώβρη με την απολογία Λαγού. Περιμένουμε να σας δούμε στη δικαστική αίθουσα προκειμένου οι οικογένειες των θυμάτων και τα θύματα να μην είναι μόνο τους, προκειμένου να καταλάβει και η δικαστική εξουσία ότι ο κόσμος εξακολουθεί να την κοιτάζει και αξιώνει δικαιοσύνη.

Χρειάζεται να δώσουμε αυτή τη μάχη με την ίδια επιμονή που τη δώσαμε όλα τα προηγούμενα χρόνια, για να καταδικαστεί η ΧΑ σαν εγκληματική οργάνωση, μία οργάνωση που είχε τις πλάτες της αστυνομίας, του κράτους και του πολιτικού συστήματος για να εγκληματεί με τον τρόπο που εγκληματούσε

Είμαστε από την Αλληλεγγύη για όλους, μία δομή που από τα χρόνια του μνημονίου στηρίζει όσους έχουν ανάγκη ανεξάρτητα από χρώμα, φυλή, σεξουαλική συμπεριφορά. Είμαστε εδώ σήμερα όμως γιατί δεν ξεχνάμε, γιατί μας στοιχειώνουν οι 600 νεκροί της Πύλου, οι άντρες, γυναίκες, ακόμα και μικρά παιδιά που βρήκαν φρικτό θάνατο σε μία θάλασσα που οι πολιτικές της Ευρωπαϊκής Ένωσης και το ελληνικό κράτος έχουνε μετατρέψει σε υγρό τάφο.

Καλούμαστε σήμερα να υψώσουμε τη φωνή μας, να μην δεχτούμε να ξεχαστούν οι 600 ψυχές οι οποίες έχασαν με αυτό το φρικτό τρόπο της ζωής τους, να ζητήσουμε να τιμωρηθούν οι ένοχοι όσο ψηλά κι αν βρίσκονται. Ξέρουμε πολύ καλά ποιοι είναι, είναι υπουργοί Μετανάστευσης, είναι οι υπουργοί Ναυτιλίας, είναι η ηγεσία του λιμενικού σώματος. Να ζητήσουμε για τους ανθρώπους αυτούς να πάρουν χαρτιά και να μπορούν να εγκαθίσταται μόνιμα στην Ελλάδα και να μην τους περιφέρει σε άθλιες συνθήκες η σημερινή ηγεσία του Υπουργείου Μετανάστευσης που με την πολιτική Βορίση και Πλευρή πετάει στον περιθώριο, βασανίζει κάθε άνθρωπο που ζητάει μία καλύτερη τύχη διωγμένος από πολέμους και ακραία φτώχεια.

Να απαιτήσουμε από το Ναυτοδικείο Πειραιά να προχωρήσουν οι διαδικασίες οι οποίες σκόπιμα καθυστερούν. Να απαιτήσουμε και να παλέψουμε όλοι μαζί εδώ και σε κάθε γειτονιά να σταματήσει η ρατσιστική πολιτική. Μαζί με την Παλαιστίνη δεν πρέπει σε καμία περίπτωση να ξεχάσουμε ότι πρέπει να συνεχίσουμε να αντιπαλεύουμε τις ακροδεξιές πολιτικές. Να απαιτήσουμε την τιμωρία και στο Εφετείο των δολοφόνων της Χρυσής Αυγής.

Μανώλης Σαρρής, Αλληλεγγύη για όλους

«Λευτεριά στην Παλαιστίνη» φώναζε συνέχεια μαζί με τον κόσμο ο **Τίτο Βαδέν** που με τον **Ορέστη Γεδικίδη** στην τρομπέτα ερμήνευσαν τραγούδια στα ελληνικά και τα αραβικά, καθώς και το **Bella Ciao**. «Ευχαριστώ την ΚΕΕΡΦΑ που με κάλεσε και όλους εσάς που στηρίζετε τέτοιες διοργανώσεις», είπε με τη σειρά του ο **ZARQUON**.

Αίσθηση έκαναν οι **Santa Barbarians**, οι δύο Ρομά καλλιτέχνες που τραγούδησαν και στα Ρομανί. Τους συνόδεψε το σύνθημα από κάτω «Γιάφκες δεν είναι οι καταυλισμοί, οι δολοφόνοι του Σαμπάνη φυλακή».

Ξεκαρδιστικός ήταν ο **Πάρις Ρούπος**, ο κωμικός που μετά τη συμμετοχή του στις φετινές εκδηλώσεις του αντιφασιστικού Σεπτεμβρίου στα Λιπάσματα Δραπετσώνας για τα δώδεκα χρόνια από τη δολοφονία του Παύλου Φύσσα, δέχτηκε λυσσασμένη επίθεση από ακροδεξιούς και φασίστες και απολύθηκε από την εργοδοσία της Pizza Fan.

«Ξέρετε από Stand Up Comedy; Stand Up Comedy είναι αυτό που βγαίνεις σε μια παράσταση, λες αυτό που θες να πεις και μετά σε απολύουν από τη δουλειά σου», είπε καυστικά με το που ανέβηκε στη σκηνή.

Θανάσης Καμπαγιάννης, δικηγόρος Πολ. Αγωγής στη Δίκη της Χ.Α.

Τα δικά τους μηνύματα από σκηνής έστειλαν οι καλλιτέχνες και τα συγκροτήματα. «Η προσωπική μας ανάγκη σαν άνθρωποι, όχι σαν πιστοί, σαν Έλληνες ή σαν πύθοι, αλλά σαν όντα είναι να είμαστε όλοι καλά. Αυτή δεν είναι η λογική; Δεν πρέπει να είμαστε όλοι καλά; Δεν μπορώ να βρω καμία λογική σε νεκρά παιδιά, σε βουλιαγμένες βάρκες, σε βόμβες, σε ανθρώπους με πάρα πολλή εξουσία που δεν ξέρουν τι ζει ο υπόλοιπος κόσμος -δεν τους νοιάζει κιόλα. Σκατά στον ρατσισμό, τον φασισμό, την αστυνομία, τα κράτη όλα και τα σύνορα», είπε ο **Θανάσιμος** που έκλεισε τη συναυλία.

«Η αλληλεγγύη είναι το όπλο μας. Είναι ωραίο που βρισκόμαστε αρκετοί άνθρωποι εδώ που μπορεί να έχουμε κοινά οράματα», είχε πει ωρύτερα ο **IZW**, συμπληρώνοντας πως «πρέπει γενικότερα σαν καλλιτέχνες να στηρίζουμε τέτοιες πρωτοβουλίες όσο περισσότερο γίνεται».

«Ηρθαμε να τραγουδήσουμε μαζί με εσάς γιατί πιστεύουμε ότι ένας άλλος κόσμος πάντα είναι εφικτός. Στο χέρι όλων μας είναι», ήταν το μήνυμα των **Ε.Σ.ΕΛ.ΟΝ.**, αφιερώνοντας στη συνέχεια και ένα κομμάτι στον Παλαιστινιακό λαό. «Οι Παλαιστίνιοι δεν είναι απλά Παλαιστίνιοι. Είναι η ανθρώπινη αξιοπρέπεια. Μπορεί να είναι οπούδήποτε αλλού στον κόσμο. Για το λάο της Παλαιστίνης οι Ε.Σ.ΕΛ.ΟΝ. θα παίξουνε ένα κομμάτι που λέγεται Παρασκευή με Κυριακή», είπαν.

«Λευτεριά στην Παλαιστίνη» φώναζε συνέχεια μαζί με τον κόσμο ο **Τίτο Βαδέν** που με τον **Ορέστη Γεδικίδη** στην τρομπέτα ερμήνευσαν τραγούδια στα ελληνικά και τα αραβικά, καθώς και το **Bella Ciao**. «Ευχαριστώ την ΚΕΕΡΦΑ που με κάλεσε και όλους εσάς που στηρίζετε τέτοιες διοργανώσεις», είπε με τη σειρά του ο **ZARQUON**.

Αίσθηση έκαναν οι **Santa Barbarians**, οι δύο Ρομά καλλιτέχνες που τραγούδησαν και στα Ρομανί. Τους συνόδεψε το σύνθημα από κάτω «Γιάφκες δεν είναι οι καταυλισμοί, οι δολοφόνοι του Σαμπάνη φυλακή».

Ξεκαρδιστικός ήταν ο **Πάρις Ρούπος**, ο κωμικός που μετά τη συμμετοχή του στις φετινές εκδηλώσεις του αντιφασιστικού Σεπτεμβρίου στα Λιπάσματα Δραπετσώνας για τα δώδεκα χρόνια από τη δολοφονία του Παύλου Φύσσα, δέχτηκε λυσσασμένη επίθεση από ακροδεξιούς και φασίστες και απολύθηκε από την εργοδοσία της Pizza Fan.

«Ξέρετε από Stand Up Comedy; Stand Up Comedy είναι αυτό που βγαίνεις σε μια παράσταση, λες αυτό που θες να πεις και μετά σε απολύουν από τη δουλειά σου», είπε καυστικά με το που ανέβηκε στη σκηνή.

Εννιά κατηγορούμενοι απολογήθηκαν στη δευτεροβάθμια δίκη της Χρυσής Αυγής στις 14, 16, 17 και 20 Οκτώβρη (δικάσιμες 189-192) -δύο από το διευθυντήριο της εγκληματικής οργάνωσης και επτά ανώτατα στελέχη, επικεφαλής και μέλη των ταγμάτων εφόδου.

Συγκεκριμένα: Οι Αρτέμιος Ματθαίου και Ηλίας Παναγιώταρος, μέλη του Πολιτικού Συμβουλίου της ΧΑ, πρώην βουλευτές, καταδικασμένοι πρωτόδικα για διεύθυνση της εγκληματικής οργάνωσης.

Οι Κωνσταντίνος Μπαρμπαρούσης, Πολύβιος Ζησιμόπουλος, Νικόλαος Μίχος και Δημήτριος Κουκούτσης, πρώην βουλευτές, καταδικασμένοι πρωτόδικα για ένταξη στην εγκληματική οργάνωση.

Ο Αναστάσιος Πανταζής, πυρηνάρχης Περάματος, καταδικασμένος πρωτόδικα για την απόπειρα ανθρωποκτονίας του Αιγύπτιου αλιεργάτη Αμπουζίντ Εμπάρακ, για την επίθεση στους συνδικαλιστές της Ζώνης και για ένταξη στην εγκληματική οργάνωση.

Ο Αντώνιος Χατζηδάκης, μέλος του 5μελούς Περάματος, καταδικασμένος πρωτόδικα για την επίθεση στους συνδικαλιστές της Ζώνης και για ένταξη στην εγκληματική οργάνωση.

Και ο Γεώργιος Σκάλκος, μέλος της τοπικής Νίκαιας, καταδικασμένος πρωτόδικα για συνέργεια στην δολοφονία του Παύλου Φύσσα και για ένταξη στην εγκληματική οργάνωση.

Το κοινό όλων ήταν το αφήγημα της «πολιτικής δίωξης». Είτε πιο θερμά, είτε πιο προσεκτικά, όλοι με κάποιο τρόπο υποστήριξαν ότι έπεσαν θύματα μιας καλοστημένης -ή και κακοστημένης- «πολιτικής σκευωρίας». Από εκεί και πέρα ξεκινούσαν οι αντιφάσεις, τα ψέματα, οι διαστρεβλώσεις. Και βέβαια οι διαφοροποιήσεις -με υπονοούμενα, αλληλοκαρφώματα και αποκηρύξεις.

Οι περισσότεροι πρώην βουλευτές πρόσφεραν μια γερή δόση από την σκληροπυρηνική ναζιστική ηγετική ομάδα της συμμορίας. Όσο και αν οι απαντήσεις τους έλεγαν το αντίθετο, ο ναζισμός -το κίνητρο των εγκληματικών πράξεων- ανάβλυζε σε κάθε τους λέξη.

Για τον Μπαρμπαρούση για παράδειγμα ο χαιρετισμός τους ήταν «αρχαιοελληνικός», όχι «ναζιστικός», αλλά ταυτόχρονα και «ο μοναδικός σωστός τρόπος για να χαιρετίσεις κάποιον». Τα «είμαστε ναζί» ο Ζησιμόπουλος είπε πως δεν τα ενστερνίζεται γιατί «είμαστε Έλληνες εθνικιστές», αλλά με τη δήλωση Μιχαλολιάκου «αυτά τα χέρια χαιρετάνε έτσι (σ.σ. ναζιστικά), αλλά είναι καθαρά» δήλωσε ότι συμφωνεί.

Τα «Μίλα ελληνικά ή ψόφα» ή «το Άουσβιτς το αγαπώ πολύ» που τραγούδαγε η μπάντα του Ματθαίου, στις ναζιστικές συναυλίες ήταν,

Ψευτιές και αλληλοκαρφώματα στις απολογίες των νεοναζί

σύμφωνα με τον ίδιο, «διασκευές», όχι δικά τους -και επικροτεί το περιεχόμενό τους ως «φιλοσοφία». Αντίστοιχα ο Κουκούτσης αυτοσυστήθηκε εξ αρχής ως σκληρός «αντικομμουνιστής» και επιτέθηκε στην woke ατζέντα, στους Ρομά, στους αλλοδαπούς.

Το αποκορύφωμα βέβαια ήταν ένα δεκάλεπτο εμετικό ρατσιστικό και ακροδεξιό λογύδριο που έβγαλε ο Παναγιώταρος. Ο ίδιος είπε ότι οι αναφορές του Μιχαλολιάκου σε τάγματα εφόδου ήταν... «ποιητική αδεία» -κρίμα που ο «ποιητής Μιχαλολιάκος» έχει δηλώσει ότι δεν θα απολογηθεί για να το επιβεβαιώσει.

Άρνηση στα λόγια, δικαιολόγηση στα συμφραζόμενα ήταν οι απαντήσεις τους και για τις εγκληματικές ενέργειες. Η επίθεση στους μετανάστες μικροπωλητές στη λαϊκή στο Μεσολόγγι, στην οποία ο Μπαρμπαρούσης ήταν επικεφαλής, δικαιολογούνταν για τον ίδιο γιατί «η Ελλάδα είναι ξέφραγκο αμπέλι». Το ίδιο οι επιθέσεις στον καταυλισμό των Ρομά στο Αιτωλικό, δεν ήταν της ΧΑ είπε, αλλά ήταν δικαιολογημένες γιατί οι Ρομά «κλέβανε».

Τα πογκρόμ κατά των μεταναστών στον Άγιο Παντελεήμονα, στα οποία πρωτοστατούσε ο Παναγιώταρος ήταν, όπως είπε ο ίδιος, οργανωμένα από τους κατοίκους αλλά εξηγήσιμα από την αγανάκτησή τους για την κατάσταση εκεί. Η επίθεση του Κουκούτση στην αντιπροσωπεία του αντιρατσιστικού συλλαλητηρίου τον Αύγουστο του 2012 στην είσοδο της Βουλής ήταν λίγο πολύ «αυθόρμητη αντίδραση» στη θέα χιλιάδων μεταναστών «που πετροβολούσαν τον Άγνωστο Στρατιώτη» -μεγαλύτερο ψέμα από αυτό δεν υπάρχει.

Όχι πως ήταν το μοναδικό. Ο Πα-

ναγιώταρος είπε ότι «πληρώνει» για την αθυροστομία του και για τίποτα άλλο -για το γεγονός δηλαδή ότι έβριζε λίγο παραπάνω. Κατά τα άλλα ισχυρίστηκε πως ήταν ένας άνθρωπος που, όχι δεν διηύθυνε ή καθοδηγούσε εγκληματική δράση, αλλά αντίθετα την απέτρεπε τιθασεύοντας τους πιο ανεξέλεγκτους χρυσαυγίτες. Με αφορμή μάλιστα την παρουσία του Δημήτρη Ψαρρά στις θέσεις των δημοσιογράφων, είπε πως κι αυτόν τον είχε σώσει από χρυσαυγίτες που θέλανε να τον λιντσάρουν όταν τον πέτυχαν τυχαία στην Καστέλα σε κοντινή απόσταση από εκδήλωση της συμμορίας στο ξενοδοχείο Κάβο Ντόρο. Φυσικά, ο Δ. Ψαρράς, που καθόταν δίπλα μας και μας επιβεβαίωσε το περιστατικό, μας είπε ότι θυμάται να γλύτωσε μετά από παρέμβαση της αστυνομίας.

Καρφώματα

Τα «καρφώματα», όσων επέλεξαν να τα κάνουν, ήταν πολύ εμφανή. Σε αντίθεση για παράδειγμα με τον Παναγιώταρο που μέχρι και τον Περίανδρο αποφάσισε να υπερασπιστεί λέγοντας ότι ήταν «αθώος» για την δολοφονική επίθεση στον Δημήτρη Κουσουρή το 1998, ο Ματθαίουπουλος είχε άλλη αντιμετώπιση. «Δεν με αφορά τι κάνει ένας κάπου αλλού που λέει ότι είναι ή και είναι στη Χρυσή Αυγή», είπε για τα εγκλήματα, αφήνοντας έκθετους τους συγκατη-

Επόμενες δικάσιμοι

Οκτώβρης: 23, 30, 31.

Νοέμβρης:

5, 7, 10, 11, 13, 14, 17, 19, 20, 21, 24, 26, 27, 28.

γορούμενους του και κυρίως τη Νίκαια και τον Λαγό.

Αυτός όμως που πραγματικά «έδωσε» ψυχρά τους «συναγωνιστές», ήταν ο Μίχος. «Τον τελευταίο λόγο τον είχε πάντα ο Μιχαλολιάκος» ήταν η πιο χαρακτηριστική φράση του, την οποία επανέλαβε αρκετές φορές. «Το Πολιτικό Συμβούλιο ήταν κοντύτερα στο αρχηγό», είπε επίσης, δείχνοντας όλο το διευθυντήριο. Και ανέτρεψε βασικούς ισχυρισμούς της υπόλοιπης ηγεσίας, όπως ότι ο Μιχαλολιάκος έμαθε για τη δολοφονία Φύσσα την επόμενη μέρα ή ότι έγιναν διαγραφές των δραστών αμέσως μετά.

Ο ίδιος βέβαια μεταμορφώθηκε σε «άκακο αρνάκι», λέγοντας πως ποτέ η τοπική του στην Εύβοια δεν είχε δώσει «δικαιώματα». Εν τω μεταξύ όποια πέτρα της ΧΑ κι αν σηκώσεις ο Μίχος ήταν εκεί: στην Πάρο, στο Συνεργείο, στη Ζώνη, στο Χυτήριο, στη Χερσόνησο, στα Ίμια, στην Ιστιαία. Για όλα είχε και ένα αφήγημα στα όρια της μυθοπλασίας.

Αξιοθρήνητη προσπίθαινα να παρουσιάσουν τη Χρυσή Αυγή κάτι σαν ΜΚΟ με μοναδικό περιεχόμενο το κοινωνικό έργο, έκαναν και οι Σκάλκος, Πανταζής, Χατζηδάκης -μονο για κέντημα και πλέξιμο δεν μίλησαν. Λες και το δικαστήριο δεν έχει ακούσει τις δεκάδες μαρτυρίες και δεν έχει εξετάσει το ογκωδέστατο υλικό της δικογραφίας με τα τάγματα εφόδου, τις στρατιωτικές εκπαιδεύσεις, τα ναζιστικά κείμενα και ομιλίες, τις ενοχοποιητικές επικοινωνίες.

Για τις επιθέσεις στις οποίες εμπλέκονται, ο Σκάλκος ισχυρίστηκε ότι δεν ακολούθησε το τάγμα εφόδου το βράδυ της δολοφονίας Φύσσα. Ενώ ο Πανταζής αρνήθηκε την συμμετοχή του στην επίθεση στους

Αιγύπτιους αλιεργάτες και περιέγραψε προκλητικά -όπως και ο Χατζηδάκης- την επίθεση στους συνδικαλιστές της Ζώνης ως μια «τυχαία συνάντηση» κατά την οποία τα θύματα ήταν οι χρυσαυγίτες.

Το κόμμα ήταν η κάλυψη για όλους και για όλα. Αυτό έγινε ολοφάνερο με τις ατάκες «κόμμα ήμασταν», «βουλευτής ήμουν», «πολιτική δραστηριότητα ήταν» που συνόδευσαν κάθε απάντηση των κατηγορουμένων. Με την ίδια επιχειρηματολογία οι περισσότεροι ισχυρίστηκαν ότι «δεν γνώριζαν» τον Ρουπακιά και ότι οι φωτογραφίες μαζί του ήταν στο πλαίσιο πολιτικών δράσεων ή ομιλιών στις οποίες συμμετείχαν πολλοί «άγνωστοι». Το μόνο που κατάφερναν ήταν να επιβεβαιώνουν την πρωτόδικη καταδικαστική απόφαση, ότι η ΧΑ ήταν μια ναζιστική εγκληματική οργάνωση με μανδύα πολιτικού κόμματος.

Το τελευταίο που έγινε φανερό ήταν πως η γραμμή που λάνσαρε τελευταία η υπεράσπιση Κασιδιάρη υιοθετείται και από άλλους της ηγεσίας. Πρόκειται για την επίκληση των επίσημων ρατσιστικών, ακροδεξιών και κατασταλτικών πολιτικών, από τον Τραμπ μέχρι τον Μητσοτάκη, ως άλλοθι για όσα υποστήριζε η ΧΑ. Τα όσα κάνει ο Τραμπ απέναντι στους μετανάστες και τους «Free Palestine» όπως είπε ο Παναγιώταρος, τα όσα κάνει «στα σύνορα ο πρωθυπουργός» όπως είπε ο Κουκούτσης, τα επικαλούνται οι χρυσαυγίτες ως κάλυψη.

Οι εννιά κατηγορούμενοι ανεβάζουν τον αριθμό όσων έχουν απολογηθεί στους 19. Μέχρι τις 30 και 31 Οκτώβρη που έχουν δηλώσει ότι θα απολογηθούν οι Κασιδιάρης και Λαγός αντίστοιχα (και οι οποίοι θέλουν να είναι και οι τελευταίοι), μεσολαβεί μόλις μία δικάσιμος. Αν δεν υπάρξει οποιαδήποτε αλλαγή σε αυτό το πρόγραμμα, σημαίνει ότι από τους 41 συνολικά κατηγορούμενους, λίγο πάνω από τους μισούς θα κάνουν την εμφάνισή τους στο δικαστήριο.

Λένα Βερδές

Διαβάστε επίσης

ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΣΥΜΜΕΤΕΙΧΑΝ ΣΤΟ «NO KINGS»

«Ώρα για Γενική Απεργία»!

Ένα κύμα τεράστιων αντικυβερνητικών διαδηλώσεων σάρωσε τις ΗΠΑ από ακτή σε ακτή το Σάββατο 18 Οκτωβρίου στο δεύτερο «No Kings» – «Όχι βασιλιάδες» μέσα σε τέσσερις μήνες. Σε περίπου 7 εκατομμύρια υπολογίζονται οι διαδηλωτές που κατέβηκαν στους δρόμους σε περίπου 2.700 πόλεις – εκατοντάδες περισσότερες από το πρώτο «No Kings» στις 14 Ιούνη.

Ο τίτλος «όχι βασιλιάδες» προέρχεται από μια πρόταση νόμου που είχαν κατεβάσει το περασμένο καλοκαίρι 30 Δημοκρατικοί γεροισιαστές ενάντια στην προκλητική απόφαση του Ανώτατου Δικαστηρίου που απαλλάσσει τους προέδρους από κάθε τυχόν ποινική ευθύνη για όσα αποφασίζουν στη διάρκεια της θητείας τους. Με την απόφαση αυτή ο Τραμπ απαλλάχθηκε από όλες τις κατηγορίες για την απόπειρα κατάληψης του Καπιτωλίου τον Γενάρη του 2021.

Το «No Kings» έχει την υποστήριξη ενός μείγματος 150 περίπου οργανώσεων, ανάμεσά τους αρκετά συνδικάτα, οργανώσεις για τα δικαιώματα των μεταναστών, το περιβάλλον, τις γυναίκες αλλά και «πατριωτικές» και άλλες φιλελεύθερες, προσκείμενες στο Δημοκρατικό Κόμμα.

Οι Ρεπουμπλικάνοι διεξήγαγαν εκστρατεία εκφοβισμού και παραπληροφόρησης τις ημέρες πριν από τα συλλαλητήρια. Ο Πρόεδρος της Βουλής των Αντιπροσώπων, **Τζόνσον**, χαρακτήρισε τις διαδηλώσεις ως «συγκεντρώσεις μίσους» που θα προσελκύσουν τους «υποστηρικτές της Χάμας» και τους «antifa». Ο γεροισιαστής του Τέξας **Τεντ Κρουζ** δήλωσε ότι το No Kings χρηματοδοτείται από τον Τζορτζ Σόρος, χρησιμοποιώντας το πλέον κλασικό αντισημιτικό αφήγημα χωρίς φυσικά κανένας σιωνιστής να ανοίξει το στόμα του.

Ωστόσο, εκατομμύρια άνθρωποι στις ΗΠΑ αψήφησαν τη μηχανή του Τραμπ και βγήκαν στους δρόμους κατά δεκάδες χιλιάδες σε κάθε μεγάλη πόλη με σύνθημα «Hey hey, hey ho, Donald Trump has got to go»- «Ο Ντόναλντ Τραμπ πρέπει να φύγει». Ο **Eric Fretz** μίλησε από τη **Νέα Υόρκη** στο Socialist Worker ενώ βρισκόταν στην προσυγκέντρωση των συνδικάτων:

18/10: Ντένβερ. Φωτό: Kevin Mohatt/ Colorado Newsline

«Υποτίθεται ότι θα συναντούσαμε την κύρια πορεία. Αλλά είναι τόσοι πολλοί οι άνθρωποι που συρρέουν από τις παράπλευρες οδούς, που ακόμη δεν τα έχουμε καταφέρει. Στο μπλοκ υπάρχει κόσμος από την Υγεία, την Εκπαίδευση αλλά και συνδικάτα που εκπροσωπούν κατά βάσει ισπανόφωνους εργαζόμενους. Τα συνθήματα είναι: “Ποιανού είναι οι δρόμοι; Δικοί μας”, “Ποιος έχει την εξουσία; Οι εργάτες έχουν την εξουσία” και “Εργάτες ενωμένοι, ποτέ νικημένοι”.

Υπάρχουν κάποιες αντιπροσωπείες με επικεφαλής επαγγελματικά στελέχη συνδικάτων που φέρουν κονκάρδες των Δημοκρατικών, αλλά οι περισσότεροι είναι εδώ με τα συνδικάτα τους. Μίλησα με ανθρώπους που είναι ενθουσιασμένοι με την προοπτική να ψηφίσουν τον **Ζοράν Μαμντάνι** για δήμαρχο της Νέας Υόρκης εκτιμώντας ότι ο Τραμπ θα στείλει στρατό στη Νέα Υόρκη αν ο Μαμντάνι κερδίσει».

Στη συγκέντρωση στο **Σικάγο** ακούστηκαν -εξαιρετικά σπάνιο για τις ΗΠΑ- οι λέξεις «Γενική Απεργία» αν ο Τραμπ αποφασίσει να στείλει

εθνοφρουρά στην πόλη. Ο **Βίκτορ Φερνάντεζ**, ακτιβιστής για τα δικαιώματα των μεταναστών, συμμετείχε στη διαδήλωση στο **Λος Άντζελες**. Δήλωσε στο Socialist Worker: «Υπολογίζω ότι υπάρχουν περίπου 50.000 άτομα εδώ αλλά γίνονται και άλλες διαδηλώσεις από συνδικάτα στην πόλη. Ανάμεσα στους διοργανωτές είναι μη κερδοσκοπικές οργανώσεις που έχουν την υποστήριξη διασημοτήτων και παρουςιαστών που είναι ενάντια στον Τραμπ. Αλλά νομίζω ότι αυτό που κάνει τις διαδηλώσεις σήμερα πιο δημοφιλείς είναι η ανοιχτή επίθεση που δέχονται από τον ίδιο τον Τραμπ».

Από τα κάτω

Η μαζικότητα του No Kings δεν οφείλεται στο ότι το κατεστημένο των Δημοκρατικών, συμπεριλαμβανομένων της Χίλαρι Κλίντον και της Καμάλα Χάρις που εξέφρασαν την υποστήριξή τους. Είναι αποτέλεσμα ενός φοβερού κινήματος από τα κάτω.

Τους πρώτους μήνες της διακυβέρνησης Τραμπ το Δημοκρατικό Κόμμα απλώς παρακολουθούσε άπραγο τις επιθέσεις να έρχονται η μια μετά την άλλη.

Ήταν ο κόσμος στις γειτονιές, οι ακτιβιστές της Αριστεράς και τα συνδικάτα που όρθωσαν ανάστημα στα ρατσιστικά κρατικά πογκρόμ του ICE, στις απολύσεις στις υπηρεσίες πρόνοιας, στις επιθέσεις στα δικαιώματα των τρανς. Αυτές οι αντιστάσεις ανάγκασαν τον Τραμπ να κατεβάσει στους δρόμους την εθνοφρουρά στο Λος Άντζελες (για να τη μαζέψει σχεδόν όλη μερικές εβδομάδες αργότερα) και ανάγκασε

τους δικαστές στο Σικάγο και στο Πόρτλαντ να εμποδίσουν την ανάπτυξη της σε αυτές τις πολιτείες. Επιστρατεύοντας κάθε «παλαβή» ιδέα, όπως τη χρήση αποκριατικών στολών όταν προσπαθούν να εμποδίσουν τους ρόμπκοπ του ICE να «κάνουν τη δουλειά τους», με αυτοθυσία αλλά και με γαϊδουρινή υπομονή και επιμονή, το κίνημα αυτό εξακολουθεί να κατεβαίνει στους δρόμους και να αψηφά μαζικά την αστυνομία και τον στρατό.

Πριν από το «No Kings» υπήρξε η μέρα διαδηλώσεων «Hands off» (σε 1.400 σημεία) στις 5 Απρίλη που ξύπνησε από το λήθαργο αρχικά την αριστερά του Δημοκρατικού Κόμματος οδηγώντας τους Σάντερς-Κορτέζ, να ξεκινήσουν την πολιτική кампания «Fight Oligarchy» με μεγάλες συγκεντρώσεις σε πολλές πόλεις. Αποτέλεσμα αυτού του κινήματος και της ριζοσπαστικοποίησης ήταν η υποψηφιότητα (εκ μέρους του Δημοκρατικού Κόμματος) του αριστερού Μαμντάνι στις εκλογές για τον δήμο της Νέας Υόρκης (4/11) κόντρα στον Κούμο που μην καταφέροντας να πάρει το επίσημο χρίσμα κατεβαίνει σαν «ανεξάρτητος».

Τα «No Kings» κινητοποιούν χιλιάδες ανθρώπους. Όταν αυτοί φωνάζουν το σύνθημα «Έτσι μοιάζει η Δημοκρατία» αναφέρονται στη δύναμη του κινήματος αν δεν το φωνάζουν ειρωνικά στους μπάτσους. Δεν έχουν στο νου τους στο Δημοκρατικό Κόμμα που θέλει να περιορίσει και να εξημερώσει αυτό το κίνημα.

«Είμαστε εκεί για να προωθήσουμε την αριστερή πολιτική» συνεχίζει ο **Βίκτορ Φερνάντεζ**. «Δεν μπορούμε να νικήσουμε τον Τραμπ στους δρόμους της εξουσίας αλλά μπορούμε να τον νικήσουμε στους δρόμους. Είμαι ακτιβιστής για τα δικαιώματα των μεταναστών εδώ και 20 χρόνια. Ποτέ δεν έχω δει ανθρώπους να οργανώνονται ενάντια στις απελάσεις της ICE με τον τρόπο που το κάνουν σήμερα. Τώρα, οι επιτροπές υπεράσπισης των γειτονιών δημιουργούν πιο μόνιμα δίκτυα. Στην τοπική μου ομάδα υπάρχουν 600 άτομα. Έχει σημειωθεί μια πολιτική μεταστροφή – οι περισσότεροι άνθρωποι είναι πλέον υπέρ των μεταναστών. Θέλουν να οργανώσουν την αντίσταση σε αυτό που θεωρούν φασισμό. Αυτές οι γιγαντιές διαμαρτυρίες τροφοδοτούν την οργάνωση ενάντια στην ICE, με τρόπους που δεν συνδέονται με τους Δημοκρατικούς και μπορούν να αποτελέσουν τη βάση για νέες οργανώσεις στο μέλλον».

Σε μια επίδειξη βλακειάς και Σαλαζονείας ο Τραμπ δημοσίευσε ένα AI βίντεο που τον δείχνει να βομβαρδίζει πάνω σε ένα μαχητικό, σαν και αυτά που βομβαρδίζουν στην Γάζα και την Υεμένη, με σκατά τον κόσμο που διαδηλώνει. Είναι άλλωστε το μόνο που έχει να προσφέρει στην εργατική τάξη των ΗΠΑ.

Αν η εργατική τάξη αποφασίσει να φτύσει μια μέρα ταυτόχρονα, το σάλιο της φτάνει για να πνίξει όλους τους καπιταλιστές αυτού του κόσμου, συνήθιζε να λέει ο **Τόνι Κλιφ**, ιδρυτής της Διεθνιστικής Σοσιαλιστικής Τάσης. Δεν θα κάνουμε αναλογίες.

Ο Κλιφ ήθελε να δείξει τη δύναμη της εργατικής τάξης αν ενωθεί αλλά και να εντοπίσει ότι τίποτε δεν συμβαίνει αυτόματα.

Αυτό ισχύει ακόμη παραπάνω για τον Τραμπ. Δεν είναι απλά ένας πρόεδρος-καπιταλιστής. Επιδιώκει –και σε ένα βαθμό τα καταφέρνει- να χτίσει ένα αντιδραστικό κίνημα μικροαστών, λούμπεν, υπερσυντηρητικών και απογοητευμένων λευκών, ανοίγοντας το δρόμο στον φασισμό.

Ο Τραμπ και το αντιδραστικό κίνημα που προσπαθεί να χτίσει δεν θα ηττηθούν από το Δημοκρατικό Κόμμα. Δεν υπάρχει ούτε μια από τις επιθέσεις του Τραμπ που να μην έχει βάλει το δικό του μεγάλο λιθάρι: Κυνήγησε τους μετανάστες στα σύνορα κι επί Ομπάμα η αστυνομία του σκότωνε περισσότερους μαύρους απ' ό,τι επί Μπους. Κυνήγησε και διέγραψε χιλιάδες φοιτητές που έκαναν καταλήψεις στις σχολές. Άφησε στο απυρόβλητο τις φασιστικές συμμορίες όταν σε συνεργασία με την αστυνομία και υπό την καθοδήγηση του Τραμπ καταλάμβαναν το Καπιτώλιο. Αθέτησε τις υποσχέσεις του για τις Γυναίκες, τα LGBTQ άτομα, την κλιματική αλλαγή. Επιτέθηκε στα δικαιώματα της εργατικής τάξης. Και έτσι άνοιξε τον δρόμο στον Τραμπ.

Προς το παρόν τους δρόμους στις ΗΠΑ τους ελέγχει το κίνημα Αυτός ήταν ο κόσμος που κατέβηκε στα συλλαλητήρια No Kings το Σάββατο. Είναι μια τεράστια δύναμη που μπορεί να νικήσει τον Τραμπ και όλες τις επιθέσεις. Μέσα από την κλιμάκωση όλου αυτού του κινήματος τώρα για την ανατροπή του Τραμπ με κέντρο την εργατική τάξη και χτίζοντας στις ΗΠΑ μια δυνατή αντικαπιταλιστική αριστερά, ανάλογη των μαχών που δίνονται στις ΗΠΑ καθορίζοντας τις εξελίξεις σε ολόκληρο τον κόσμο.

Γ.Π.

18/10, Νέα Υόρκη. “Ώρα για γενική απεργία” Φωτό: BT News

Νέο φοιτητικό συλλαλητήριο

Συνεχίζουν οι φοιτητές κι οι φοιτήτριες τις κινητοποιήσεις τους ενάντια στην ιδιωτικοποίηση των πανεπιστημίων, τις διαγραφές, τα πειθαρχικά και τα σχέδια ασφαλείας στις σχολές. Την Πέμπτη 16 Οκτώβρη έγινε πανελλαδική πανεκπαιδευτική πορεία στην Αθήνα και στις άλλες πόλεις της Ελλάδας. Την επόμενη Πέμπτη 23 Οκτώβρη φοιτητικοί σύλλογοι καλούν σε νέο συλλαλητήριο στα Προπύλαια, στις 6:30μμ, ενώ προχωρούν σε νέο γύρο συνελεύσεων. Στις 6 Νοέμβρη ακολουθεί φοιτητικό-μαθητικό συλλαλητήριο.

Στο πανελλαδικό πανεκπαιδευτικό συλλαλητήριο στην Αθήνα την Πέμπτη 16 Οκτώβρη “Διαγράφουμε την κυβέρνηση- όχι τους φοιτητές”, ήταν το μήνυμα που έστειλαν χιλιάδες φοιτητές και φοιτήτριες. Η συγκέντρωση ξεκίνησε στα Προπύλαια. Με συνθήματα όπως “Διαγραφές και κάμερες, φοιτητοδικεία- Κάτω η Νέα Δημοκρατία”, “Λευτεριά στην Παλαιστήνη” και “Τέμπη, Πύλος, Παλαιστήνη- Δεν υπάρχει ειρήνη χωρίς δικαιοσύνη” η πορεία βάδισε προς το Σύνταγμα.

«Σήμερα διαδηλώνουμε για τις διαγραφές, για τις κάμερες, για την καταστολή μέσα στα πανεπιστήμια», δήλωσε στην Εργατική Αλληλεγγύη η **Μαριάννα** από τον Φοιτητικό Σύλλογο Αρχιτεκτονικής. «Πιστεύω ότι πολλοί δε γνωρίζουν τι συμβαίνει και χρειάζεται να είμαστε περισσότεροι και πιο συσπειρωμένοι. Να κάνουμε ενημερώσεις και σε μικρότερα έτη για τους συμφοιτητές που δεν ξέρουν. Όποτε πρέπει και μέσα στο Πολυτεχνείο να συσπειρωθούμε περισσότερο, να κάνουμε πιο οργανωμένες καταλήψεις και να κατεβούμε στους δρό-

μους».

Μέσα στη διαδήλωση, καταγγέλθηκε από εκπροσώπους των Φοιτητικών Συλλόγων η επέμβαση της αστυνομίας στην κατειλημμένη **Αρχιτεκτονική** και οι συλλήψεις φοιτητών και φοιτητριών που ακολούθησαν. «Το να μπουνέ αστυνομικοί και να συλλάβουν φοιτητές έχει να γίνει από το Πολυτεχνείο.» μας λέει η **Βασιλεία Κουνιάκη**, φοιτήτρια στην Φιλοσοφική σχολή.

Ελλείψεις

«Όμως αυτό είναι το κερασάκι στην τούρτα διότι με τον νόμο Κεραμέως θέλουν να διαγράψουν 290.000 φοιτητές και έχουμε ελλείψεις στα πανεπιστήμια. Στο δικό μου τμήμα δεν έχουμε καθηγητές και αίθουσες. Έτσι, βγαίνουμε να διεκδικήσουμε τα αυτονόητα αλλά το πάμε και ένα βήμα παραπάνω γιατί φωνάζουμε και για τα συνολικά προβλήματα και για τον πόλεμο στην Παλαιστήνη και για το ότι είναι αναγκαίο να ριζούμε την κυβέρνηση και το σύστημα. Οργανώνουμε τη συνέχεια και καλούμε όλες και όλους τους φοιτητές στο μονοήμερο συζητήσεων στο Πάντειο Πανεπιστήμιο με θέμα “Το μέλλον μας δεν είναι ο καπιταλισμός”. Θέλουμε εκεί να συζητήσουμε και να οργανωθούμε για το τι να κάνουμε μετά. Δεν πρέπει να αφήσουμε το κίνημα που αρχίζει σιγά σιγά να αναβλύζει να ξεφουσκώσει».

Έντονη ήταν η διάθεση για συνέχεια του αγώνα και απάντηση ενάντια στις διαγραφές φοιτητών που έρχονται τον Δεκέμβρη, ενώ με πικέτες οι φοιτητές συνέδεαν τα σκάνδαλα της κυβέρνησης όπως το σκάνδαλο του ΟΠΕΚΕΠΕ, με το σκάνδαλο ίδρυσης ιδιωτικών πανεπιστημίων, τονίζοντας πως ο μόνος δρό-

μος είναι η ανατροπή τους.

Δυνάμεις της αστυνομίας προσπάθησαν να μπλοκάρουν την πορεία από το να καταλήξει στη Νομική σχολή για να πραγματοποιηθεί συντονιστικό γενικών συνελεύσεων και καταλήψεων, ενώ έντονη ήταν η παρουσία τους καθ' όλη τη διάρκεια της πορείας. Εν τέλει οι φοιτητές και οι φοιτήτριες κατέληξαν στη Νομική Σχολή, όπου στο συντονιστικό τους οργάνωσαν τη συνέχεια. Την πρόταση για συνέχεια και κλιμάκωση με νέο γύρο συνελεύσεων, καταλήψεων και νέο συλλαλητήριο έβαλε το **Σεκ στις Σχολές** στο συντονιστικό, τονίζοντας την ανάγκη για ενιαία, συντονισμένη απάντηση: «Χρειάζεται να επιμεινουμε ότι η καταστολή τους είναι δείγμα αδυναμίας και όχι δύναμης αυτής της κυβέρνησης. Η εντολή του πράττην Χατζηγεωργίου να καλέσει την αστυνομία και να συλλάβει φοιτητές είναι κομμάτι του φόβου τους για το σημαίνει ένα φοιτητικό κίνημα που μπαίνει μπροστά να οργανώσει τη σύγκρουση μαζί της. Και χρειάζεται να αντιμετωπίσουμε έτσι το κίνημα μας. Να οργανώσουμε με τη συνολική σύγκρουση απέναντι σε μία κυβέρνηση δολοφόνων. Μπορούμε να νικήσουμε ενώνοντας τους αγώνες μας, κλιμακώνοντας τους», ανέφερε μεταξύ άλλων στην τοποθέτηση του.

Το συντονιστικό των ΦΣ μεταξύ άλλων αποφάσισε εκδήλωση στο Κάτω Πολυτεχνείο, συνέντευξη τύπου με την ΠΟΣΔΕΠ καθώς και τη στήριξη των κινητοποιήσεων στο αντιπολεμικό διήμερο δράσης στα Χανιά στις 17-18 Οκτώβρη. Αυτήν την εβδομάδα ακολουθεί νέος γύρος συνελεύσεων.

Σοφία Γαρμπή

Αντίο Ηλία!

Χάσαμε τον Ηλία Ηλιάδη, τον “αλατά”, που πέθανε την περασμένη Πέμπτη. Ήταν ένας από τους πρωτοπόρους αγωνιστές της επαναστατικής αριστεράς στη θρυλική δεκαετία του 1970.

Η πτώση της χούντας και η Μεταπολίτευση άνοιξε μία περίοδο αστάθειας και πανικού για την άρχουσα τάξη: με απίστευτη αυτοπεποίθηση και ενεργητικότητα μία νέα εργατική τάξη διεκδικούσε τα πάντα- αυξήσεις στους μισθούς, μείωση ωραρίου, καλύτερες συνθήκες εργασίας, μέχρι και κόντρες με τα αφεντικά για τον έλεγχο στον χώρο δουλειάς, Δυναμικές απεργίες ξεπηδούσαν παντού, οργανωμένες από τα κάτω, σωματεία στήνονταν σε κάθε χώρο δουλειάς. Απεργιακές φρουρές, διαδηλώσεις, αλληλεγγύη. Και ατελείωτες συζητήσεις και ζυμώσεις για την εναλλακτική, ποια κοινωνία θέλουμε.

Μαζί με τον Ηλία βουτήξαμε βαθιά σε αυτό το υπέροχο κύμα. Μέλη στον τοπικό πυρήνα Ταύρου-Καλλιθέας της ΟΣΕ, βρεθήκαμε στις πύλες των εργοστασίων από τα Πετράλωνα και την Καλλιθέα μέχρι τον Ταύρο, τον Βοτανικό, τον Ρέντη: ΠΑΛΚΟ και ΣΙΣΣΕΡ ΠΑΛΚΟ, PHILIPS, Πετζετάκης, ΙΖΟΛΑ, ΠΙΤΣΟΣ... Στα αμέτρητα συλλαλητήρια στην Αθήνα, στις ατελείωτες αφισκοκολλήσεις. Ακόμη και στην εξόρμησή μας στην Πάτρα, στην πρώτη δίκη της ΟΣΕ που πάλευε ενάντια στην Καραμανλική τρομοκρατία (και καταδικάστηκε για... παράνομη αφισκοκολληση)! Πήγαμε και γυρίσαμε στοιβαγμένοι στο βανάκι του Ηλία, κατάκοποι, πανευτυχείς και τραγουδώντας- Θεοδωράκη φυσικά.

Και όπως μου θύμισε στην κηδεία (στο αποτεφρωτήριο Ριτσώνας) ένας άλλος σύντροφος εκείνης της εποχής, ο **Αλέκος Δάμπας**: «Γράψε σε παρακαλώ και για τον Σύλλογο Εργαζομένων Ταύρου-Καλλιθέας. Ήταν ο πρώτος τοπικός σύλλογος που είχε ιδρύσει ο Ηλίας και ήταν η ψυχή του: απ' το να βρει τα έπιπλα και τις καρέκλες μέχρι να φέρνει στις εκδηλώσεις φίλους, τους συγγενείς του, τον κόσμο της γειτονιάς- τον γνώριζαν όλοι. Ακόμη και ο εργάτης από το Πακιστάν που δούλευε στο αλατάδικο του πατέρα του ερχόταν στις συζητήσεις μας».

Παλέσαμε με πάθος για να στηρίξουμε τους αγώνες των εργατών και της νεολαίας, αλλά και για να χτίσουμε μία Αριστερά αντάξια τους- της επαναστατικής ανατροπής. Το Πολυτεχνείο είχε ρίξει τον σπόρο, εμείς ποτίζαμε το δέντρο να μεγαλώσει.

Η γενιά μας φεύγει σιγά-σιγά. Όμως αφήνει μία ισχυρή παρακαταθήκη για τις επόμενες: μία αντικαπιταλιστική Αριστερά που πρωτοστατεί στα κινήματα- για να φυλακίσουμε την ηγεσία της Χρυσής Αυγής, για να πάρουν οι εργάτες τον έλεγχο στον χώρο δουλειάς, για να τελειώνουμε με τον ρατσισμό, τον σεξισμό, τον πόλεμο και τη φτώχεια.

Στην Ρούλα, στον Κώστα και στην Άννα κουράγιο και καλή δύναμη.

Αντίο σύντροφε Ηλία. Εμείς συνεχίζουμε...

Σταμάτης Χατζηδήμου

Αριστερή Ενωτική Πρωτοβουλία ΑΑΔΕ

Την Τετάρτη 22 Οκτώβρη ο Σύλλογος υπαλλήλων ΓΓΔΕ (ΑΑΔΕ) προχωρά σε διπλές εκλογές για την ανάδειξη εκπροσώπων στο ΔΣ του σωματείου και συνέδρων στο συνέδριο της Ομοσπονδίας (ΟΣΥΟ). Η Αριστερή Ενωτική Πρωτοβουλία (ΑΕΠ) συνεχίζει αυτή τη εβδομάδα τις γύρες ενημέρωσης των εργαζομένων δίνοντας τη μάχη των εκλογών.

Όπως αναφέρει μεταξύ άλλων στο ψηφοδέλτιο της: «Είναι μια κρίσιμη μάχη όπου καλούμαστε να αλλάξουμε την κατεύθυνση που κινείται το σωματείο μας τα προηγούμενα χρόνια. Ο πρώτος είναι γιατί βιώνουμε τη χειρότερη κυβέρνηση των τελευταίων δεκαετιών. Δεν είναι μόνο μια κυβέρνηση φτώχειας και λιτότητας, με τους μισθούς μας καθηλωμένους και την ακρίβεια να καλπάζει. Είναι και των ιδιωτικοποιήσεων, που διαλύουν τα πάντα προς χάρη ημέτερων. Είναι και μια κυβέρνηση δολοφόνων, από τα Τέμπη μέχρι την Πύλο. Είναι και μια κυβέρνηση πολέμου, που σπαταλάει δις κάθε χρόνο για εξοπλιστικές δαπάνες. Αυτή η κυβέρνηση πρέπει να ανατραπεί και άρα χρειαζόμαστε ένα Σύλλογο που δε θα μένει αδρανής αλλά θα παλεύει μαζί με όλη την υπόλοιπη κοινωνία, ενάντια στην πολιτική της καταστροφής.

Ο δεύτερος λόγος είναι γιατί αντιμετωπίζουμε τη χειρότερη συμπεριφορά της Διοίκησης των τελευταίων χρόνων, σε όλα τα επίπεδα. Αλλά ο τρίτος, και βασικότερος ίσως, λόγος είναι ότι χρειαζόμαστε ένα Σύλλογο που θα λειτουργεί δημοκρατικά και σε επικοινωνία με τα μέλη του, οργανωμένα και υπεύθυνα, που να αι-

σθάνονται περήφανα τα μέλη του για την εκπροσώπησή τους.

Στις 22 Οκτώβρη θέλουμε να εκλέξουμε ένα ΔΣ που θα παλέψει για:

- Πραγματικές αυξήσεις, για ένα μισθολόγιο βασισμένο στα τυπικά προσόντα, χωρίς Αξιολόγηση και ΠΘΕ
 - Την κατάργηση της ΑΑΔΕ και το καθεστώς υπερεξουσιών της Διοίκησης, για την επανένωσή μας με το ΥΠΟΙΚ. Την βελτίωση των καθημερινών συνθηκών εργασίας, ενάντια στην εντατικοποίηση
 - Μαζικές προσλήψεις και μονιμοποίηση των συμβασιούχων
 - Για να σταματήσουν οι ιδιωτικοποιήσεις, να φύγουν οι εργολάβοι και οι ανάδοχοι
- Για να έχουμε ένα Σύλλογο:
- Που θα δίνει αποφασιστικό λόγο στα μέλη του, με συνελεύσεις και διαδικασίες βάσης
 - Που θα ενώνει ως μέλη του όλους τους εργαζόμενους, μόνιμους και συμβασιούχους
 - Που θα ΘΕΛΕΙ να παλεύει και για τα μικρά και για τα μεγάλα ζητήματα, με πλάνο, στόχευση, κλιμάκωση, συνέπεια και συνέχεια, αξιοποιώντας όλα τα επικοινωνιακά, θεσμικά και κινηματικά μέσα, εξασφαλίζοντας τη μεγαλύτερη δυνατή επιτυχία τους
 - Που θα συντονίζεται με άλλους κλάδους και το ευρύτερο δημοσιοϋπαλληλικό κίνημα, χωρίς συντεχνιακές λογικές που μας διασπάνε και μας απομονώνουν»

Την περασμένη βδομάδα έγινε στη Βουλή, με πρωτοβουλία του Μητσοτάκη, συζήτηση προ ημερησίας διάταξης των πολιτικών αρχηγών για την εξωτερική πολιτική. Για τον Μητσοτάκη ήταν μια ευκαιρία να παραστήσει τον ρεαλιστή πολιτικό, του «προσέρχομαι με διάθεση συγκλίσεων», αλλά που βασικά διαφημίζει τη «στρατηγική σχέση» με το Ισραήλ και τα εξοπλιστικά προγράμματα.

Απέναντι σε αυτές τις προκλήσεις, η κοινή συνισταμένη της κριτικής της αντιπολίτευσης ήταν ότι η κυβέρνηση «περνάει κάτω από τον πήχη», αφήνει την Τουρκία να αναβαθμίζεται. Αυτού του είδους η κριτική ήταν βασικό στοιχείο και της τοποθέτησης του γ.γ της Κ.Ε του ΚΚΕ, του Δ. Κουτσούμπα. Για παράδειγμα, ειρωνεύτηκε τον Μητσοτάκη ρωτώντας τον πως νοιώθει που είχε τον ρόλο του ντεκόρ στη συνάντηση του Σαρμ αλ Σέιχ.

Το ΚΚΕ βαδίζει προς το 22ο συνέδριό του. Ήδη έχουν δημοσιευτεί οι «Θέσεις» της Κ.Ε του κόμματος γύρω από τις οποίες θα περιστραφεί ο προσυνεδριακός διάλογος. «ΚΚΕ Δυνατό, σταθερό σε κάθε δοκιμασία, έτοιμο στο κάλεσμα της ιστορίας για το Σοσιαλισμό!» είναι ο τίτλος του κειμένου. Το κόμμα πρέπει να είναι έτοιμο για «ενδεχόμενες απότομες αλλαγές και καμπές της ταξικής πάλης», είναι ο τίτλος μίας υποενότητας του κειμένου. Διάφοροι σχολιαστές ειρωνεύονται την αναφορά στον Σοσιαλισμό και στις απότομες καμπές. Δεν υιοθετούμε αυτές τις ειρωνείες. Το πρόβλημα με το ΚΚΕ είναι ότι η ανάλυση, η στάση του και η στρατηγική του δεν ανταποκρίνονται στο «κάλεσμα της ιστορίας».

Η κριτική περί ενδοτισμού της κυβέρνησης της ΝΔ απέναντι στην Τουρκία είναι χαρακτηριστική. Από τη μια αναφορές στον ανταγωνισμό των δυο αρχουσών τάξεων ακόμα και στην επιθετικότητα της ελληνικής. Από την άλλη, όταν τα πράγματα πρέπει να γίνουν συγκεκριμένα τότε διεκδικήσεις στην Αν. Μεσόγειο έχει μόνο η τουρκική άρχουσα τάξη. Οι ΑΟΖ μετατρέπονται σε «κυριαρχικό δικαίωμα» -ποιου;- που απεμπολείται. Δεν πρόκειται μόνο για ελαττωματική ανάλυση του ελληνοτουρκικού ανταγωνισμού. Η σύγκρουση με την «πολεμική οικονομία», τα θηριώδη εξοπλιστικά προγράμματα που φορτώνονται στις πλάτες μας υπονομεύεται όταν η Αριστερά εγκალεί την κυβέρνηση γιατί δεν είναι πιο επιθετική στις «εθνικές» διεκδικήσεις.

Μπορεί ο Δ. Κουτσούμπα να δηλώνει στη Βουλή «δεν πρόκειται να πάρουμε τα μάτια μας από τη Γάζα, από την Παλαιστίνη, να ενημερώνουμε να εκφράζουμε την αλληλεγγύη μας». Αλλά όταν φτάνουμε στην πράξη, τότε είδαμε τον Αύγουστο

Δ.Κουτσούμπα

Πού σκοντάφτει το ΚΚΕ;

δυνάμεις του ΚΚΕ να φτάνουν στο σημείο να καταγγέλλουν ως «αντισημιτικές» τις κινητοποιήσεις ενάντια στα κρουαζιερόπλοια των ισραηλινών «τουριστών». Και πριν δυο βδομάδες τις δυνάμεις του στα συνδικάτα να μένουν έξω από την απεργιακή κλιμάκωση της αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη ή και να την κοντράρουν ανοιχτά. Δεν είναι το μοναδικό παράδειγμα. Στις απεργίες, στους αγώνες της νεολαίας, οι δυνάμεις του ΚΚΕ είναι διαρκώς οι κήρυκες της «οικονομίας δυνάμεων».

«Αρνητικοί συσχετισμοί»

Μια εξήγηση για αυτή τη στάση είναι η περιβόητη ανάλυση για τους «αρνητικούς συσχετισμούς». Οι πρώτες φράσεις του πρώτου κεφαλαίου των Θέσεων την επαναλαμβάνουν: «παραμένει αρνητικός ο συσχετισμός της ταξικής πάλης παγκόσμια, παρά τα προβλήματα του καπιταλισμού, την όξυνση των αντιθέσεων του». Κι όταν φτάνουμε εδώ, τότε η ανάλυση επαναλαμβάνει το ρεφρέν: αγώνες γίνονται -πχ «οι συγκλονιστικές κινητοποιήσεις για τα Τέμπη»- αλλά δυστυχώς η «ευρύτερη δυσaréσκεια... παραμένει ρηχή και σε σημαντικό βαθμό περιορι-

σμένη πολιτικά». Και επειδή η δυσaréσκεια είναι ρηχή «παραμένει το ενδεχόμενο διαμόρφωσης ενός μαζικού ρεφορμιστικού ρεύματος στο άμεσο χρονικό διάστημα».

Υπάρχουν δυο αλληλένδετα προβλήματα με αυτή την ανάλυση. Το πρώτο είναι η υποτίμηση των βημάτων μπροστά, της ριζοσπαστικοποίησης μεγάλων τμημάτων της εργατικής τάξης και της νεολαίας. Οι κινητοποιήσεις για την Παλαιστίνη πχ, δεν πέρασαν από τον ουρανό, ούτε εδώ ούτε διεθνώς. Το δεύτερο είναι ότι σε μια σειρά κομβικά ζητήματα το ΚΚΕ με τις απόψεις και τη στάση του υποχωρεί στις ιδεολογικές και πολιτικές επιθέσεις των κυρίαρχων τάξεων και γι' αυτό τον λόγο δεν συμβάλλει, για να χρησιμοποιήσουμε την ορολογία των Θέσεων, «οι αγώνες... να συνδέονται με την ταξική αντιπαράθεση, τη ρήξη, την ανατροπή».

Οι ρατσιστικές εκστρατείες, συχνά με αιχμή την ισλαμοφοβία, είναι βασική αιχμή των επιθέσεων των αρχουσών τάξεων. Είναι η συνταγή που προσπαθεί να εφαρμόσει ο Τραμπ στις ΗΠΑ, και παίρνει ως απάντηση ένα συγκλονιστικό κίνημα στην μια αμερικάνικη πόλη μετά την

άλλη. Σε διάφορα σημεία των Θέσεων υπάρχουν αναφορές σε τέτοιες επιθέσεις. Δεν υπάρχει αναφορά στο αντιρατσιστικό και αντιφασιστικό κίνημα. Κι όταν φτάνουμε στα συγκεκριμένα, δεν υπάρχει ούτε μια αναφορά στο έγκλημα της Πύλου και στον αγώνα να καταδικαστούν οι ένοχοι. Υπάρχει «προσφυγικό-μεταναστευτικό» θαρρείς και είναι πρόβλημα, δεν υπάρχει η καθαρή θέση «σύνορα ανοιχτά για την προσφυγιά».

«Δικαιωματισμός»

Αντίθετα, στο κείμενο των Θέσεων περισσεύουν οι επιθέσεις στον «δικαιωματισμό» γενικά και «στις θέσεις για άρνηση του βιολογικού φύλου, αποδοχή μόνο του 'κοινωνικού φύλου', τη 'ρευστότητα της ταυτότητας φύλου'» συγκεκριμένα. Σε μια στιγμή που ο Τραμπ και η ακροδεξιά κάνουν σημαία τους την επίθεση στη λεγόμενη «woke ατζέντα» με τους Μητσοτάκηδες και τους Μακρόν να ακολουθούν, είναι καταστροφικό ένα κόμμα της Αριστεράς να τις υιοθετεί ντύνοντάς τις με μαρξιστικό μανδύα της πάλης ενάντια στον... «υποκειμενικό ιδεαλισμό». Είναι ο δρόμος που διάλεξε το κόμμα

της Βάγκενχχετ στη Γερμανία που θεώρησε ότι θα κερδίσει εκλογικά αν καταγγείλει την πάλη ενάντια στον ρατσισμό και τον σεξισμό ως κάτι ξένο για την εργατική τάξη. Ο ρόλος ενός κόμματος που θεωρεί ότι είναι επαναστατικό είναι να «μαθαίνει» τα πιο πρωτοπόρα και μαχητικά τμήματα της εργατικής τάξης να είναι υπέρμαχοι όλων των καταπιεσμένων. Μόνο ένα τέτοιο εργατικό κίνημα μπορεί να ανταποκριθεί στο «κάλεσμα της ιστορίας».

Το «κάλεσμα» δεν είναι του μέλλοντος, είναι του παρόντος. Όταν σχεδόν 2 εκατομμύρια άνθρωποι βγαίνουν στο δρόμο στη μεγαλύτερη Γενική Απεργία (της 28 Φλεβάρη) τίθεται επί τάπητος το ερώτημα: με ποια αιτήματα και ποιες μορφές οργάνωσης και πάλης μπορεί να βάλει τη σφραγίδα της η εργατική τάξη; Η απάντηση των Θέσεων είναι μια ακόμα επανάληψη των επιθέσεων στα «οπορτουνιστικά» αιτήματα για κρατικοποιήσεις με εργατικό έλεγχο κόντρα στις ιδιωτικοποιήσεις. Όταν καταγγέλλεις σαν «οπορτουνισμό» την οργή της εργατικής τάξης και της νεολαίας που φωνάζει να πέσει η ΝΔ στο «πεζοδρόμιο» και την απεργία, τότε, όσο και να ξορκίζεις το ενδεχόμενο, ανοίγεις διάπλατα τον δρόμο να διαμορφωθεί ένα «ρεφορμιστικό ρεύμα» που θα προβάλλει σαν η «ρεαλιστική» εναλλακτική στα αίτημα της ΝΔ.

Το ΚΚΕ -και σε αυτό το κείμενο των Θέσεων- ισχυρίζεται ότι έχει πλέον βγάλει τα ορθά συμπεράσματα για τα αδιέξοδα της παλιάς στρατηγικής των «σταδίων» που είχε επιβάλλει το ΚΚ της Σοβιετικής Ένωσης από τη δεκαετία του '30. Στην πραγματικότητα αυτό που έχει αλλάξει είναι η φρασεολογία, όχι η ουσία της στρατηγικής. Ο Σοσιαλισμός παραμένει υπόθεση που μακρινού μέλλοντος όχι μια δυνατότητα ανατροπής που πηγάζει από την κρίση του συστήματος και τους αγώνες στο σήμερα. Και το κριτήριο της ωριμότητας των συσχετισμών, για το «σάλπισμα της εφόδου» (μια ακόμα φράση των Θέσεων) είναι η εκλογική εν τέλει ενίσχυση του κόμματος. Κι όπως έχει δείξει η ιστορία της ταξικής πάλης στην Ελλάδα, για τέτοια κόμματα σε όλες τις «απότομες αλλαγές και καμπές της ταξικής πάλης» η ώρα του σαλπίσματος δεν έρχεται ποτέ.

Γι' αυτό χρειάζεται να δυναμώσουμε την επαναστατική Αριστερά που πιστεύει στις δυνατότητες της τάξης μας σήμερα, και τα «δίνει όλα» για να διαμορφώσει τη δύναμη αυτής της τάξης να επιβάλλει τα δικά της κόντρα σε ένα σύστημα που σαπίζει, να το ανατρέψει και να απλώσει τη δική της δημοκρατία παντού.

Λεάνδρος Μπόλαρης

ΠΕΤΡΑΛΩΝΑ ΤΕΤΑΡΤΗ 22/10 καφέ Dogs Place 7μμ Στη δίνη της κρίσης τους, παλεύουμε για την ανατροπή τους Ομιλήτρια: Λένα Βερδέ ΝΕΟΣ ΚΟΣΜΟΣ ΤΕΤΑΡΤΗ 22/10 καφέ Τρίκυκλο 7μμ Τρόφιμα – Η παράνοια του καπιταλισμού Ομιλήτρια: Τάνια Βριζάκη ΚΑΛΛΙΘΕΑ ΤΕΤΑΡΤΗ 22/10 καφέ Ζάτοπεκ 7μμ Στη δίνη της κρίσης τους, παλεύουμε για να τους ανατρέψουμε Ομιλητής: Άρης Πουλόπουλος ΚΥΨΕΛΗ ΤΕΤΑΡΤΗ /10 βιβλιοπωλείο Μετεωρίτης 8μμ Αντίσταση στη διάλυση της ψυχικής υγείας Ομιλητής: Γιάννης Μακαρώνας ΠΑΤΗΣΙΑ ΤΕΤΑΡΤΗ 22/10 γραφεία κοινότητας Καμε- ρούν (Φυλής 231) 7.30μμ Παισιωτική: για την αναγέννηση της Αρι- στεράς στη Μέση Ανατολή Ομιλητής: Άγγελος Παλιουδάκης ΕΞΑΡΧΕΙΑ • ΤΕΤΑΡΤΗ 22/10 Μαρξιστικό Βιβλιοπω- λείο 7.30μμ Η πάλη ενάντια στην ισλαμοφοβία Ομιλητής: Μάριος Κυριακού • ΤΕΤΑΡΤΗ 29/10 Μαρξιστικό Βιβλιοπω- λείο 7.30μμ Ρόζα Λούξεμπουργκ: Μαζική απεργία, κόμμα, συνδικάτα Ομιλήτρια: Ειρήνη Ζιάκα ΓΑΛΑΤΣΙ ΤΕΤΑΡΤΗ 22/10 γραφεία Γ’ ΕΛΜΕ, Γκράβα 7μμ Ρόζα Λούξεμπουργκ: Μαζική απεργία, κόμμα, συνδικάτα Ομιλήτρια: Σοφία Γαρμπή ΑΜΠΕΛΟΚΗΠΟΙ ΠΕΜΠΤΗ 23/10 καφενείο Μύρτιλο, πάρκο Καπαψ 7μμ Αντίσταση στη διάλυση της ψυχικής υγείας Ομιλήτρια: Πελαγία Κατέλη ΓΚΥΖΗ ΠΕΜΠΤΗ 23/10 Ραγκαβή 53, 8μμ Ο ρόλος της εργασίας στην εξανθρώπιση του παθίκου Ομιλήτρια: Κλεοπάτρα Καλλωνιάτη ΘΗΣΕΙΟ ΠΕΜΠΤΗ 23/10 καφέ Περιβολάκι 7μμ Φοιτητική αντίσταση στα «ιδιώνυμα» στις Σχολές Ομιλητής: Μπάμπης Στυλιαράς	Μαρξιστικά Φόρουμ ΚΕΡΑΜΕΙΚΟΣ ΠΕΜΠΤΗ 23/10 καφέ Πλάτωνας, Ακαδημία Πλάτωνα 7.30μμ «Παλεύουμε για λευτεριά στην Παλαιστίνη – Δεν φτάνει μια μικρή νίκη να κερδίσουμε τον πόλεμο!» Ομιλήτρια: Νίκη Αργύρη ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ ΤΕΤΑΡΤΗ 22/10 στέκι Αριστερής Κίνησης 7μμ Το μέλλον μας δεν είναι ο καπιταλισμός – Οργανώνουμε την 9 Νοέμβρη Ομιλήτρια: Νίκη Παπαδοπούλου ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΗ ΤΕΤΑΡΤΗ 22/10 verest, Πετρουπόλεως 7.30μμ Το μέλλον μας δεν είναι ο καπιταλισμός – Οργανώνουμε την 9 Νοέμβρη Ομιλητής: Θανάσης Λυμπερόπουλος ΙΛΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΗ 22/10 Καφέ Κοη Leo, Πλατεία Αγίων Αναργύρων 7.30μμ Το μέλλον μας δεν είναι ο καπιταλισμός – Οργανώνουμε την 9 Νοέμβρη Ομιλητής: Μιχάλης Βερβέρης ΑΙΓΑΛΕΩ ΠΕΜΠΤΗ 23/10 Μέρες Ραδιοφώνου 7.30μμ Το μέλλον μας δεν είναι ο καπιταλισμός – Οργανώνουμε την 9 Νοέμβρη Ομιλήτρια: Θένια Ασλανίδη ΜΑΡΟΥΣΙ ΤΕΤΑΡΤΗ 22/10 καφέ Σπίρτο, πλ.Ηρώων 7.30μμ Δικαιοσύνη και καπιταλισμός Ομιλητής: Νάσος Θεοδωρίδης ΝΕΟ ΗΡΑΚΛΕΙΟ ΤΕΤΑΡΤΗ 22/10 δημαρχείο (ισόγειο) 8μμ Τι λένε οι επαναστάτες για την Τεχνητή Νοημοσύνη Ομιλητής: Γιώργος Ράγκος ΝΕΑ ΙΩΝΙΑ ΤΕΤΑΡΤΗ 22/10 πλ. Φελέκη 6.30μμ Αντίσταση στη διάλυση της ψυχικής υγείας Ομιλητής: Άγγελος Μιχαηλίδης ΑΓΙΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ –ΧΑΛΑΝΔΡΙ ΠΕΜΠΤΗ 23/10 δημαρχείο Αγ.Παρασκευής 7.30μμ Τρόφιμα – Η παράνοια του καπιταλισμού Ομιλήτρια: Τζωρτζίνα Πράττη	ΒΥΡΩΝΑΣ ΤΕΤΑΡΤΗ 22/10 καφέ Φιφτυ Γαστροκαφέ 7.30μμ Το μέλλον μας δεν είναι ο καπιταλισμός – Οργανώνουμε την 9 Νοέμβρη Ομιλήτρια: Κατερίνα Σεβαστάκη ΗΛΙΟΥΠΟΛΗ • ΤΕΤΑΡΤΗ 22/10 Fahrenheit 451 7μμ Το μέλλον μας δεν είναι ο καπιταλισμός – Οργανώνουμε την 9 Νοέμβρη Ομιλητής Μάνος Νικολάου • ΤΕΤΑΡΤΗ 29/10 Fahrenheit 451 7μμ Η πάλη για την τρανς απελευθέρωση Ομιλητής: Χάρης Χριστόπουλος ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΤΕΤΑΡΤΗ 22/10 καφενείο πλατείας Σουρ- μένων 7.30μμ Το μέλλον μας δεν είναι ο καπιταλισμός – Οργανώνουμε την 9 Νοέμβρη Ομιλητής: Ιάσσανα Παπαδάτος ΝΕΑ ΣΜΥΡΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ 22/10 Σύλλογος Ιμβρίων 7.30μμ Το μέλλον μας δεν είναι ο καπιταλισμός – Οργανώνουμε την 9 Νοέμβρη Ομιλήτρια: Χρυσάνθη Καθοπούλη ΠΑΓΚΡΑΤΙ ΤΕΤΑΡΤΗ 22/10 καφέ Sloth 8μμ Το μέλλον μας δεν είναι ο καπιταλισμός – Οργανώνουμε την 9 Νοέμβρη Ομιλήτρια: Αθανασία Συμψηρή ΖΩΓΡΑΦΟΥ ΠΕΜΠΤΗ 23/10 Sweet Home 8μμ Το μέλλον μας δεν είναι ο καπιταλισμός – Οργανώνουμε την 9 Νοέμβρη Ομιλητής: Μηνάς Χρονόπουλος	ΤΕΤΑΡΤΗ 29/10 δημαρχείο 7μμ Γκράμσι: Οι Θέσεις της Λυών Ομιλήτρια: Παρή Κουτσοδάκη ΚΕΡΑΤΣΙΝΙ ΠΕΜΠΤΗ 23/10 δημαρχείο 7μμ Λέων Τρότσκι, το ξίφος της Επανάστασης Ομιλητής: Παντελής Παναγιωτακόπουλος Θεσσαλονίκη ΤΟΥΜΠΑ ΤΕΤΑΡΤΗ 22/10 Coffee Story 7μμ Αντίσταση στη διάλυση της ψυχικής υγείας Ομιλήτρια: Δήμητρα Κομνιανού ΧΑΡΙΛΑΟΥ ΤΕΤΑΡΤΗ 22/10 καφέ Μικρού 6, 8μμ Αντίσταση στη διάλυση της ψυχικής υγείας Ομιλήτρια: Τζένη Δεμριτζίδου ΑΜΠΕΛΟΚΗΠΟΙ ΤΕΤΑΡΤΗ 22/10 καφέ Πέτρος 7μμ Πόλεμος και «ειρήνη» Ομιλητής: Νίκος Χατζάρας ΛΑΜΠΡΑΚΗΣ ΤΕΤΑΡΤΗ 22/10 καφέ Ποέτα 8.30μμ Πόλεμος και «ειρήνη» Ομιλητής: Πέτρος Πομόνης ΚΑΜΑΡΑ ΠΕΜΠΤΗ 23/10 καφέ Μπαράκα 7.30μμ Πόλεμος και «ειρήνη» Ομιλήτρια: Τζένη Δεμριτζίδου
			ΒΟΛΟΣ ΤΕΤΑΡΤΗ 22/10 Θόλος 8μμ Φοιτητική αντίσταση στα «ιδιώνυμα» στις Σχολές Ομιλητής: Γιώργος Ζιάκας ΞΑΝΘΗ ΤΕΤΑΡΤΗ 22/10 καφέ Κήπος 5μμ Αντίσταση στη διάλυση της ψυχικής υγείας Ομιλητής: Τζεμαλί Μηλιαζήμ ΧΑΝΙΑ ΠΕΜΠΤΗ 23/10 καφέ Μίνως 52, 7.30μμ Να φράξουμε το δρόμο στους «μικρούς» Τραμπ Ομιλήτρια: Μαρία Βισταγιαννάκη ΗΡΑΚΛΕΙΟ ΠΕΜΠΤΗ 23/10 καφέ Μαρίνα 7.30μμ Πόλεμος και «ειρήνη» Ομιλήτρια: Μαντώ Καλαντζάκη ΠΑΤΡΑ ΠΕΜΠΤΗ 23/10 καφέ Aberto, Ρ.Φερραίου 48, 6.30μμ Όχι άλλα «Τέμπη» Ομιλητής: Γιώργος Πελεκούδας ΓΙΑΝΝΕΝΑ ΠΕΜΠΤΗ 23/10 νέο καφενείο Τζαμί, Κα- λούτσιανη 7.30μμ Διαγράψτε την κυβέρνηση, όχι τους φοιτητές Ομιλητής: Ορέστης Παπαθανάσης

ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ

Παλεύουμε για

**Τον σοσιαλισμό, μέσα από την ανεξάρ-
τητη δράση της εργατικής τάξης**

Ο καπιταλισμός δεν παίρνει διορθώσεις. Πρέπει να ανατραπεί με την εργατική δρά-
ση. Δεν υπάρχει κοινοβουλευτικός δρόμος
προς μια τέτοια αλλαγή. Το κοινοβούλιο, ο
στρατός, η αστυνομία, η δικαιοσύνη, όλο το
αστικό κράτος λειτουργεί για να προστατεύ-
σει τα συμφέροντα της άρχουσας τάξης.
Οι εργάτες δημιουργούν όλο τον πλούτο μέ-
σα στον καπιταλισμό. Μια νέα κοινωνία
απαλλαγμένη από την εκμετάλλευση, ο σο-
σιαλισμός, μπορεί να δημιουργηθεί μόνο
όταν οι εργάτες πάρουν συλλογικά στα χέ-
ρια τους τον έλεγχο όλου του κοινωνικού
πλούτου και προγραμματίσουν την παραγω-

γή και την διανομή σύμφωνα με τις ανθρώπι-
νες ανάγκες.

Τον διεθνισμό

Στην παγκόσμια οικονομία κυριαρχούν οι με-
γάλες πολυεθνικές. Μόνο εάν παλέψουμε
όλοι μαζί σε παγκόσμιο επίπεδο, μπορούμε
να σταματήσουμε τους πλούσιους και δυνα-
τούς που κυριαρχούν πάνω στον πλανήτη.
Η πάλη για τον σοσιαλισμό μπορεί να πετύ-
χει μόνο εάν είναι παγκόσμια.
Αυτό δείχνει και η εμπειρία της Ρωσίας όπου
ακόμα και μια νικηφόρα αλλά απομονωμένη
επανάσταση όπως ο Οκτώβρης του ’17 ηττή-
θηκε κάτω από την πίεση της παγκόσμιας
αγοράς. Αυτό άνοιξε τον δρόμο για την επι-
κράτηση του Στάλιν και την μετατροπή της
Ρωσίας σε κρατικό καπιταλισμό. Του ίδιου
τύπου καθεστώτα δημιουργήθηκαν αργότε-

ρα στην Ανατολική Ευρώπη και την Κίνα.

**Ενάντια στον ρατσισμό,
τον ιμπεριαλισμό και την καταπίεση**

Είμαστε αντίθετοι σε οποιαδήποτε προσπά-
θεια που έχει στόχο την διαίρεση της εργατι-
κής τάξης. Είμαστε αντίθετοι σε μια Ελλάδα
– φρούριο, κομμάτι μας Ε.Ε – φρούριο, που
καταδικάζει πρόσφυγες και μετανάστες να
πεθαίνουν στα σύνορά της και να αντιμετ-
πίζουν ρατσιστικές διακρίσεις αν καταφέ-
ρουν να τα περάσουν.
Υποστηρίζουμε το δικαίωμα όλων των αν-
θρώπων, ανεξάρτητα από χρώμα, φυλή και
φύλο καθώς και όλους τους καταπιεσμένους
να οργανώνουν την αντίστασή τους. Υποστη-
ρίζουμε όλα τα αυθεντικά εθνικοαπελευθε-
ρωτικά κινήματα.
Παλεύουμε για την πραγματική κοινωνική,
πολιτική και οικονομική ισότητα των γυναι-
κών και για το τέλος όλων των διακρίσεων

ενάντια στους ομοφυλόφιλους, γυναίκες και
άντρες.
Παλεύουμε ενάντια σε ένα σύστημα που κα-
ταστρέφει τον πλανήτη μέσα από το κυνήγι
του κέρδους και τους ανταγωνισμούς.

Το επαναστατικό κόμμα

Αυτοί που μας κυβερνάνε είναι δυνατοί γιατί
είναι οργανωμένοι, γιατί ελέγχουν τον πλού-
το, τα ΜΜΕ, τα δικαστήρια και τον στρατό.
Για να συγκρουστεί μ’ αυτή την δύναμη, η
εργατική τάξη χρειάζεται να είναι κι αυτή ορ-
γανωμένη. Το Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα,
έχει σαν στόχο να φέρει τους ακτιβιστές του
κινήματος μαζί με την εργατική τάξη. Το επα-
ναστατικό κόμμα είναι αναγκαίο για να δυνα-
μώσει το κίνημα, να οργανώσει τον κόσμο
μέσα σ’ αυτό και να βοηθήσει να αναπτυχ-
θούν εκείνες οι ιδέες και εκείνες οι στρατηγι-
κές που θα μπορέσουν ν’ ανατρέψουν συνο-
λικά τον καπιταλισμό.

Εξορμήσεις με την εργατική αλληλεγγύη

ΤΕΤΑΡΤΗ 22/10

Ν.ΗΡΑΚΛΕΙΟ Σταθμός ΗΣΑΠ 6.30μμ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 24/10

ΚΕΡΑΤΣΙΝΙ Ταμπούρια,
Πλ. Λαού 6.30μμ

ΝΙΚΑΙΑ Μετρό 6μμ

ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΣ

Πλατεία Ελευθερίας 5.30μμ

ΑΝΩ ΠΕΤΡΑΛΩΝΑ ΗΣΑΠ 7μμ

ΚΑΤΩ ΠΕΤΡΑΛΩΝΑ ΗΣΑΠ 7μμ

ΕΛΛΗΝΙΚΟ Σκλαβενίτης 8μμ

ΣΑΒΒΑΤΟ 25/10

ΠΕΙΡΑΙΑΣ Σωτήρος 12μμ

ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΗ

Πετρουπόλεως “Τζάντε” 12μμ

ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ πεζόδρομος Περιστερίου,
“Κελάρι” 12μμ

ΙΛΙΟΝ πλατεία Γεννηματά 12μμ

ΑΙΓΑΛΕΩ Μετρό 11:30πμ

ΚΑΛΛΙΘΕΑ

Μαντζαργιωτάκη και Θησέως 11πμ

ΝΕΟΣ ΚΟΣΜΟΣ Λαϊκή 12μμ

ΖΩΓΡΑΦΟΥ Σκλαβενίτης 11πμ

ΒΥΡΩΝΑΣ Hondos Center 12μμ

ΗΛΙΟΥΠΟΛΗ ΑΒ 11πμ

ΓΚΥΖΗ Πλ. Γκύζη 12μμ

ΑΜΠΕΛΟΚΗΠΟΙ

λαϊκή Πανόρμου 12μμ

ΚΥΨΕΛΗ πλ. Κυψέλης
Γερμανός 12μμ

ΠΑΤΗΣΙΑ

λαϊκή Αγ.Παντελεήμονα 12μμ

ΕΞΑΡΧΕΙΑ λαϊκή Καλλιδρομίου 11πμ

ΓΑΛΑΤΣΙ Γαλατσίου και Βεΐκου 12μμ

Ν.ΙΩΝΙΑ Λ. Ηρακλείου (Πνευματικό
Κέντρο, απέναντι από ΟΤΕ) 12μμ

ΑΓ.ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ Σκλαβενίτης, πλ.
Αγ.Νικολάου 12μμ

ΧΑΛΑΝΔΡΙ πλ. Δούρου 12μμ

ΜΑΡΟΥΣΙ πεζόδρομος Ερμού 12μμ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

ΧΑΡΙΛΑΟΥ Παπαναστασίου με Μαρ-
τίου 12μμ

ΛΑΜΠΡΑΚΗ Άγαλμα Λαμπράκη 12μμ

ΔΥΤΙΚΑ Λαϊκή Ξηροκρήνης 10:30πμ

ΧΑΝΙΑ Πλ. Αγοράς 11πμ

ΠΑΤΡΑ Πλ. Αγ. Όλγας 11πμ

ΒΟΛΟΣ Πλ. Αγ. Νικολάου 12μμ

ΓΙΑΝΝΕΝΑ Περιφέρεια 12μμ

εργατική αλληλεγγυή

Βδομαδιατική Εφημερίδα

εκδίδεται από το ΣΕΚ

Ιδιοκτήτης: Αναστασιάδης Αναστάσιος
του Βασιλείου, Φειδίου 14, 106 78 Αθήνα

Εκδότης: Αναστασιάδης Αναστάσιος

Διευθυντής: Γκαργκάνας Παναγιώτης,
Αναξαγόρα 14Α, 10552 Αθήνα
τηλ. 210 5241001

Σύνταξη: Λένα Βερδέ, Σοφία Γαρμπή,
Σωτήρης Κοντογιάννης, Νίκος Λούντος,
Στέλιος Μιχαηλίδης, Λεάνδρος Μπιλόαρης,
Μάνος Νικολάου, Γιώργος Πίπτας,
Αφροδίτη Φράγκου

Ηλεκτρονική σελιδοποίηση:
Γ. Κούβαρης

Εκτύπωση: News Press Hold,
παρ. Ορφέως 13, 194 00 Κορωπί
Γραφεία: Αναξαγόρα 14Α, 105 52 Ομόνοια
e-mail: ergatiki@gmail.com
τηλ.: 210 5241001,
Κωδικός ΕΛΤΑ 217856

«Είναι ανάγκη να τηρηθούν απαρέγκλιτα τα μέτρα δημοσιονομικής πειθαρχίας για να μην υπάρξει κίνδυνος οικονομικής αστάθειας... Τα καλύτερα είναι μπροστά μας».

«Αν αποτύχουν τα μέτρα του 'προγράμματος σταθεροποίησης' θα χρεοκοπήσουμε. Είναι θυσίες που πρέπει να κάνουμε όλοι μας, μέχρι να ξεπεραστεί η κρίση».

Οι δυο παραπάνω δηλώσεις απέχουν μεταξύ τους ακριβώς 40 χρόνια. Η πρώτη είναι πρόσφατη του Μητσοτάκη τον Σεπτέμβρη 2025, μιλώντας για το 13ωρο και την ακρίβεια. Η δεύτερη είναι του Σημίτη στις 11 Οκτώβρη του 1985, ανακοινώνοντας το πακέτο με τα πρώτα σκληρά αντεργατικά μέτρα της τότε κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ.

Και οι δυο δηλώσεις επικαλούνται τη «σταθερότητα» και τις «θυσίες» που πρέπει να κάνει η εργατική τάξη. Και οι δυο διαβεβαιώνουν ότι αν καθίσουμε στ' αυγά μας και τηρήσουμε ευλαβικά τα μέτρα, θα έρθει ένα καλύτερο μέλλον για όλους και όλες μας. Και οι δυο, όπως και όλες οι αντίστοιχες δηλώσεις στα σαράντα χρόνια που μεσολάβησαν, αποδεικνύονται κάθε φορά ότι λένε ψέματα.

Όταν το 1981 εκλέχτηκε η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ αναγκάστηκε κάτω και από την πίεση του εργατικού κινήματος της Μεταπολίτευσης να πάρει μια σειρά μέτρα που αύξησαν το βιοτικό επίπεδο των εργαζόμενων και κατοχύρωσαν μια σειρά συνδικαλιστικές ελευθερίες. Έγιναν σημαντικές αυξήσεις μισθών, συντάξεων και κοινωνικών δαπανών και καθιερώθηκε η ΑΤΑ (Αυτόματη Τιμαριθμική Αναπροσαρμογή), που αυτόματα αύξανε το εργατικό εισόδημα ανάλογα με τον πληθωρισμό.

Όμως, η κυβέρνηση βρέθηκε σύντομα αντιμετώπιση με την παγκόσμια οικονομική κρίση, τη λεγόμενη «δεύτερη πετρελαϊκή κρίση», που ξέσπασε λίγο μετά την επανάσταση στο Ιράν το 1979 και δημιούργησε ένα μακρύ κατάλογο από «προβληματικές επιχειρήσεις» που περιλάμβανε τον μέχρι τότε ανθό της ελληνικής οικονομίας. Ο Οργανισμός Ανασυγκρότησης Επιχειρήσεων ανέλαβε να τις «διασώσει» ακολουθώντας κατά βήμα την πολιτική των επιδοτήσεων και των αποζημιώσεων προς τους καπιταλιστές που τις ξεφορτώνονταν. Αυτό οδήγησε σε μεγαλύτερο δανεισμό –και μάλιστα όχι από την Τράπεζα της Ελλάδος (ΤτΕ) όπως γινόταν μέχρι τότε, αλλά από την «αγορά», δηλαδή από τις εμπορικές τράπεζες που και αυτές με την σειρά τους δανείζονταν (με εγγύηση τα χρέη του δημοσίου) από την ΤτΕ. Το χρέος, που είχε ήδη συσσωρευθεί από τις προηγούμενες κυβερνήσεις της Νέας Δημοκρατίας, εκτινάχθηκε. Η με θρησκευτική ευλάβεια εξυπηρέτηση του χρέους σήμανε την εγκατάλειψη των υποσχέσεων του ΠΑΣΟΚ για κοινωνικές παροχές και τον ερχομό του πρώτου «σταθεροποιητικού προγράμματος» περικοπών και λιτότητας το 1985.

Ο τότε διοικητής της Τράπεζας της Ελλάδας Χαλκιός (ο «Στουρνάρας» εκείνης της εποχής) ζητούσε δραστικά μέτρα. Αυτά τα μέτρα ανακοίνωσε στις 11 Οκτώβρη 1985 ο Σημίτης, ο νέος υπουργός Εθνικής Οικονομίας, με την μορφή του «διετούς σταθεροποιητικού προγράμματος» που πήγαινε χέρι-χέρι με την αίτηση για δάνειο από την ΕΟΚ (πρόδρομο της ΕΕ). «Σταθεροποίηση» σήμαινε λιτότητα στους μισθούς και τις συντάξεις και περικοπή των κοινωνικών δαπανών. Η δραχμή υποτιμήθηκε 15%, η ΑΤΑ ουσιαστικά πάγωσε, ο προϋπολογισμός είχε

Τα “σταθεροποιητικά προγράμματα” δεν δουλεύουν Τα “γιουρούσια της πρωτοπορίας” νικάνε!

Πανεργατική απεργία το 1985. Φωτό: Αρχείο ΕΑ

Α. Παπανδρέου και Κ. Σημίτης

Απεργία ΟΤΑ το 1986

πετσοκομμένα τα κονδύλια των κοινωνικών δαπανών και δημοσίων επενδύσεων. Στη διετία 1986-87 οι πραγματικοί μισθοί και τα μεροκάματα μειώθηκαν πάνω από 10% ενώ το χρέος τριπλασιάστηκε! Τόση αξία είχαν τότε και έχουν και σήμερα υποσχέσεις ότι «αν τηρήσουμε τα μέτρα δημοσιονομικής πειθαρχίας, τα καλύτερα βρίσκονται μπροστά μας».

Δυο χρόνια αργότερα, το 1987, ο Σημίτης οδηγούνταν σε παραίτηση, το «σταθεροποιητικό πρόγραμμα» κέρδιζε μια θέση στον κάλαθο των αχρήστων και η κυβέρνηση αναγκαζόταν να δώσει αυξήσεις στους μισθούς και να χαλαρώσει τις περικοπές. Πώς φτάσαμε εκεί;

Αυτό που δεν υπολόγιζε η ηγεσία του ΠΑΣΟΚ ήταν το κύμα της οργής και της αντίστασης που θα προκαλούσε το «σταθεροποιητικό πρόγραμμα». Οι αντιδράσεις είχαν ξεκινήσει ήδη από τον Σεπτέμβρη του 1985, με μια σειρά απεργίες ενάντια στις αυξήσεις τιμών στα είδη πρώτης ανάγκης. Τότε είχαν εκφραστεί και οι πρώτες σκληρές διαφωνίες με τον νέο προσανατολισμό της κυβέρνησης σε συσκέψεις των συνδικαλιστών της ΠΑΣΚΕ.

Στις 16 Οκτώβρη, μετά την ανακοίνωση των μέτρων, συνεδρίασε η Διοίκηση της ΓΣΕΕ. Εκεί 7 μέλη της που ανήκαν στην ΠΑΣΚΕ έκφρασαν ανοιχτά τη διαφωνία τους και ψήφισαν μαζί με τους συνδικαλιστές της Αριστεράς. Η πλειοψηφία της Διοίκησης της ΓΣΕΕ, δηλαδή, τάχθηκε

ενάντια στη «σταθεροποίηση». Την επόμενη μέρα ανάλογη θέση πήρε και το Εργατικό Κέντρο Αθήνας το οποίο κήρυξε παναθηναϊκή απεργία για τις 21 Οκτώβρη. Η απεργία δεν αγκάλιασε μόνο την Αθήνα. Συμμετείχαν συνολικά 27 ακόμα Εργατικά Κέντρα και 19 Ομοσπονδίες. Δυο μέρες μετά, ακολούθησε κοινή απεργία των Ομοσπονδιών της ΔΕΗ, του ΟΤΕ και των εργοστασιακών σωματείων. Στις 29 Οκτώβρη η πλειοψηφία της διοίκησης της ΓΣΕΕ ψήφισε υπέρ της καθάρσεως του προέδρου της, που έκφραζε το κομμάτι της ΠΑΣΚΕ που στήριζε τα μέτρα. Στην ίδια συνεδρίαση αποφασίστηκε η πραγματοποίηση γενικής απεργίας για τις 14 Νοέμβρη. Η απάντησή της κυβέρνησης ήταν δικαστικές μεθοδεύσεις για την καθάρση της διοίκησης της ΓΣΕΕ, που ολοκληρώθηκαν στις αρχές του Δεκέμβρη με το διορισμό μιας νέας, δοτής διοίκησης.

Απεργιακές Φρουρές

Η Γενική Απεργία της 14 Νοέμβρη ήταν μια μεγάλη μάχη που την κέρδισε ο κόσμος που βγήκε μπροστά στις διαδηλώσεις και τις απεργιακές φρουρές που την συνόδευαν. Στα αμαξοστάσια της ΕΑΣ (των αστικών λεωφορείων) οι απεργιακές φρουρές συγκρούστηκαν με τα ΜΑΤ. Στο αμαξοστάσιο των τρόλεϊ η αποφασιστική τους στάση κατέβασε από το τιμόνι και τους λιγοστούς απεργοσπάστες που είχε ορίσει η διοίκηση ως «προσωπικό ασφαλείας». Απεργιακές φρουρές έκλεισαν τις χωματερές και τα γκαράζ των δήμων, αλλά ακόμη και μεγάλα εργοστάσια όπως την ΠΥΡΚΑΛ και την ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ.

Οι γενικές απεργίες δεν συνεχίστηκαν το 1986 –όχι γιατί ο κόσμος δεν ήθελε, αλλά γιατί οι αριστερές συνδικαλιστικές ηγεσίες δεν ήθελαν να κλιμακώσουν τη σύγκρουση με την κυβέρνηση. Όμως, αυτό δεν σήμαινε ότι η ανταρσία της βάσης είχε τελειώσει. Στα τέλη του 1986 και στις αρχές του 1987 μια σειρά απεργίες σε δυνατούς κλάδους κερδίζουν τις πρώτες νίκες απέναντι στο «σταθεροποιητικό πρόγραμμα». Κορυφαία ανάμεσα σε αυτές ήταν η απεργία διαρκείας στους δήμους ενάντια στις απολύσεις 35.000 συμβασιούχων.

Τον Δεκέμβρη του 1986 η απεργία στους δήμους έκλεισε τις χωματερές, απέκλεισε τα απορριμματοφόρα στα γκαράζ με μαζικές

απεργιακές φρουρές. Η συμμετοχή από την πρώτη μέρα ήταν της τάξης του 95% ενώ από την τρίτη μέρα πρακτικά απεργούσαν οι πάντες. Χιλιάδες οργισμένοι απεργοί περικύκλωσαν το υπουργείο, άδειασαν απορριμματοφόρα στους δρόμους και ανάγκασαν την Ομοσπονδία να προκηρύξει νέα πενήνήμερη απεργία. Όποιο μέσο και αν χρησιμοποίησε η κυβέρνηση για να κάμψει την απεργία ήταν μάταιο. Ούτε τα ΜΑΤ, ούτε η πολιτική επιστράτευση, ούτε καν ο ίδιος ο στρατός που διατάχθηκε να μαζέψει τα σκουπίδια!

Δυο μέρες πολιορκίας από τα ΜΑΤ χρειάστηκαν για να σπάσει η κατάληψη στις χωματερές αλλά ακόμα και τότε δεν υπήρχαν απορριμματοφόρα να ξεφορτώσουν μιας και ήταν όλα μπλοκαρισμένα στα αμαξοστάσια. Ταυτόχρονα ομάδες απεργών άδειαζαν τα σκουπίδια από τα φορτηγά του στρατού χωρίς να συναντήσουν την παραμικρή αντίσταση μιας και οι φαντάροι δεν ήταν για κανέναν λόγο πρόθυμοι να παίξουν τον ρόλο του μηχανισμού απεργοσπασίας. Η απεργία νίκησε, με την μονιμοποίηση δεκάδων χιλιάδων συμβασιούχων.

Το κύμα των εργατικών αγώνων ενάντια στο «σταθεροποιητικό πρόγραμμα» της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ, τροφοδότησε μια πολιτική στροφή του κόσμου προς την Αριστερά που εκφράστηκε ακόμα και με τη μεγάλη άνοδο της στις δημοτικές εκλογές τον Οκτώβρη 1986. Δυστυχώς, όμως, οι ηγεσίες της κοινοβουλευτικής αριστεράς –και κύρια του ΚΚΕ που ήταν ισχυρό στα συνδικάτα– χαράμισαν αυτό το κύμα ριζοσπαστικοποίησης. Από τη μια έδιναν τυπική κάλυψη στις απεργίες, κι από την άλλη προσπαθούσαν να τις κρατήσουν σε γραφειοκρατικό έλεγχο και να τις αποκλιμακώσουν. Στη 1 Μάρτη του 1987, λίγο μετά τη νικηφόρα μαχητική απεργία διαρκείας στους δήμους, ο Ριζοσπάστης έγραφε ότι «απέναντι σε μια κυβέρνηση ελάχιστα διατεθειμένη να κάνει πίσω στην εισοδηματική της πολιτική, θα ήταν αφελής όποιος βασιζόταν μόνο στα γιουρούσια της πρωτοπορίας». Στην απεργία των εκπαιδευτικών τον Μάη του 1988 επαναλάμβανε: «Μερικά γιουρούσια την περίοδο των εξετάσεων και μάλιστα με τη μορφή απεργίας διαρκείας, θα οδηγούσαν τον αγώνα των εκπαιδευτικών σε απομόνωση και πολύ πιθανά σε άμεσο αδιέξοδο». Ενώ η απόφαση του 12ου Συνέδριου του ΚΚΕ το 1987 προειδοποιούσε τα μέλη του κόμματος να αποφύγουν «την ευκολία στη λήψη αποφάσεων για απεργιακούς αγώνες» και «την προκήρυξη βεβιασμένων κινητοποιήσεων». Η κατάληξη ήταν το 1989, η συγκυβέρνηση του ΚΚΕ με τη Νέα Δημοκρατία και μετά και με το ΠΑΣΟΚ, που άνοιξε το δρόμο για τον μπαμπά Μητσοτάκη.

Χρειαζόμαστε μια Αριστερά αντικαπιταλιστική που να μπορεί να αξιοποιεί τις πολύτιμες εμπειρίες από εκείνο το απεργιακό κύμα 40 χρόνια πριν, για να οργανώσουμε, να κλιμακώσουμε και να συντονίσουμε από τα κάτω τα μαζικά απεργιακά «γιουρούσια» που μπορούν σήμερα να τσακίσουν τον γιο Μητσοτάκη και την «ελάχιστα διατεθειμένη να κάνει πίσω» κυβέρνησή του.

Κώστας Πίπτας

Η απεργία της 15 Οκτώβρη ενάντια στον γενοκτονικό πόλεμο του Ισραήλ στην Παλαιστίνη ήταν μια μεγάλη επιτυχία και έδωσε αυτοπεποίθηση τόσο στα συνδικάτα όσο και στο κίνημα αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη. Η απεργία έδωσε τη δυνατότητα οι δρόμοι όλων των πόλεων από άκρη σε άκρη του ισπανικού κράτους να είναι γεμάτοι με διαδηλωτές και με παλαιστινιακές σημαίες από το πρωί ως το βράδυ.

Η Δεξιά λύσσαξε ενάντια στις κινητοποιήσεις και ενάντια στην απεργία. Η εργατική νομοθεσία στην Ισπανία συνεχίζει να κουβαλάει απαγορεύσεις από την εποχή της φρανκιστικής δικτατορίας: δεν μπορείς να απεργήσεις για πολιτικούς λόγους, δεν μπορείς να απεργήσεις για αλληλεγγύη σε κάποιον άλλο. Κι όμως, τα δυο μεγάλα συνδικάτα της χώρας, η UGT που συνδέεται με το κυβερνών Σοσιαλιστικό Κόμμα και οι CC.OO που παραδοσιακά συνδέονται με την κοινοβουλευτική Αριστερά κάλεσαν δίωρη στάση εργασίας. Αναγκάστηκαν να προχωρήσουν σε αυτό το βήμα γιατί το κίνημα αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη στην Ισπανία είναι τεράστιο, εξελίσσεται όλη την τελευταία διετία με μεγάλες κινητοποιήσεις και υπήρχε διαρκώς η πίεση ότι τα συνδικάτα δεν κάνουν τίποτα.

Τα έφεραν έτσι οι εξελίξεις που η απεργία θα γινόταν αφού συμφωνήθηκε η κατάπαυση του πυρός στη Λωρίδα της Γάζας. Η πίεση της Δεξιάς να ανακληθεί η απεργία, μιας και “πλέον δεν υπήρχε λόγος” θα μπορούσε να είχε λειτουργήσει. Όμως τα μικρότερα αλλά πιο ριζοσπαστικά συνδικάτα, όπως η CGT ή οι LAB στη χώρα των Βάσκων είχαν ήδη κηρύξει 24ωρη απεργία. Το ίδιο είχε κάνει και το συνδικάτο των φοιτητών και μαθητών, καλώντας σε αποχή και σε συμμετοχή στις διαδηλώσεις. Τα γυμνάσια, τα λύκεια και τα Πανεπιστήμια στην πράξη δεν λειτούργησαν, καθώς η συντριπτική πλειοψηφία μαθητών και φοιτητών συμμετείχε στην αποχή.

Τα μεγάλα συνδικάτα δεν μπορούσαν να κάνουν πίσω. Δεν κινητοποίησαν ιδιαίτερα για τις διαδηλώσεις (μιας και το κάλεσμα ήταν μόνο για δύο ώρες σε κάθε βάρδια), αλλά σε μεγάλους χώρους, η απεργία οργανώθηκε πραγματικά ή έγινε αφορμή ώστε μαχητικές πρωτο-

15/10, Απεργιακή συγκέντρωση στο Μπιλμπάο. Φωτό: insurgente.org

Γενική απεργία για την Παλαιστίνη στο Ισπανικό Κράτος

βουλίες συνδικαλιστών και αλληλέγγυων να οργανώσουν απεργιακές φρουρές. Η Χώρα των Βάσκων είχε τη μεγαλύτερη συμμετοχή τόσο στην απεργία όσο και στις διαδηλώσεις, αλλά σε όλη τη χώρα οι κινητοποιήσεις ήταν μαζικές.

Στη Χώρα των Βάσκων είχε δοθεί πρόσφατα και το μεγάλο παράδειγμα της διακοπής του Ποδηλατικού Γύρου ενάντια στη συμμετοχή ισραηλινής ομάδας. Αυτό το παράδειγμα είχε δώσει δύναμη στο κίνημα σε ολόκληρη τη χώρα ενάντια στις πιέσεις για “σεβασμό στη νομιμότητα”. Η απεργία στην Ιταλία και οι εικόνες από τα μπλοκαρίσματα των καραβιών που μεταφέρουν εξοπλισμό προς το Ισραήλ από τους λιμενεργάτες πρόσφερε ένα ακόμη παράδειγμα προς μίμηση προς το κίνημα στην Ισπανία. Παντού η προσπάθεια ήταν “να δράσουμε όπως στην Ιταλία”. Το επιπλέον στοιχείο ήταν ο αντίκτυπος που είχε η ισραηλινή βαρβαρότητα απέναντι στον στολίσκο αλληλεγγύης στον οποίο υπήρχε σημαντική ισπανική συμμετοχή.

Παρόλο που το βάρος της οργάνωσης της απεργίας έπεσε στα συνδικάτα της αντικαπιτα-

λιστικής αριστεράς, κι έτσι σε πολλούς χώρους απεργία δεν έγινε, το συνολικό αποτέλεσμα προχώρησε τη συζήτηση και έβαλε τη βάση για επόμενες κινητοποιήσεις και απεργίες.

Αυτό το προχώρημα έγινε με τέσσερις τουλάχιστον τρόπους.

Πρώτον μέσα στους χώρους προκλήθηκε συζήτηση για την κατάπαυση πυρός, για το αν τελείωσε η σφαγή στην Παλαιστίνη και άρα για το αν η απεργία είχε νόημα. Οι εξελίξεις των επόμενων ημερών με την επιστροφή των ισραηλινών βομβαρδισμών δικαίωσαν γρήγορα όσους έδωσαν τη μάχη για την απεργία εξηγώντας πως η ισραηλινή θηριωδία εξελίσσεται εδώ και 75 χρόνια και δεν σταματάει με μερικές υπογραφές.

Δεύτερον, η επιτυχία των διαδηλώσεων και το γεγονός ότι κινήθηκαν έστω και με στάση εργασίας οι μεγάλες συνομοσπονδίες, επικύρωσε τη δύναμη του κινήματος. Απέναντι σε προσπάθειες όπως της δεξιάς κυβέρνησης της Μαδρίτης να απαγορεύσει από τους εκπαιδευτικούς να οργανώνουν εκδηλώσεις και δραστηριότητες για την Παλαιστίνη στα σχολεία, η απάντηση ήταν ότι η Παλαιστίνη αφορά τους πάντες.

Η τρίτη εξέλιξη είναι πολύ ενδιαφέρουσα. Η

Δεξιά και η ακροδεξιά εξαπέλυσαν επίθεση στα συνδικάτα (ιδιαίτερα τα μεγάλα) ότι καλούν απεργίες για την Παλαιστίνη επειδή είναι υποτακτικοί του πρωθυπουργού Σάντσεθ και απλώς παίζουν το παιχνίδι της εξωτερικής του πολιτικής. Η επίθεσή τους πέρα από βασισμένη σε ψέματα κατέληξε μπούμερανγκ. Αυτό που έχει ανοίξει σαν συζήτηση πλέον στα συνδικάτα είναι πότε θα καλέσουν και άλλη απεργία, μεγαλύτερη και πιο οργανωμένη, όχι μόνο για την Παλαιστίνη, αλλά για όλα τα ανοιχτά θέματα, από το στεγαστικό ως τους μισθούς.

Η τέταρτη εξέλιξη ήταν ότι στο πραγματικό κίνημα (όχι αυτό που υπάρχει στην προπαγάνδα της Δεξιάς) τα συνθήματα και τα αιτήματα στρέφονται ενάντια στη συνεργασία του ισπανικού κράτους με το Ισραήλ, άρα ενάντια στους συμβιβασμούς και τα μισόλογα του Σάντσεθ (και των αριστερών υπουργών του από το Σουμάρ). Ο κόσμος απαιτεί να διακοπούν όλες οι σχέσεις με το Ισραήλ, να διακοπούν όλα τα συμβόλαια συνεργασίας, όχι μόνο υποσχέσεις για το μέλλον. Η κυβέρνηση του Σάντσεθ που κατά τ'άλλα δηλώνει τον “συντονισμό της” με το κίνημα αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη ήταν αυτή που για ακόμη μια φορά έστειλε την αστυνομία να συγκρουστεί με τους διαδηλωτές σε διάφορα σημεία της χώρας, κύρια στην Καταλωνία.

Η Δεξιά και η ακροδεξιά έχουν κάνει πλέον σημαία τους την αντιπάθεια προς το κίνημα αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη. Οργανώνονται για να επιστρέψουν στην κυβέρνηση, ελπίζοντας ότι η κυβέρνηση του Σάντσεθ θα βυθιστεί μέσα στα προβλήματά της και σε σκάνδαλα. Παίζουν το χαρτί του ρατσισμού και του φασισμού απέναντι στους μετανάστες, τις γυναίκες, τους τρανς, απειλούν με απαγορεύσεις στις εκτρώσεις. Επειδή ξέρουν πως απέναντί τους θα έχουν ένα μαζικό κίνημα στους δρόμους, επιχειρούν να επιτεθούν στην πιο προχωρημένη έκφραση, αυτή που ενώνει τους πάντες, πάνω από εθντικές, γλωσσικές και γεωγραφικές διαφορές, και αυτή είναι η αλληλεγγύη στην Παλαιστίνη. Η απεργία της 15 Οκτώβρη κατέγραψε ποιος έχει το πάνω χέρι σε αυτή τη μάχη μέχρι στιγμής.

Νίκος Λούντος

Πριν από δυο βδομάδες γράψαμε στην Εργατική Αλληλεγγύη για τις διαδηλώσεις της νεολαίας στο Περού. Τελικά αποδείχτηκαν η σταγόνα που ξεχείλιζε το ποτήρι και οδήγησαν στην πτώση της κυβέρνησης Μπολουάρτε.

Ήδη η Μπολουάρτε ήταν η πιο μισητή πρόεδρος των τελευταίων 40 ετών. Έφτασε να έχει 93% αποδοκιμασία στις δημοσκοπήσεις. Την πτώση της οργάνωσε το ίδιο το βαθύ σύστημα που οργάνωσε και την άνοδό της. Αυτή τη φορά για να γλυτώσει από τα χειρότερα. Την προεδρία της χώρας ανέλαβε “προσωρινά” ο **Χοσέ Χερί**, μέχρι πρότινος Πρόεδρος της Βουλής. Ανάμεσα σε άλλα, ο Χοσέ Χερί καταγγέλθηκε πριν από λίγους μήνες για βιασμό μιας γυναίκας. Πρωθυπουργό όρισε τον **Ερνέστο Άλβαρες**, ο οποίος επίσης κουβαλάει ένα παρελθόν με κατηγορίες για διαθορά, απαγωγή και βιασμό. Τα εγκληματικά χαρακτηριστικά της νέας ηγεσίας φέρνουν στο φως το πόσο βαθιά είναι η κρίση στο Περού.

Ο συρφετός που κυβερνάει είναι πολιτικά παιδιά ή νοσταλγοί του **Φουχιμόρι**, του δικτάτορα της χώρας από το 1990 ως το 2000. Στήριξαν την Μπολουάρτε να ανέβει στην εξουσία το 2022 μέσα από ένα κοινοβουλευτικό πραξικόπημα. Ο στόχος τους ήταν να ρίξουν και να στείλουν στη φυλακή τον **Πέδρο Καστίγιο**, τον συνδικαλιστή ιθαγενή που είχε κερδίσει τις εκλογές το 2021. Αξιοποίησαν την εξουσία της Μπολουάρτε για να ξεπλύνουν με αμνηστία τους βασανιστές και τους δολοφόνους της δεκαετίας του Φουχιμόρι. Ο Άλβαρες λίγες μέ-

ΠΕΡΟΥ Η Μπολουάρτε έπεσε αλλά οι δρόμοι δεν ησυχάζουν

Λεζ: Διαδήλωση στη Λίμα. Φωτό: Paucca Suarez

ρες πριν διοριστεί πρωθυπουργός, όταν εξελίσσονταν οι διαδηλώσεις ενάντια στην Μπολουάρτε πρόλαβε να αρθρογραφήσει και μάλιστα να κριτικάρει τη γρήγορη ανατροπή της προέδρου επειδή “αυτό που μπορεί να έρθει είναι μια ανατρεπτική κινητοποίηση, που θα επιβάλει ένα σοσιαλιστικό Σύστημα που θα θάψει την οικονομία των Περουάνων”.

Ισχυρίστηκε πως οι απεργίες στις μεταφορές και τα καλέσματα της GenZ δεν είναι “κοινωνικές διαμαρτυρίες” αλλά προσπάθεια να “ανατραπεί η δημοκρατία και να επιβληθεί μια συντακτική συνέλευση” (από τα κάτω), και μάλιστα ταύτισε τις διαδηλώσεις με “τη συμμορία που κληρονόμησε το επανα-

στατικό Κίνημα Τούπακ Αμάρου, η οποία θέλει να αρπάξει τη χώρα με έφοδο και να ελέγξει τις εκλογές του 2026”. Ο ίδιος άνθρωπος που τώρα αποκαλεί όλους τους διαδηλωτές τρομοκράτες σε παλιότερη αρθρογραφία του υποστήριζε πως η χειρότερη ιστορική στιγμή του Περού ήταν το 1821, όταν κέρδισε την ανεξαρτησία του από την Ισπανική Αυτοκρατορία.

Με άλλα λόγια, το βαθύ κράτος του Περού φοβάται πως παρόλο που ανέτρεψε πραξικοπηματικά τον Καστίγιο το 2021, δεν κατάφερε τον παραμικρό έλεγχο στους δρόμους και ούτε σταθεροποίησε την οικονομία και την πολιτική. Έτσι τρέμουν ακόμη και τις εκλογές του 2026, παρόλο που έχουν όλη την εξουσία στα χέρια τους και την περνάει ο ένας στον άλλο. Συνολικά οχτώ πρόεδροι έχουν περάσει στη δεκαετία από το 2015 ως σήμερα.

Παρά την πτώση της Μπολουάρτε και τις απειλές των νέων κυβερνήσεων, οι δρόμοι δεν ησυχάζουν. Και οι εργαζόμενοι στις μεταφορές και η νεολαία δεν ανακαλούν τις κινητοποιήσεις τους. Την Τετάρτη 15 Οκτώβρη, μάλιστα, δολοφονήθηκε σε μία από τις διαδηλώσεις ένας 32χρονος τραγουδιστής χιπ-χοπ από σφαίρα αστυνομικού. Η καινούργια κυβέρνηση αντί για συγγνώμη κυκλοφόρησε βίντεο με διαδηλωτές να ρίχνουν μολότοφ, λέγοντας πως είναι αντιμέτωπη με προσπάθεια για ανατροπή πολιτεύματος. Οι φόβοι τους ίσως γίνουν πραγματικότητα.

Μια πρώτη νίκη του κινήματος στο Κασμίρ

Στο Κασμίρ, το «σταυροδρόμι τριών Αυτοκρατοριών», μια ορεινή περιοχή που βρίσκεται στα σύνορα της Κίνας, του Πακιστάν και της Ινδίας, δεν μαίνονται μόνο οι στρατιωτικοί ανταγωνισμοί των τριών χωρών: μαίνεται και ο ταξικός πόλεμος.

Η κυβέρνηση του «Αζάντ Κασμίρ» - όπως αποκαλείται το ελεγχόμενο από το Πακιστάν ημιαυτόνομο κράτος που βρίσκεται στο νοτιοδυτικό τμήμα της ευρύτερης γεωγραφικής περιοχής του Κασμίρ- βρίσκεται εδώ και μήνες αντιμέτωπη με μια εξέγερση. Η αφορμή για το ξέσπασμα του κινήματος ήταν η απόφαση της κυβέρνησης να περικόψει τις επιδοτήσεις στα τρόφιμα και το ηλεκτρικό ρεύμα - μια επίθεση που απειλεί να βυθίσει ακόμα πιο βαθιά στην φτώχεια έναν ήδη άπομο πληθυσμό που εξαρτάται για την επιβίωσή του στην αγροτική παραγωγή και τα εμβάσματα από τους συγγενείς τους που έχουν μεταναστεύσει σε άλλες χώρες.

Η κυβέρνηση προσπάθησε να καταστείλει το κίνημα με τη συκοφαντία και τη βία: κατήγγειλε τους διαδηλωτές σαν «πράκτορες του εχθρού» - δηλαδή υποκινούμενους από την Ινδία. Και δεν περιορίστηκε στα λόγια: έστειλε όχι μόνο την αστυνομία αλλά και τον στρατό για να «επιβάλλει την τάξη» στους δρόμους. Τουλάχιστον δώδεκα διαδηλωτές δολοφονήθηκαν από τις δυνάμεις καταστολής μέσα στις πρώτες μέρες των «ταραχών».

Αλλά το μόνο που κατάφερε ήταν να εξοργίσει ακόμα περισσότερο το κίνημα. Η οικονομία «πάγωσε» από ένα κύμα απεργιών και καταναλωτικών μποϊκοτάζ. Η κυβέρνηση προσπάθησε να σπάσει τον συντονισμό των κινητοποιήσεων διακόπτοντας τις επικοινωνίες σε ολόκληρη τη χώρα.

Αυτό που φοβάται κύρια η κυβέρνηση και η άρχουσα τάξη του Πακιστάν είναι την εξάπλωση της εξέγερσης από το Κασμίρ σε ολόκληρη τη χώρα - που ξεχειλίζει από οργή ενάντια στη διαφθορά και την αδιαφορία των αρχών για τη ζωή των απλών ανθρώπων. «Οι πολιτικοί εδώ συμπεριφέρονται σαν γκάνγκστερ που κυβερνούν πάνω από τα κεφάλια μας», έλεγε ένας διαδηλωτής στην εφημερίδα **Socialist Worker**. «Θέλουμε να φύγουν και να ξηλωθούν όλα τους τα προνόμια».

Στο τέλος, όμως, η κυβέρνηση του Πακιστάν αναγκάστηκε να υποχωρήσει και να αποδεχτεί τα αρχικά αιτήματα της «Συμμαχίας για τα πολιτικά δικαιώματα», όπως ονομάζεται ο συν-

Φωτό: Farham Khan/ X

τονισμός του κινήματος: συμφώνησε να διατηρήσει τις επιδοτήσεις στα σιτηρά και την ηλεκτρική ενέργεια, υποσχέθηκε περισσότερα κονδύλια για την Υγεία και την Παιδεία και σιτάρι, χαμηλότερες τιμές ηλεκτρικής ενέργειας, επενδύσεις στην εκπαίδευση και την Υγεία και να μειώσει το μέγεθος του «υπουργικού συμβουλίου» της τοπικής κυβέρνησης του Αζάντ Κασμίρ.

Όμως είναι βέβαιο ότι η κυβέρνηση δεν έχει καμιά πρόθεση να τηρήσει τις υποσχέσεις της. Οι «ταραχές» είναι μόνιμο φαινόμενο τα τελευταία χρόνια στο Αζάντ Κασμίρ. Πέρσι η κυβέρνηση είχε ξανά υποχωρήσει, υποσχόμενη «μεταρρυθμίσεις». Αλλά στη συνέχεια τις αθέτησε όλες.

Ινδικό Κασμίρ

Η Ινδία, το Πακιστάν και η Κίνα βρίσκονται εδώ και δεκαετίες σε μια μόνιμη σύγκρουση για τον έλεγχο της ευρύτερης περιοχής του Κασμίρ. Οι συγκρούσεις αυτές έχουν πάρει πολλές φορές πολεμικό χαρακτήρα ανάμεσα στην Ινδία και το Πακιστάν. Χιλιάδες άνθρωποι έχουν χάσει τη ζωή τους από αυτή την αντιπαράθεση και στις δυο πλευρές της «γραμμής ελέγχου» - όπως ονομάζονται τα ντε φάκτο σύνορα ανάμεσα στην πακιστανική και την ινδική πλευρά που συμφωνήθηκαν το 1971 και έκλεισαν τυπικά τον «τρίτο» πόλεμο ανάμεσα στις δυο χώρες.

Αλλά τα ποτάμια του αίματος δεν εμποδίζουν τις άρχουσες τάξεις να υποδαυλίζουν συνεχώς το εθνικιστικό μίσος - και μαζί του και τον κίνδυνο μια νέας πολεμικής σύρραξης.

Συγκρούσεις ανάμεσα σε διαδηλωτές και την κυβέρνηση έχουν ξεσπάσει και στο ανατολικό, ινδικό κομμάτι του Κασμίρ. Όπως έγραφε η εφημερίδα **Socialist Worker** στις αρχές του Οκτώβρη,

«Την περασμένη εβδομάδα ξέσπασαν συγκρούσεις μεταξύ της αστυνομίας και τεράστιου πλήθους διαδηλωτών στο Λαντάχ. Οι διαδηλωτές στον ορεινό θύλακα απαίτησαν μεγαλύτερη αυτονομία από την Ινδία. Εξοργίστηκαν μετά τη σύλληψη του **Σόναμ Γουάνγκτσουκ**, ενός διάσημου ακτιβιστή, με την κατηγορία της υποκίνησης 'όχλου' με 'προκλητικές ομιλίες'. Και εκεί, οι αρχές διέκοψαν το διαδίκτυο και τις άλλες επικοινωνίες».

Το Λαντάχ ήταν, ως το 2019, μέρος της ημιαυτόνομης περιοχής του Ινδικού Κασμίρ. Το 2019, όμως, η κυβέρνηση της Ινδίας το «προσάρτησε» στην κυρίως χώρα. Οι διαδηλωτές πυρπόλησαν τα γραφεία του τοπικού παραρτήματος του κυβερνώντος ακροδεξιού κόμματος BJP στο Λαντάχ.

Οι άρχουσες τάξεις του Πακιστάν και της Ινδίας ερίζουν για τον έλεγχο του Κασμίρ από το 1947, από την εποχή που αποχώρησαν οι Άγγλοι αποικιοκράτες - αφού είχαν φροντίσει πρώτα, με βάση το δόγμα «διαίρει και βασίλευε», να καλλιεργήσουν τα εθνικιστικά και θρησκευτικά μίσση. Αλλά καμιά από τις δυο άρχουσες τάξεις δεν «δίνει δεκάρα» για τις ζωές των απλών ανθρώπων στις περιοχές που ελέγχει. Για αυτό οι σοσιαλιστές υποστηρίζουμε τα κινήματα για την αυτοδιάθεση σε ολόκληρη την περιοχή του Κασμίρ.

ΠΑΚΙΣΤΑΝ-ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ Οι εχθροπραξίες τερματίστηκαν, οι ανταγωνισμοί κλιμακώθηκαν

Την περασμένη Κυριακή το Πακιστάν και το Αφγανιστάν υπέγραψαν μια συμφωνία για τον τερματισμό των «εχθροπραξιών» ανάμεσα στις δυο χώρες. Οι πιο σοβαρές «εχθροπραξίες» ήταν ο βομβαρδισμός της **Καμπούλ** και της **Κανταχάρ** από την πακιστανική αεροπορία. Σύμφωνα με τα επίσημα στοιχεία του ΟΗΕ τουλάχιστον 37 Αφγανοί άμαχοι σκοτώθηκαν από τους βομβαρδισμούς αυτούς. Το Αφγανιστάν απάντησε στους βομβαρδισμούς αυτούς σκοτώνοντας με τη σειρά του δεκάδες Πακιστανούς.

Η συμφωνία που υπογράφηκε στην Ντόχα του Κατάρ (που φιλοξένησε την συνάντηση κορυφής ανάμεσα στις αντιπροσωπείες των δυο χωρών) αναφέρει ότι «καμιά από τις δυο χώρες δεν πρόκειται να αναλάβει εχθρική δράση ενάντια στην άλλη, ούτε να υποστηρίξει ομάδες που οργανώνουν επιθέσεις ενάντια στην κυβέρνηση του Πακιστάν».

Η Καμπούλ είναι η πρωτεύουσα του Αφγανιστάν. Από το 2021 και την αποχώρηση των τελευταίων αμερικανικών στρατευμάτων - των υπολειμμάτων του «πολέμου κατά της τρομοκρατίας» που είχε ξεκινήσει ο πρόεδρος Μπους το 2001- ελέγχεται, όπως και ολόκληρο το Αφγανιστάν, από τους Ταλιμπάν, μια ισλαμιστική οργάνωση που οι ΗΠΑ και οι δυτικοί τους σύμμαχοι έχουν χαρακτηρίσει «τρομοκρατική». Η Κανταχάρ, μια πόλη που βρίσκεται στο νοτιοδυτικό Αφγανιστάν, είναι η «έδρα» των Ταλιμπάν.

Αφορμή

Η αφορμή για τον βομβαρδισμό της Καμπούλ και της Κανταχάρ ήταν η δράση δυο παράνομων πακιστανικών παραστρατιωτικών οργάνωσεων που χρησιμοποιώντας το Αφγανιστάν σαν βάση εξαπολύουν συνεχώς επιθέσεις ενάντια στο Πακιστάν: της Τεχνίκ-ε-Ταλιμπάν Πακιστάν, των Πακιστανών Ταλιμπάν όπως ονομάζονται συντομογραφικά από τον δυτικό τύπο και της Μπαλόχ, μιας οργάνωσης που διεκδικεί την ανεξαρτητοποίηση του Μπαλουχιστάν από το Πακιστάν. Σύμφωνα με την εφημερίδα **Financial Times** φέτος έχουν σκοτωθεί πάνω από 900 πακιστανοί στρατιώτες στα σύνορα με το Αφγανιστάν από τις επιθέσεις των ανταρτών. Ήταν ο μεγαλύτερος αριθμός νεκρών στα σύνορα Αφγανιστάν - Πακιστάν από το 2009, γράφει η **Financial Times**.

Το Πακιστάν κατηγορεί το Αφγανιστάν ότι όχι μόνο δεν μπορεί αλλά και δεν θέλει ουσιαστικά να ελέγξει αυτές τις «τρομοκρατικές οργανώσεις». Το Πακιστάν, όμως, ήταν μέχρι πρόσφατα στην ουσία σύμμαχος των Αφγανών Ταλιμπάν - με τους οποίους συνδέεται άλλωστε με μια μακρά παράδοση. Οι αντάρτικες αυτές ομάδες λειτουργούν πολλά χρόνια - αλλά το Πακιστάν δεν έχει «τιμωρήσει» ποτέ ξανά την Καμπούλ ή την Κανταχάρ για αυτές.

Υπάρχουν δυο γεγονότα που μπορούν ίσως να φωτίσουν τον χρονισμό της έντασης ανάμεσα στις δυο χώρες: ο πρώτος είναι η πρόσφατη σύσφιξη των σχέσεων ανάμεσα στις ΗΠΑ του Τραμπ και την κυβέρνηση του Πακιστάν. Το υπέδαφος του Πακιστάν είναι πλούσιο σε «σπάνιες γαίες», σε ορυκτά που, όπως γράφει το αμερικανικό CNN, «είναι απαραίτητες για την κατασκευή των πάντων, από τα iPhones και τους μαγνητικούς τομογράφους ως τα πιο μαχητικά αεροσκάφη και στρατιωτικά όπλα. Η Κίνα κατέχει σχεδόν μονοπώλιο στην παγκόσμια προμήθεια των... ορυκτών αυτών, κυριαρχώντας ιδιαίτερα στην επεξεργασία και τον εξευγενισμό τους. Αυτό είναι ένα πλεονέκτημα που το Πεκίνο έχει δείξει ότι γίνεται όλο και πιο πρόθυμο να αξιοποιήσει».

Οι ΗΠΑ δεν έχουν συγχωρήσει τους Ταλιμπάν για την αποτυχία του «Πολέμου κατά της Τρομοκρατίας». Ούτε μπορούν να τους συγχωρήσουν. Οι ΗΠΑ ούτε θέλουν, ούτε μπορούν να εμπλακούν ξανά σε έναν πόλεμο στην κεντρική Ασία. Αλλά ο Τραμπ είναι πάνω από πρόθυμος να δώσει το πράσινο φως στους «φίλους» του αν θελήσουν να το κάνουν.

Το δεύτερο γεγονός είναι πολύ πιο άμεσο: ο βομβαρδισμός της Καμπούλ συνέπεσε (καθόλου τυχαία) με την επίσημη επίσκεψη του υπουργού Εξωτερικών του Αφγανιστάν στην Ινδία και το ξανα-άνοιγμα, ύστερα από τέσσερα χρόνια, της πρεσβείας της Ινδίας στην Καμπούλ.

Η Ινδία είναι ο «μεγάλος εχθρός» του Πακιστάν. Οι σχέσεις τους είναι παρόμοιες με τις σχέσεις ανάμεσα στην Ελλάδα και την Τουρκία - βρίσκονται σε έναν μόνιμο ψυχρό πόλεμο που διακόπτεται κάθε τόσο από βίαια επεισόδια. Όσο οξύνεται η κρίση του ιμπεριαλισμού τόσο θα οξύνονται και αυτές οι «περιφερειακές» συγκρούσεις.

Σωτήρης Κοντογιάννης

Το μέλλον μας δεν είναι ο καπιταλισμός

Οργανώνουμε μια μέρα με την κεντρικότερη συζήτηση όλων του κόσμου και όλων των μαχών. Τι μπορούμε να κάνουμε και με ποιες δυνάμεις για να ρίξουμε την κυβέρνηση, να ανατρέψουμε το σύστημα και να δημιουργήσουμε μια κοινωνία χωρίς πόλεμο, φτώχεια, ρατσισμό, σεξισμό; Οι Μαρξ και Ένγκελς την περιέγραψαν στο Κομμουνιστικό Μανιφέστο, η Ρόζα Λούξεμπουργκ συγκρούστηκε με τις ρεφορμιστικές απόψεις ότι ο καπιταλισμός μεταρρυθμίζεται, ο Γκράμσι προχώρησε από τη θεωρία στην πράξη στο κτίσιμο του επαναστατικού κόμματος στην Ιταλία και ο Λένιν με τον Τρότσκι τα συγκέντρωσαν όλα αυτά στη Ρώσικη Επανάσταση, στην εργατική δημοκρατία, και στον διεθνισμό –στη δημιουργία επαναστατικών κομμάτων σε όλον τον κόσμο με τη στρατηγική της εργατικής επανάστασης, με την τακτική του ενιαίου μετώπου και με τη δύναμη και οργάνωση του κόμματος της εργατικής πρωτοπορίας. Μέσα σε μια μέρα θα συζητήσουμε όλη αυτή την εξέλιξη, όλη αυτή τη θεωρία και πρακτική που δίνει τη δυνατότητα στην εργατική τάξη και στους επαναστάτες σήμερα να πιστεύουν και να φωνάζουν ότι «το μέλλον μας δεν είναι ο καπιταλισμός, είναι η επανάσταση και ο σοσιαλισμός».

ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΜΑΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ Ο ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ

Για μια κοινωνία χωρίς πόλεμο, φτώχεια, ρατσισμό, σεξισμό

Μια μέρα με συζητήσεις

ΚΥΡΙΑΚΗ 9 ΝΟΕΜΒΡΗ

Πάντειο 11-7μμ

αμφ. Σάκη Καράγιωργα

Οργανώνεται από το

Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα

www.sekonline.gr • ergatikil@gmail.com • τηλ. 2105221509

- 11ημ-12.30μμ

Υπάρχει καπιταλισμός με ανθρώπινο πρόσωπο;

Ομιλητές:

Πάνος Γκαργκάνας, Εργατική Αλληλεγγύη

Σωτήρης Κοντογιάννης, Σοσιαλισμός από τα κάτω

Πέτρος Ρυλμόν, δημοσιογράφος
- 1-2.30μμ

Είναι η εργατική τάξη σήμερα ο “νεκροθάφτης τους”;

Ομιλητές/ριες:

Κατερίνα Θωίδου, δημοτική σύμβουλος Νίκαιας-Ρέντη

Δημήτρης Κατσορίδας, Επιστημονικός Συνεργάτης ΙΝΕ ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ

Λέανδρος Μπόλαρης, ιστορικός

Η άνοδος της ακροδεξιάς και της κυβερνητικής βίας σε παγκόσμιο επίπεδο, καθώς και η εξαθλίωση της εργατικής τάξης από τον καπιταλισμό, προκαλεί ολοένα και περισσότερη οργή στους δρόμους από τον κόσμο. Πρόκειται για έναν κόσμο που αποκτά ταξική συνείδηση και αγωνιστικό πνεύμα αλλά χρειάζεται την κατάλληλη θεωρία για να το στηρίξει. Η τεράστια απεργία στις 28/2 όπως και η νίκη του απεργού πείνας Πάνου Ρούτσι δείχνει ότι η κυβέρνηση φοβάται την μαζική οργή του κόσμου. Το σύνθημα το “μέλλον μας δεν είναι ο καπιταλισμός” πρέπει να μετατραπεί σε κινητήριο δύναμη για τους αγώνες. Όλοι λοιπόν στο μονοήμερο εκδηλώσεων στις 9/11 στο Πάντειο γιατί η επαναστατική θεωρία και προοπτική είναι τόσο ισχυρό όπλο όσο η απεργία και το συλλαλητήριο. Ο κόσμος να καταλάβει ότι έχει την δύναμη να αλλάξει τον κόσμο και να μάθει την στρατηγική που έχει ανάγκη ένας τέτοιος αγώνας. **Δήμητρα, φοιτήτρια Φιλοσοφικής.**

ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΤΩΝ ΣΥΖΗΤΗΣΕΩΝ

11ημ-12.30μμ

Υπάρχει καπιταλισμός με ανθρώπινο πρόσωπο;

Ομιλητές:

Πάνος Γκαργκάνας, Εργατική Αλληλεγγύη

Σωτήρης Κοντογιάννης, Σοσιαλισμός από τα κάτω

Πέτρος Ρυλμόν, δημοσιογράφος

1-2.30μμ

Είναι η εργατική τάξη σήμερα ο “νεκροθάφτης τους”;

Ομιλητές/ριες:

Κατερίνα Θωίδου, δημοτική σύμβουλος Νίκαιας-Ρέντη

Δημήτρης Κατσορίδας, Επιστημονικός Συνεργάτης ΙΝΕ ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ

Λέανδρος Μπόλαρης, ιστορικός

3-4.30μμ

Η Αριστερά κόμμα πρωτοπορίας και κόμμα μαζών

Ομιλητές/ριες:

Πέτρος Κωνσταντίνου, συντονιστής ΚΕΕΡΦΑ

Λίλιαν Μπουρίτη, ψυχολόγος

Γιώργος Ράγκος, ΚΣΕ ΑΝΤΑΡΣΥΑ

5-6.30μμ

Σοσιαλισμός - Η κοινωνία της απελευθέρωσης

Ομιλητές/ριες:

Κώστας Βλασόπουλος, ιστορικός, Πανεπιστήμιο Κρήτης

Κώστας Καταραχιάς, γιατρός, ΔΣ ΕΙΝΑΠ

Μαρία Στύλλου, περιοδικό Σοσιαλισμός από τα κάτω

- 3-4.30μμ

Η Αριστερά κόμμα πρωτοπορίας και κόμμα μαζών

Ομιλητές/ριες:

Πέτρος Κωνσταντίνου, συντονιστής ΚΕΕΡΦΑ

Λίλιαν Μπουρίτη, ψυχολόγος

Γιώργος Ράγκος, ΚΣΕ ΑΝΤΑΡΣΥΑ
- 5-6.30μμ

Σοσιαλισμός - Η κοινωνία της απελευθέρωσης

Ομιλητές/ριες:

Κώστας Βλασόπουλος, ιστορικός, Πανεπιστήμιο Κρήτης

Κώστας Καταραχιάς, γιατρός, ΔΣ ΕΙΝΑΠ

Μαρία Στύλλου, περιοδικό Σοσιαλισμός από τα κάτω

Το μονοήμερο με τίτλο “Το μέλλον μας δεν είναι ο καπιταλισμός” διεξάγεται σε μια περίοδο όπου εκατομμύρια εργάτες, φοιτητές και ακτιβιστές οργανώνονται ενάντια στις πολιτικές της λιτότητας και του πολέμου. Είναι ένα κίνημα αλληλεγγύης στον Παλαιστινιακό λαό που με απεργίες από την Ιταλία και την Ισπανία μέχρι την Ελλάδα, ανάγκασε την πολεμοκάπηλη άρχουσα τάξη να επιβάλει την εκεχειρία στον Νετανιάχου. Είναι ένα αντιφασιστικό αντιρατσιστικό κίνημα που διαδηλώνει στην Ευρώπη για σύνορα ανοιχτά για τους πρόσφυγες ενάντια στην Ευρώπη φρούριο και στην Αμερική ενάντια στις ρατσιστικές συλήψεις της αστυνομίας του Τραμπ και της πολιτικής του συνολικότερα. Είναι ένα κίνημα που μπορεί να νικήσει, να ανατρέψει το βάρβαρο σύστημα του καπιταλισμού. Το μονοήμερο συζητήσεων που οργανώνουμε βάζει στο κέντρο του αυτές τις εικόνες. Διεκδικεί να εμπνεύσει με τις ιδέες της επαναστατικής στρατηγικής όλους τους συντρόφους και τους αγωνιστές που είναι στην πρώτη γραμμή αυτών των αγώνων. Για την κλιμάκωση και τη νίκη τους, για να χτίσουμε μια κοινωνία χωρίς πολέμους, φτώχεια, ρατσισμό και καταπίεση **Κώστας Λάμπας, ΣΕΚ Περιστερίου**